

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FLAME CURSED FAE
BOOK ONE

OF
BLADES
AND WINGS

ELIZA RAINE

A BRIDES OF FAE AND MIST NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

8LADES VE ý\ĆIHGS
ALEV GURSED FAE

ELIZA RAIHE

CONTENTS

Sözlük ve Telaffuz Kılavuzu

1. Kain
2. Maddy_
3. Maddy_
4. Maddy_
5. Maddy_
6. Maddy_
7. Maddy_
8. Maddy_
9. Maddy_
10. Maddy_
11. Maddy_
12. Maddy_
13. Maddy_
14. Maddy_
15. Maddy_
16. Maddy_
17. Maddy_
18. Maddy_
19. Maddy_
20. Maddy_
21. Maddy_
22. Maddy_
23. Maddy_
24. Maddy_
25. Maddy_
26. Maddy_
27. Maddy_
28. Maddy_
29. Maddy_
30. Maddy_
31. Maddy_
32. Maddy_
33. Maddy_

34. Maddy_
35. Maddy_
36. Maddy_
37. Maddy_
38. Maddy_
39. Maddy_

[Okuduğunuz için teşekkürler!](#)

*Elinden geleni yap.
Yapamayacağınız şeyleri görmezden gelin.*

GLOSSARY AND PRONUNCIATION GUIDE

Dünya

Yggdrasil (EEG-dras-il) - *hayat ağacı ve gövdesine kök-nehirlerle bağlı beş Mahkeme dünyasının ortak adı*

Yggdrasil'in Bilinen Irkları:

Buz Sarayı Fae'leri - *soluk tenli, mavi saçlı, buz ve su büyülü*

Altın Saray Fae'leri - *soluk tenli, altın saçlı, hafif büyülü*

Gölge Saray Fae'leri - *değişik ten rengi, siyah saç, gölge ve korku büyüsü*

Toprak Mahkemesi Fae'leri - *kahverengi ten, yeşil saç, toprak ve doğa büyüsü*

Ateş Sarayı Fae'leri - *koyu tenli, gri saçlı, ateş büyüsü*

Yüksek Fae - *Vanir olarak da bilinir. Şimdi Yggdrasil'in gölgesinde yaşadığı düşünülen kadim psişik ırk*

Rune-marked - *beş saraydan biriyle eşleşen rune dövmeleriyle doğan, fae için güç asaları yaratabilen insanlar*

Valkyrie - *başlangıçta Odin'i korumak için kutsanmış 9 kalkan kız.*

Daha sonra, Odin'in Featherblade'de eğitilen tüm büyülü Muhafızlarına verilen isim

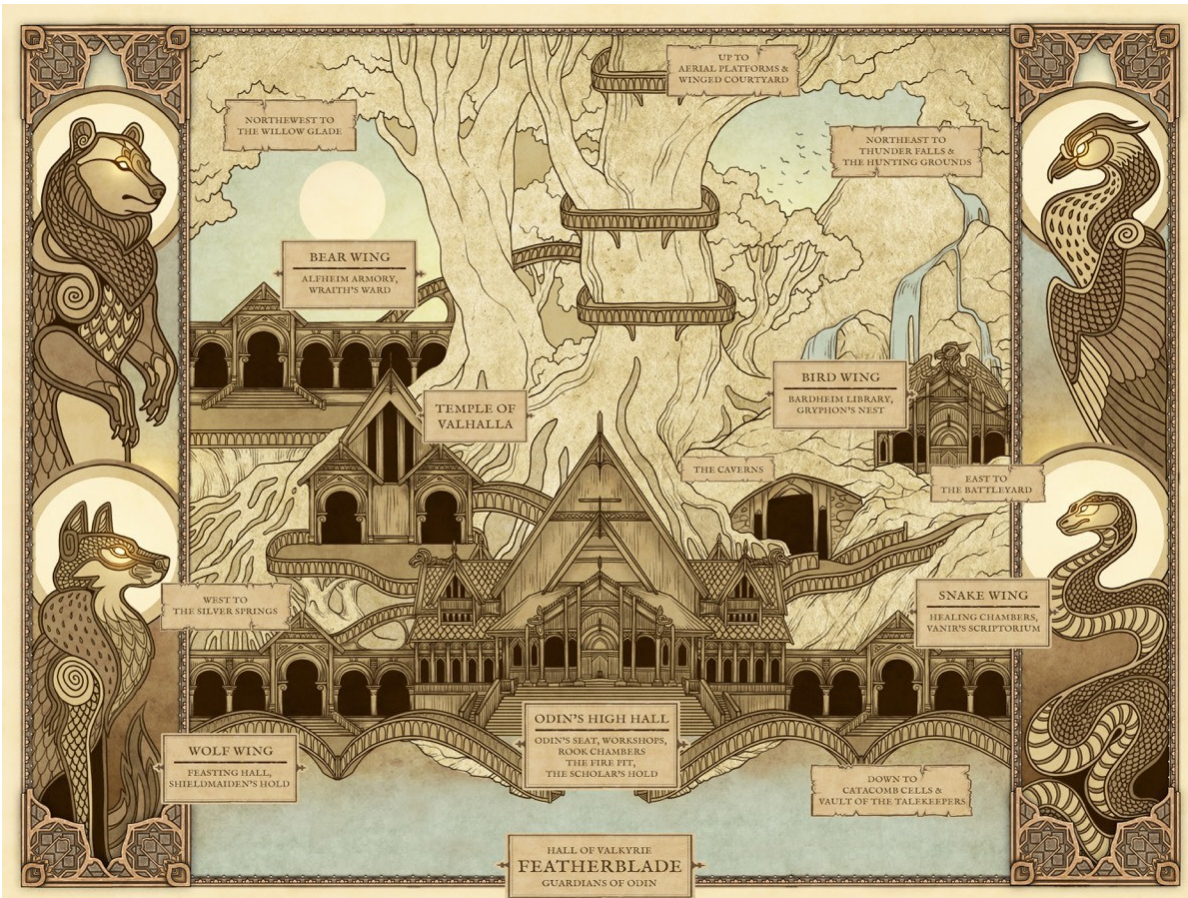
Yggdrasil'de Kullanılan Dil

Valkyrie (val-KI-ree) - *Odin'in Koruyucuları*

Val-tivar (val-TEE-var)
Oskorela (osk-oar-ELLA) - Vahşı Av
Heimskr (HEEM-skur) - Aptal
Hersir - (HER-sear) - Komutan

İsimler

Madivia (ma-DIV-ee-a)
Freydis (FRAY-dis)
Brynhild (BRIN-hild) Sarra
(SARR-a)
Skoll (SKOHL)

BÖLÜM 1

KAIN

"Y "Beni öldürmene gerek yok." Çocuk geri çekilir, ellerini kaldırır
içinde Teslimiyet. O durur ne zaman
o vurur a Kaide,

Üzerindeki vazo yere düşüp bir gümbürtüyle parçalanınca irkiliyor.
Hakkını yemeyelim, gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Çocuk Skoll'u göremiyor. Ama onu hissedebildiği kesin.

Kanatlarım alınmış olabilir, derim lanetlenmiş olabilir, ama tanrılar
kurdumu alamadılar.

Korku her gözeneğimden sızıyor ve Skoll onu içerken damarlarımda
ateş yanıyor. Kurt bana güç veriyor ve ne kadar dengesiz olsa da korku
onu çılgına çeviriyor. *Beni güçlü kılıyor.* Ve kader, Skoll korkunun
kokusunu böyle almalı uzun zaman oldu.

Sarhoş edici.

"Söyle bana, neden sözümü kesiyorsun?"

Çocuk yine başını sallıyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş.
İrislerimde dans eden alevleri görebildiğini biliyorum. Olacakların bir
tadı.

"Bana yardım edebileceğinizi söylediler."

Skoll hırlıyor ve çocuğun gözleri titriyor. Tehdidi arıyor. Onu asla
göremeyecek. Canavarın kaslı kalçalarını, salyalı burnunu, sivri dişlerini
ve alev alev yanan gözlerini sadece ben görebiliyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum, kurdun açgözlülüğü merakıma ağır
basıyor. "İyi para teklif ediyorlar!" diye bağıyor çocuk ve ben
duruyorum.

Kurtla çok uzun zamandır yalnızdım. Düşünceler ve seslerle çok uzun süre yalnız kaldım.

"Seni kim gönderdi?"

"Yakında Fae'ler gelecek," diye kekeliyor.

Bastırma a Hırıltı, I parlama at ve Oğlan.
Birtalimat Devam etmek için.

"Bir teklifle erkenden gönderildim."

Ona doğru bir adım daha atıyorum, kırık seramiği çizmelerimin altında eziyorum. Skoll yanımda pantolonunu indiriyor.

Çocuğun gözlerinin kenarları akıyor, korkusunun kokusu kurdumun içinden geçip içime doluyor.

"Açıkla kendini evlat. Yoksa bütün gece yanacaksın. Ve bu kadar kısa bir hayat için çok uzun bir süre."

BÖLÜM 2

MADDY

I bayılmalardan önce çok az uyarı alıyorum. Sadece midemde bir girdap, küçük bir baş dönmesi ve ardından karanlık geliyor.

Yine de can sıkıcı bir şekilde, bunun uyanamadığım bir tane olup olmadığını merak etmek için her zaman yeterli zaman var.

Beni asıl korkutan, bilincimi kaybetmeden önceki saniyede kalbimin çarpmasına neden olan kısım bu. Düştüğümde kendime zarar vermeyeceğimi biliyorum çünkü kız kardeşim yanımda ve nadiren kalıcı etkileri oluyor.

Ama gençken bana bir gün uyanamayacağım söylenmişti. Her bayılma son bayılmam olabilir. Beynimde ya da büyümde ne sorun olduğunu bilmiyorlar. Tek bildikleri bunun beni eninde sonunda öldüreceği.

Ailem yıllar önce, hatalı beynimin beklenmedik derecede faydalı yan etkisini keşfettiklerinde şifacılarla danışmayı bıraktı. Ama kız kardeşim pes etmedi. Asla vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Oh, Odin yardım et, şimdi olmaz," diye mırıldandığını duyuyorum.

Çeteleme zihinsel bir not düşünüyorum. 653. *Birinden daha kurtuldum.*

Gözlerimi açtığımda gerçekliğim bükülüyor, zihnim beni odalarımından ve kız kardeşimden uzaklaştırmaya çalışıyor ve sadece kafamın içinde var.

Freydis ile paylaştığım buz mavisi yatak odasının serin varlığına tutunarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yüzüme bir gülümseme yerleştirirken bile

Her zamanki mide bulantısı dalgasını yutuyorum. "En azından zaten yatıyordum," diye mırıldanıyorum, kürk kaplı yatağıma doğru kararsız bir el sallayarak. Freydis ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bakıyor. "Oturuyordum, Maddy. Oturuyordun. Komodinin yarısını da yanında götürmüşsün." Ayaklarının dibindeki kalın tilki kürkü halıyı kaplayan parfüm şişelerini, ışıltılı mücevherleri ve preslenmiş pudraları gösteriyor.

"Oh. Kahretsin."

Kız kardeşim küfrettiğim için bana gözlerini deviriyor - görünüşe göre bir prensese yakışmıyor - ve ben doğruluyorum. Freydis bir elini başına bastırıyor, sert yüzü acıyla buruşuyor. Tökezleyerek ayağa kalkıyorum, ona doğru uzanıyorum, ama beni elinin tersiyle itiyor. "Ben iyiyim. Hadi, yakında baloda olmamız gerekiyor ve şimdi göz pudranı yeniden yapmam gerekiyor. Otur."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, söylediği gibi oturuyorum. Tüm güzel eşyalarını devirdiğim için kendimi kötü hissediyorum ama bunu düzenli olarak yapıyorum. Üzgün olmamın nedeni bu değil. Acı onu terk ederken gözleri seğiriyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Kendini suçlama." Pudraları ve boyaları toplayıp yatağa yanıma oturdu ve yüzümü nazikçe kendisine çevirdi. "Bu senin suçun değil."

"Sen..." Ona bir soru sormaya başlıyorum ama içimi bir hüznün kaplıyor ve duraklamak zorunda kalıyorum. Yüzümde beliren duygu dalgasını durdurmak için elimden geleni yapıyorum, sonuçta garip bir sahte öksürük ve orantısız bir gülümseme oluyor. "Artık aynı sahada olmadığımızda bayıldığımda baş ağrısı ataklarının devam edeceğini düşünüyor musun?"

Freydis yüzüme bakıyor, gözlerinde benzer şekilde üzgün ve bilmiş bir ifade var. "Biz birbirimize bağlıyız Maddy," diyor usulca. "Ben gittiğimde bu değişmeyecek."

Bakışlarımı indiriyorum.

O gidince *her şey* değişecek. *Ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.* Ona olan sevgimden güç alıyorum ve yüzüme olabildiğince geniş bir gülümseme yansıtıyorum, ona tekrar baktığımda gözlerime ulaşmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Bir Valkyrie olacağına inanamıyorum," diyorum gerilmiş dudaklarımın arasından.

Bana şüpheli bir bakış atıyor. "*Eğer* eğitimden geçer ve Odin'e layık olduğumu kanıtlarsam," diye düzeltiyor beni.

Homurdanıyorum. "Freydis, sen hem ailemizin hem de kendi gücüne sahipsin. Sana verdikleri her sınavdan başarıyla çıkacaksın."

Kız kardeşim benim rahatsızlığımı paylaşırsa da -hiç bayılmadı ama ne zaman bayılsam kabarcıklı baş ağrıları çekiyor- benim sihir eksikliğimi paylaşmıyor. Saçlarında canlı mavi çizgiler ve bir dizi onur ödüllü örgü var ve buz güçleri çocukluğumuzdan beri güçlü. Yüzü ailemin yüksek, asil elmacık kemiklerini taşıyor, teni kireç gibi beyaz ve kulakları mükemmel bir şekilde tepe noktasında. Her şey gerçek bir fae kraliyetinde olması gerektiği gibi.

Kulaklarım da sivri ama saçlarım çoğunlukla beyaz ve örgüsüz. Cildim her zaman buz gibi bir kraliyet için fazla kızarmış oluyor ve dudaklarım sarayın bu sezon sevdiği koyu mor renklere uymuyor, onun yerine gül pembesi renginde.

Buz Sarayı'nın görünüşüm hakkında ne düşündüğü önemli değil. Kim olduğumu bilmiyorlar - mavi saçları olan ve gerçek bir büyüsü olmayan, sebepsiz yere düzenli olarak bayılan bir buz perisi prensesinin etrafında geçit töreni yapamazsın.

Ayrıca, beni kendi dünyalarından saklamak ailemin de işine geliyor. Böylece kırık beynimin kar yaratmak ya da buz parçaları fırlatmak yerine neler yapabildiğini öğrenmeleri ihtimali azalıyor.

"Unutma Maddy," diyor Freydis yanağıma dokunarak. "Güvende olup olmadığını her zaman bileceğim. Aramızda bir bağ var."

"Güvende olup *olmadığını* bilecek miyim?" Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak soruyorum.

"Geçen ay elması çaldığımız şu kendini beğenmiş soyluyu biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Ondan başka bir şey daha aldım." Derin bornozunun cebine uzandı ve her ikisi de turkuaz mine kabuklarıyla süslü, birbirinin aynısı iki kompakt ayna çıkardı. "Bunlar ben yokken birbirimizi görmemizi sağlayacak."

Umut içimde öylesine dalgalanıyor ki, ondan bir tane alırken parmaklarım titriyor. İçimden gelen test etme ve pudrayı eteğimin cebine sokma isteğini bastırıyorum ama bu çok zor. *Belki de yalnızlık o kadar da kötü olmayacaktır. Arada sırada onu görebilirim tabii.*

Öne doğru eğilip ona sarılıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum. Featherblade'de eğitim almak üzere seçilerek bizzat tanrıların elçileri tarafından onurlandırıldı ve ben onun için mutluluk ve gururdan başka bir şey göstermeyeceğim.

Ama kader onu özleyeceğim.

"Bu gece, veda balomda, olabildiğince keskin olmanı istiyorum," diyor, beni nazıkçe geri itiyor, sonra saçlarımı yüzümden fırçalıyor ve bir kutu alıyor. "Hâlâ bir-"

"Aytaşı, yıldıztaşı, ateştaşı ve bir zümrüt," diye bitiriyorum. "Biliyorum."

"Güzel." Başını sallıyor, yanaklarıma şeftali rengi bir baskı uyguluyor, sonra da göz kapaklarımda ne varsa siliyor. Çoktan makyajını yapmış ve saraydaki tüm buz fae'lerinden daha güzel görünüyor. "Taçta şu anda sadece dört mücevher eksik," diye mırıldanıyor ve beni olduğu kadar kendini de yatıştırmaya çalıştığını biliyorum. "Onları geri verdiğimizde, tacın gücü geri gelecek." Dikkatini dudaklarımdan çekip bana gülümsüyor. "Dünyada seni iyileştirebilecek bir şey varsa o da Skadi'nin tacıdır Maddy. Ben yokken pes etmemelisin."

Sözleri dişlerimi sıkmama neden oluyor ve hüznü gözlerimden uzak tutmak daha da zorlaşıyor. Karamsar değilim. Sadece tacın bende işe yaramayacağını biliyorum. Her zaman öyle oldu.

Bir zamanlar bir tanrıçaya ait olması, benim gibi güçsüz, kırık bir fae için bir şey yapacağı anlamına gelmez. Skadi'nin kendisini çağırmadığımız sürece, çok güzel olsa bile bir metal parçasının kırık beynimde nasıl bir fark yaratabileceğini göremiyorum.

Ama bunu Freydis'e asla söylemeyeceğim, çünkü onunla birlikte eski tacı onarmak için mücevher ve metal toplamaya gittiğimiz son birkaç yıl hayatımın en güzel yıllarıydı.

Odalardan oluşan güzel kulemin duvarlarının ötesinde pek çok yere gittik ve çok şey öğrendim - kitaplardan ve

Ailemin beni onlarca yıldır beslediği anılar, ama *gerçek hayattan*. Yumruğumun etimi ısırması ya da bir erkeğin bana dokunması, daha önce sadece hayalini kurduğum şeylerdi.

Kuşkusuz, *Yggdrasil*'in geri kalan fae'lerinin tadını çıkarabildiklerinin sadece bir kısmını deneyimledim, ancak ailem tarafından saklandığım onca yıldan sonra, beni ne kadar çaresiz, tehlikeli veya naif yaparsa yapsın, elde edebileceğim *her şeyi* almaya hazırım. Bilinç kayıplarımından herhangi biri sonuncusu olabilir ve Odin beni alsın, bu dünyada tanrılar tarafından verilen zamanımdan alabileceğim her heyecan damlasını almak istiyorum.

Ama artık hepsi bitti.

O olmadan saraydan gizlice kaçıp son dört mücevheri bulamayacağım. Onun büyüğü ya da bayıldığımda beni yakalamak için orada olması olmadan buz madenlerine tırmanamayacağım ya da soylulardan mücevher çalamayacağım ya da insan dolu tavernalarda ıvır zıvır için bahis kazanamayacağım.

Hayatım sadece bu duvarların içinde, beynimdeki hastalık sonunda galip gelene kadar tek başına var olacak.

Bu düşünce o kadar ezici ki, ne zaman kabul etmeye çalışsam nefesim hızlanıyor ve başım dönüyor ve bunun gerçekliğim haline gelmek üzere olmadığını iddia etmek zorunda kalıyorum, paniği gömmeye ve bunun yerine kız kardeşime olan sevgime odaklanmaya zorlanıyorum.

Güçlü ve kudretlidir ve bir efsaneye dönüşebilir - Odin'in kanatlı Muhafızı.

Zayıfım ve yakında öleceğim.

Bunu ikimiz de değiştiremeyiz. Dolayısıyla, bu dünyada hiçbir şekilde onun görkemli kaderine ulaşmasını engellemeyeceğim veya bunu yaptığı için bir damla bile suçluluk hissetmesine izin vermeyeceğim.

"Son birkaç mücevheri bulacağım," diye yalan söylüyorum. "Bulacağınızı biliyorum."

Yapamayacağımı bildiğinden neredeyse eminim.

Konuyu değiştiriyorum. "Seninle aynadan ne sıklıkla konuşabilirim?" diye soruyorum.

Bir omzunu hafifçe silkiyor. "Programın ne kadar zorlu olacağını bilmiyorum. Eğer çok fazla savaş eğitimi varsa, o zaman

yorucu olabilir." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ama senin mizah anlayışın asla geri çevirmeyeceğim bir merhem."

Freydis beni düzenli olarak aşırı iyimserlikle suçluyor ve ben de şimdi bunu tam olarak uyguluyorum. "Eğer yaratıcı küfürlere ihtiyacın olursa, gözlerini devirmen ama içten içe etkilenmen için orada olacağım," diyorum neşeyle, her ne kadar biri midemi düğümlemiş gibi hissetsem ve gözlerimin arkası diken diken olsa da.

Sessizliğe gömülüyoruz ve kaşlarımın altına parlak mavi pudra sürerken konsantrasyon içinde dudağını ısırmasını izliyorum. Muhtemelen son kez.

"Biliyor musun, saraydaki en iyi giyinen hizmetçi benim," diyorum o sözlerini bitirdiğinde yansıma bakarken.

Freydis gözlerini deviriyor ama bu jestin bana değil ailemize yönelik olduğunu biliyorum. En sevdiği kölesi kılığında sosyal etkinliklere katılmama izin vermeleri için onları ikna etmesi yıllarını aldı. Yalvarmamın bir anlamı yoktu. Ailem için tek bir amaca hizmet ediyorum ve bu da nadiren bir balo salonunda gerçekleşiyor.

"Gitmeliyiz ama Maddy, bu gece konsantre olmayı unutma." O keskin ses tonunu takındı. Odaklanmamı sağlamaya çalışırken kullandığı ses tonu.

"Deneyeceğim." *Deneyeceğim.* Konsantre olmak benim uzmanlık alanım değil.

"Yapmalısın. O taç tamir edilmeli."

Dilimi ısıırıyorum ve ona bakıyorum. "Featherblade'de kanatlarını kazandığında, Skadi'nin tacı tek parça olacak."

O da gülümsüyor ve gülümsemesinin benimki kadar zoraki olduğunu görebiliyorum. İkimiz de biliyoruz ki o kanatlarını kazandığında ben ölmüş olacağım.

BÖLÜM 3

MADDY

W Kuzey kanadındaki kuleden balo salonuna doğru uzun inişe başladığımızda, odamızın sessiz sakinliğinden ayrılmanın neden olduğu alçak vızıltı hemen kafamı dolduruyor.

Freydis için hareketsiz oturduğumda, hareketsiz kalmayı daha kolay buluyorum

Konsantre olmamı gerektiren bir şey yapmadan önce makyajımı yapmasının bir rutin haline gelmesinin nedenlerinden biri de bu.

Ama şimdi hareket ediyorum, zihnim de hareket ediyor. Bu hep böyleydi. Bugün, minnettarım. Bu vızıltı, yarının gerçekliği ne zaman kendini hissettirmeye çalışsa zihnime dolan yaklaşan kıyamet hissinden daha iyi.

Etrafımızdaki dairesel duvarları oluşturan büyülü buz bloklarına odaklanmaya çalışıyorum, pencereleri oluşturan şeffaf tabakalardan sarayın geri kalanına ve çok aşağıdaki ışıltılı, bakımlı avlulara bakıyorum.

Buz Sarayı'nın Kral ve Kraliçesi Verglas'ın kızı olarak dünyaya hiç duyurulmamış olmama rağmen, ben bir prensesim. Ve Buz Sarayı benim için bir hapisane olsa da, bir fae'nin isteyebileceği en güzel, en olağanüstü kafes.

Tuzağa düşürülmüş olabilirim ama bana zarar vermek isteyen biri tarafından değil. Şifacıların bana söylediği gibi ben sadece "talihsiz bir durum kurbanıyım". İçinde yaşadığım ışıltılı yapı bana güvenli bir liman sunuyor.

Kimsenin kontrolünde olmayan bir durumdan yapılabilecek en iyi şey. Ve sanırım eğer biri sonsuza kadar aynı duvarlara bakacaksa, buradan çok daha kötüsünü yapabilirdi.

Saray da hareket ediyor, bu yüzden görüşüm sürekli değişiyor. Aslında tüm manzara değişiyor, Buz Sarayı'ndaki her şey sürekli yer değiştiren buz tabakaları üzerine kurulu. Bu mükemmel bir savunma mekanizması çünkü düşman akıncıları sadece nereye gittiklerini bilmekle kalmıyor, yakalandıklarında nasıl kaçacaklarını da bilmiyorlar. Ve sık sık baskınlara uğruyoruz, genellikle altın-fae tarafından. Gölge-fae baskınları geçen yıl azaldı ve toprak-fae'nin insan kölelerini etkileyen bir hastalıkla uğraştığı söyleniyor. Ateş-fe'ler uzun zamandır ortalıkta görünmüyor ve ailem tarafından bana dayatılan pek çok bilgi arasında, onların sarayının manzarası hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir an için zihnimdeki sürekli çekim, kontrol savaşını kazanıyor ve kaymaya başlıyorum, gerçeklik kaybolurken merakım alevleniyor. *Ateş Sahası neye benziyor? Bizimki gibi hareket ediyor mu? Sıvı ateşten nehirleri var mı? O-*

"Maddy!"

Buz basamağında tökezliyorum, gerçeklik tekrar yerine oturuyor. "Kahretsin. Özür dilerim," diyorum kız kardeşim bana bıkkın bir bakış atarken. Kocaman, ışıltılı elbisesi kollarının arasında, arkasından kuğu tüyleri fışkıran beyaz ve göğsünde derin bir dalgalanma var. Güzelce oyulmuş, parlak mavi asası kalçasında duruyor ve tüm mücevherleri elmaslarla süslü.

"Dikkatini ver," diye tıslıyor. "Bayılmanı izlemek zaten yeterince zor - sürekli olarak gerçekliği kasıtlı olarak terk ederek bunu kolaylaştırmıyorsun."

Onun için söylemesi kolay. Eğer kafamın içini görseydi, gerçekliği de terk ederdi. Thor'un kışına bahse girerim.

"Biliyorum. Daha çok çalışacağım," diyorum, ışıltılı terliklerimle inerken her adımı izlemeye özen gösteriyorum. Elbisem de güzel, mavi ve deniz mavisi, eteğin alt yarısında yüzlerce ışıltılı payet var ve çok daha az etkileyici -ve çoğunlukla anlamsız- asam için uzun, geniş bir kılıf. Tüylerim yok ama. *Elbisemde tüy olmasını ister miydim?*

Şimdiye kadar gördüğüm tüm tüylü elbiseleri hatırlarken konsantrasyonumun bir kez daha dağıldığını hissediyorum.

Maddy! Kendimi sessizce azarlıyorum. Bu Freydis'in veda balosu. Her dakika orada olmalısın. Uzun bir nefes alıyorum. Bunlar onunla son görüşmen olacak.

Deri ve kürklere sarınmış, yanaklarında kahverengi saçlarıyla birlikte insan olduklarını gösteren mavi savaş boyası olan iki saray muhafızı merdivenin dibinde bizi bekliyor. Yanlarına vardığımızda Freydis'in arkasına geçmeden önce kibarca başlarını sallıyorlar. Geride duruyorum, benim yerim olduğu için onlarla birlikte yürüyorum.

Balo salonunun kapısına ulaştığımızda, kız kardeşimin anons edilebilmesi için duruyoruz. *"Buz Sarayı Prensesi Freydis Verglas, buz tahtının varisi!"*

İçeriden binlerce mavi yıldız tarafından aydınlatılan masmavi parıltıyan yüksek, kemerli tavanların altında yürüyoruz. Kız kardeşimin gülümsemesinin izinden giderken kaygan ayaklarım kusursuz buzda hiç ses çıkarmıyor.

Yürürken gözlerimin buzul ihtişamında oylanmasına izin veriyorum. Saray soyluları benim asla beceremeyeceğim karmaşık danslarla dönüp duruyor, ince ipek etekleri ve şam cüppeleri rüzgârda uçuşan çiçek yaprakları gibi arkalarında uçuşuyor. Çocukken parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim balkon trabzanlarına kazınmış narin don desenleri ve tepelerini göremeyeceğim kadar uzun oyulmuş buz sütunlarına kadar uzanan sıkıştırılmış beyaz karın kıvrımlı desenleri gibi görebildiğim küçük ayrıntılarla kendimi sınırlıyorum.

Bu gece bir orkestra var ve ince ince oyulmuş yaylı çalgıları, kornoları ve flütleri sanki camdan yapılmış gibi görünüyor. Belki de öyledir. Zihnim beni çekiştiriyor ve bakışlarımı hızla başka bir şeye yöneltiyorum.

Gümüşi bir sis yayan soğuk kokteyl tepsileri neredeyse ayaklarımın beni yoldan çıkarmasına neden oluyor, nasıl koktuklarını bilmek için o kadar çaresizim ki, ama ayaklarımı düz durmaya zorluyorum, kız kardeşim ve korumalarına ayak uyduruyorum. Gözlerim sahibesinin ayaklarının dibinde tasmalı bir şekilde yatan kar leoparına takılıyor ve kadere şükürler olsun ki odanın tam ortasındaki kürsüye ulaştık, yoksa muhtemelen Freydis'i bırakıp doğruca devasa kedinin yanına giderdim.

"Kızım," diyor annem büyük buz platformundaki iki tahttan birinden kız kardeşime. "Bu akşam muhteşem görünüyorsun."

"Siz de öyle Kraliçem," diye resmiyetle cevap veriyor. Avuçlarım kaşınıyor ve ellerimi ve zihnimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Ailemden nefret etmiyorum. Babamı pek tanımıyorum ama annem genellikle bana karşı gülümseme olarak tanımlanabilecek bir şeyler hisseder. Beni hiç incitmediler ya da bana kötü davranmadılar. Sadece... beni öldüren şeyin muhtemelen Buz Mahkemesi'nin sahip olduğu en değerli varlık olduğunu fark ettiklerinde beni kurtarmaya çalışmaktan vazgeçtiler.

Bir iç çekişi bastırıyorum ve iki muhafızla birlikte eğilirken yüzüme nötr bir ifade yerleştiriyorum.

"Bu gece burada pek çok talip var," diyor babam. Freydis'in yanakları kar üzerindeki sıcak güneş gibi şeftalinin en hafif tonuna dönüşüyor.

"Bu gece talipler için uygun bir gece değil, baba," diyor ve onun gözlerindeki teslimiyeti görüyorum. O da Freydis'in gitmesini istemiyor. O olmadan Buz Sarayı tahtının varisi olamaz. Ama tanrıların elçileri konuştu. Featherblade yüzyıllardır uykuda kaldıktan sonra yeni Valkyrie'ler arıyor ve bu çağrı reddedilemez.

Annem sessizce *çıtılıyor* ve kocasına yan gözle bakıyor. "Elbette talipler için uygun bir zaman değil. Bu büyük bir onur gecesi." Gülümsüyor. Gözlerim Freydis'in mavi saçındaki yeni örgüye kayıyor, Featherblade'de eğitim için seçilerek kazandığı örgüye. Eminim hayatı boyunca çok daha fazlasını kazanacak.

Annem ayağa kalkıyor ve balo salonu bir anda sessizliğe gömülüyor.

"Katıldığınız için teşekkür ederim, sadık dostlarım," diyor yumuşak sesi salonda yankılanırken. "Cesur kızımızı özleyecek olsak da, en çok onun misyonundan onur duyuyoruz. Güç, yiğitlik, onur, gerçek ve zafer. Tüm bu değerler Odin'in efsanevi Muhafızları Valkyrie'ler tarafından desteklenir. Tanrıların yanında olmak kızımız için mükemmel bir yer." Kollarını Freydis'e doğru uzatıyor ve herkesin başı kız kardeşime dönüyor. Gözlerimi Kraliçe'den ayırmıyorum. Gözlerinde pişmanlık ya da üzüntü var mı?

Hayır. Tek görebildiğim gurur.

Alışılmadık bir şekilde, içimde bir acı hissediyorum.

Freydis bunların hepsi, Kraliçe'nin az önce sıraladığı değerlerin mükemmel bir temsili.

Ama Buz Mahkemesi değil. *Ailem* değil.

Dünyamızdaki tüm yiğitlik ve onur konuşmalarına rağmen, gerçek şu ki: *sırlar her zaman kazanır*. Başkaları üzerinde bilgi sahibi olanlar istediklerini yapabilirler.

Çoğu kişiye kıyasla zayıfım, büyüm yok denecek kadar az ama ailem için herhangi bir silahtan daha değerliyim ve yanlış ellerde onlar için herhangi bir savaşçıdan daha tehlikeliyim.

İçimde yükselen kızgınlık dalgası, kız kardeşim konuştuğunda bir kalp atışında yok oluyor.

"Bana iyi dileklerde bulunmaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Halkımızı gururla temsil edeceğim ve *Yggdrasil* için iyi savaşacağım." Bir elini başının üzerine kaldırır, avuç içi düzdür. "Odin'in onuru için," diye *s e s l e n i y o r* ve oda onun sözlerinin yankısıyla çınlıyor.

Acı düşüncelerimden dolayı kendimi suçlu hissediyorum. Annem Freydis'le gurur duymakta haklı, tabii ki gurur duyuyor. Ben de duyuyorum.

Sadece korkuyorum. O gittiğinde yalnız geçireceğim sonsuz saatlerden korkuyorum. Paniğe kapılmış düşünceler beni ele geçirmeye çalışırken başım dönüyor ve Freydis aileme dönüp müzik yeniden başladığında rahatlıyorum.

"Ne zaman alınacağımı biliyor musunuz?"

"Şafak," diye cevap veriyor annem ve paniğim geri dönüyor. "Kimi gönderiyorlar?" Freydis soruyor.

"Bilmiyorum. Sanırım yaşayan altı Valkyrie kaldı?" Annem onay için babama bakıyor. Omuz silkiyor ama bakışları bana takılıyor.

Annemin sorusuna cevap vermem için bana izin vermesi için dua ederek kaşlarımı kaldırıyorum.

Kafamın içinde onun sesini duyuyorum. "*Devam et.*"

Zevkle, gerçekliği terk ediyorum.

BÖLÜM 4

MADDY

W Bir saniye içinde galerideydim. Yıllardır bilmediğim zihnimin içindeki yer, başkasınınkinde yoktu. Herkesin kafasının içinin aynı olduğunu sanırdım.

Görünüşe göre, değiller.

Buraya galeri diyorum çünkü sonsuz uzunlukta bir koridor ve buzdan yapılmış heykellerle ağzına kadar dolu.

Çoğu benim boyum kadar. Bazıları detaylı, bazıları kaba ama hepsini ben yaptım. İlk gelen üç tanesi hariç hepsini: bir ayı, bir kurt ve bir kartal.

Ama diğerlerini ben yaptım. Ve şimdi doğru olanı bulmalıyım.

Annemin sorusuna odaklanıyorum. *Kaç tane yaşayan Valkyrie kaldı?*

Koridor ayaklarımın altında hareket ediyor. Hiç kıpırdamadan duruyorum ve sonunda, önümde bir porsuk ağacının buzdan oyması duruveriyor. Heykelin biçimi, içinde saklı olan anı için hiçbir fark yaratmıyor, ama yapraklardaki ayrıntıları ve kabuğun dokusunu fark etmek için bir saniye ayırıyorum.

Elimi uzatıp buza dokunduğumda, buz suya dönüşüyor, içinde saklı olan anı tenime akıyor ve parmak uçlarımda soğuktan köpürmesine neden oluyor. Bu lezzetli, iliklerime kadar işleyen bir soğuk.

Saçımın rengi ya da çocukken sık sık düştüğüm için dizlerimde oluşan yaralar kadar benim bir parçam.

Oyma yeniden şekillenirken gerçeklik yavaşça yerine oturuyor ve bir an için hem kız kardeşimin ve anne babamın beklenti dolu bakışları önünde duruyorum hem de buzun kendini yeniden örmesini, porsuk ağacının yeniden şekillenmesini izliyorum. Sonunda tekrar balo salonuna girdiğimde, elimde bir kağıt parçası vardı.

Ailemin bana aktardığı anıların çoğu kağıt parçalarından oluşuyor. Bazıları röportajlardan, farkında olmayan katılımcılar mavi perdelerin ardında büyümlü bir hafızaya sahip bir fae'nin söylediklerinin her detayını sakladığını bilmiyorlardı. Ancak galeriyi dolduran ışıltılı heykellerin çoğunluğu, *Yggdrasil*'in dört bir yanından baskınlarla elde edilen ya da ailemin tanıdığını inkar ettiği, ancak gizlice cömertçe ödeme yaptığı vicdansız halk tarafından takas edilen çalıntı parşömenlerin anılarını içeriyor.

Anıların birkaçı gerçek, gördüğüm şeyler, önemli olaylar ve günler, ama çoğu değil. Orada gerçekten bana ait olan çok az şey var.

Bu, onu arama ihtiyacının beni her zaman çekmesine engel değil.

Gördüğüm her şey, duyduğum her şey ve tanıdığım her şey çekime neden oluyor. Hemen gidip bu konuda ne bildiğimi, sonsuz, buzlu koridorda neler saklanmış olabileceğini öğrenmek istiyorum.

Ailem gördüğüm, okuduğum ya da duyduğum her şeyi depolayabileceğimi ve hatırlayabileceğimi ilk fark ettiğinde bana çok fazla şey verdiler. Bunları nasıl daha iyi depolayacağımı, galeride neyin kalıp neyin kalmayacağını nasıl seçeceğimi öğrenmem uzun zaman aldı. Şimdi beni daha az sıklıkta yeni bilgilerle besliyorlar, ama orada olanları daha sık hatırlamam için beni kullanıyorlar.

Büyüyen buz oymaları koleksiyonunun ve galerinin zihnimi sürekli meşgul etmesinin bayılmalarımla ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunu onlar da benim kadar kesin olarak biliyorlar mı bilmiyorum. Kullanmayı bırakmak için çok geç, bayılmalar artık hayatımın bir parçası ve galeriyi ne kadar kullandığım ile ne sıklıkta bayıldığım arasında bir ilişki yok gibi görünüyor. Ama merak ediyorum, acaba ailem benim

Beni öldüren şeyle bağlantılı olduğunu bilselerdi hafıza güçleri daha az olurdu.

Bazen bilmek istediğimi sanmıyorum.

Yine de bildiğim bir şey var ki, bu yüzden Buz Mahkemesi'nden ayrılmama asla izin vermeyecekler.

"Eee?" Annemin sesi göz kırpmama ve elimdeki kâğıt parçasına bakmama neden oluyor. Tam olarak katı bir formu yok - gerçek bir parşömen parçasından çok, bir kâğıt parçasının ışıltılı, yüzen hayaletine benziyor.

Kız kardeşim de ona bakarak bana olan bağlılığını gösteriyor. Küçükken fark ettik ki galeriden getirdiklerimi sadece biz görebiliyoruz. Eritip ortaya çıkardığım şeylere anlam veremiyor; o sadece anının parlayan büyüsünün farkında, diğer herkes ise tamamen habersiz.

Bu anı bir kitaptan sayfalar sanırım. Ya da belki bir rapor? El yazısı karalama şeklinde ve sayfalarda birden fazla mürekkep rengi ve kelime stili olduğunu fark ediyorum. Valkyrie isimlerinin uzun bir listesini görene kadar tarıyorum. Çoğunun yanına kırmızı mürekkeple düzgün bir kelime eklenmiş: *merhum*.

Gözlerimi listede gezdiriyorum, ölü olarak işaretlenmemiş bir tane bulana kadar onları atlıyorum.

"Büyük Harald. Gölge-fae, kahverengi kanatlar," diye okumaya başlıyorum. Ailem başını sallıyor ve iki muhafız rahatsız bir şekilde birbirlerine bakıyor. Bende bir sorun olduğunu biliyorlar ve bir hizmetçiden fazlası olduğumu bildiklerinden şüpheleniyorum - on yıldır Freydis'in kişisel muhafızlarıydılar. Ama hayatlarına ve dillerine değer veriyorlar, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorlar. Sadece... garip fae yine görünmez bir kitaptan okurken garip bir şekilde bakacaklar.

"Erik the Kind, ünlü şifacı, toprak-fae. Kanatlarında birden fazla renk olduğu bilinen tek Valkyrie," diye devam ediyorum. Renklerin ne olduğunu bulmak için daha hızlı okuyorum ama kâğıtta buna dair bir işaret yok.

"Brynhild the Knowing," diye başlıyorum okumaya ama başımı kaldırıp herkesin yüzündeki ifadeyi görünce onunla ilgili diğer kısımları atlıyorum. Brynhild geçmişimizin en ünlü buz-fae Valkyrie'sidir. O bir

mahkememizdeki efsane. İsmi yanında *vefat ettiği* yazmadığı için memnunum.

"Hızlı Valdis," diye okudum. "Yıldırım hızında, altın fae. Siyah Kanatlı, küçük boylu."

Ölen altı Valkyrie'nin daha arasından geçiyorum.

Sırada "Kain the Ruinous" var ve kaşlarım ilgiyle birbirine yaklaşıyor. "Ateş-fae." Sadece bu yazıyor, kanatları ya da savaşçı özellikleri hakkında hiçbir şey yok. Hayal kırıklığına uğradım, devam ettim.

"Büyük Sigrun, Valkyrie'lerin lideri, vahşi savaşçı kadın, toprak-fae, sihirli mızrak, beyaz kanatlar."

Listede, öbür dünyada Valhalla'nın salonlarını şereflendireceği işaretlenmemiş son kişidir.

Sayfayı taramaya devam ediyorum, Valkyrie hakkında daha fazla bilgi arıyorum, ancak çoğunlukla Featherblade, Valkyrie'lerin eğitildiği büyülü, tanrı tarafından yaratılmış salon hakkında bilgiler var. *Kız kardeşimin yarın bu saatlerde olacağı yer.*

Sertçe yutkunuyorum ve ona bakıyorum. "Bir Valkyrie'nin seni almaya geleceğine gerçekten inanıyor musun?" Freydis'e soruyorum.

"Bilmiyorum." Sözleri bir fısıltıdan ibaret ve bana baktığında gözlerindeki heyecanı görebiliyorum. Bu, onun saraydan yakında ayrılacak olmasından duyduğum panikle tam bir tezat oluşturuyor ve ben bunu bir sırtışıyla maskeliyorum.

"Kanatlar, Freydis. Kanatların olacak!"

Annem öksürüyor ve babam kaşlarını çatıyor. Freydis'le çok tanıdık bir şekilde konuştuğumu fark ediyorum.

Gözlerimi yere indiriyorum, küçük öfke girdabını ağzıma ulaşmadan durduruyorum, onun yerine içimde tutuyorum.

Freydis bana sempatik bir bakış atıyor ve koluma dokunuyor. "Gidebilirsin, Maddy. Sana ihtiyacım olursa ararım," diyor sessizce. Görevden alınmam beni rahatlattı. Freydis'e başımı sallayıp Kral ve Kraliçe'yi selamlayarak dönüyorum.

Genelde ailemin yanında duygularımı maskelemekte daha iyiyimdir ve bu tür etkinliklerde kendimi kontrol etmem gerektiğinin acı bir şekilde farkındayım. Freydis'in son gecesini mahvetmeyeceğim.

Ne yazık ki, büyük, etobur bir kediye fae soylularının balo salonunda serbest bırakmanın *kendimi kontrol etmek* olarak nitelendirilemeyeceğinden eminim, bu yüzden

kasıtlı olarak kar leoparından uzaklaşıyor ve zorla yiyecek masalarına doğru ilerliyor.

Yüzlerce çeşit balık ve sera bahçelerimizden seçme lezzetlerle kaplıdır. Üzüm, kayısı ve dolgun çilek tabakları, halkımızın meyve yetiştirmeyi öğrendiği karmaşık yöntemlerle daha da lezzetli hale getirilmiş. Kristal filolar dolusu köpüklü, fae-şarap dolu kadehler kenarda parıldıyor ama ben onlara dokunamam. Ben bir hizmetkârım. Bunun yerine, pilav üzerinde servis edilen somon fümeden ve minik bir kase çilekten kocaman bir porsiyon alıyorum.

Yalnız olsaydım daha fazlasını alırdım ama tabağımdakini kibar bir yardım olarak görüyorum. Elimden geldiğince resmi bir şekilde kemirirken, misafirlerimizin süsleri arasında bir ay taşı bulmaya çalışıyorum. Eksik olan dört mücevherden en yaygın olanı bu ve bir fark yaratacağına inanmasam da tacı onarma görevi olmadan ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bu benim için odaklanabileceğim güvenli bir şey ve kimse köle bir kızın ellerini ya da boğazlarını süsleyen mücevherlere huşu içinde baktığını iki kez düşünmez.

Derin bir gümbürtü beni irkiltti, salondaki herkesi irkiltti. Etrafıma bakıyorum, hemen kız kardeşimi arıyorum. Gözlerini zaten benimkilerde buluyorum ve birlikte tavana bakıyoruz. Bir buz sarayında yaşıyorsanız, yüksek bir ses duyduğunuzda yaptığınız ilk şey tavanı kontrol etmektir. Kırık bir avize ya da kırılan bir buz görmeyi bekliyorum ama ağzım açık kalıyor.

BÖLÜM 5

MADDY

A Dönen, dönen siyah gölge ve altın ışık kütlesi üstümüzde beliriyor. Devasa ve ürkütücü ama aynı zamanda son derece büyüleyici. Onu hiç tanımıyorum ama tehlikeyle birlikte geldiğinden hiç şüphem yok ve büyüsü odada akarken tenim karıncalanıyor. Bana doğru geleceğini umarak kız kardeşime doğru acele ediyorum ama gelmiyor. Annem ve babamın yanında kalıyor. Balo salonundan gelen bir ses beni olduğum yerde durduruyor.

"Dışarı, şimdi. Herkes dışarı."

Bir an için kimse kıpırdamadı. Ben de dahil. Kız kardeşimin ve annemle babamın yüzlerine bakıyorum, bir sonraki adımda ne yapacaklarını merak ediyorum.

Bundan sonra ne yapacağımı düşünmem gerektiği belli belirsiz aklıma geliyor, ama sonra annem ayağa kalkıyor. Babam da ayağa kalktı ve bütün oda bana baktı.

"Dışarı çikalım," diyor Kral, sanki bu onun fikriymiş gibi. O ve annem kürsülerinden iniyor ve korumaları ve kız kardeşimle birlikte büyük kemerli geçitten geçerek buzla kaplı avluya çıkıyorlar. İtaatkar bir şekilde, tüm fae'ler kraliyet ailesinin peşinden balo salonundan çıkmaya başlıyor, meraklı ve korkulu mırıltılar tüm alanı uğultuya boğuyor.

Gölge ve ışık da onları takip ediyor, yüksek kapı aralığından sıvı gibi akıyor ve dışarıda dönen bir kütle olarak yeniden oluşuyor, avlumuzun her zaman soluk mavi gökyüzüne karşı keskin bir şekilde karanlık.

Balo salonundan çıkan fae'lerin peşinden aceleyle koşuyorum, soğuk avluya çıkıyorum ve benden önce giden herkesin aileme giden yolu kapattığını görüyorum. *Sadece bir hizmetçi olabilirim ama lanet prensesin hizmetçisiyim.*

"Hanımımın yanına gitmeliyim," diyorum bana dik dik bakan herkese, sonunda şaşkın kalabalığın çoğunun arasından zorla geçerek yolumu açarken. Ön tarafa ulaştığımda, neden hareket etmekte bu kadar isteksiz olduklarını anlayabiliyorum.

Işıltılı, gölgeli kütle buz tutmuş çimlerin üzerine yerleşmiş ve ortasında bir geçit var. Eskiden içinde devasa bir kuğu bulunan bir çeşmenin olduğu yerde şimdi başka bir dünyaya açılan devasa, dönen bir pencere var.

Bir orman açıklığından bize bakan beş kişiyi tanıdığımda şaşkınlıkla bakıyorum.

Yukarıdaki Fates, gerçek hayattaki kanatlı Valkyrie'ye bakıyorum.

Erik the Kind ortada ve belgede bulamadığım kanatlarının renklerini kendim görebiliyorum. Devasa, ağır tüylü siyah kanatları kıvrak vücudunu çevreliyor ve parlak sarı halkalarla süslenmişler.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük fae'den en az bir ayak daha uzun olan Dev Harald, Erik'in sağında. Valdis onun yanında, bu kadar büyük bir figürün yanında küçücük görünüyor, ama ifadesi o kadar sert ki, küçük boyunun savaş alanında ona herhangi bir sorun yarattığına bir an bile inanmıyorum. Son derece zarif Brynhild, arkasında dalgalanan gümüş kanatları ile Erik'in solunda.

Gözlerim son fae'ye takıldığında nefesim kesiliyor.

Kanatları yok.

Bir Valkyrie olduğuna eminim ama omuzlarından tüyler fışkırmıyor. Bronz bir teni, kül rengine saçları ve hayatımda gördüğüm en yoğun gri gözleri var. Her nasılsa, onları bulduğum yerden bile görebiliyorum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, doğrudan bana bakıyor.

Bu Kain olmalı, ateş perisi. Ama kanatları nerede? Bir insanın neden kanatları olmadan Valkyrie olabileceğini öğrenmek için galeriye geri dönme dürtüsü neredeyse çok büyük. Ben

tüm gücümle savaşıyorum, bu yüzden neredeyse babamın konuştuğunu duymuyorum.

"Hoş geldiniz, Odin'in Muhafızları. Sizi beklemiyorduk."

Lanet olası yüzyılın yetersiz ifadesi.

Harald öne doğru adım atıyor. Gözlerimi ateş-fae'den uzaklaştırıp onun yerine devasa gölge-fae'ye odaklanmaya zorluyorum. Saçları soğuk renkli tenine karşı kuzguni siyah ve gümüş boncuklarla biten örgülerle dolu. Yanaklarında kalın siyah savaş boyası lekeleri var ve kanatları koyu kahverengi, neredeyse kürk gibi. İri ve vahşi olduğu kadar, bir zarafeti de var.

"Planlarımızda bir değişiklik oldu," diye gürlüyor. "Kalan Featherblade acemilerini bu gece topluyoruz."

Sözleri kaslarımın donmasına ve derimin gerilmesine neden oluyor.

Bu gece mi?

Bu gece Freydis'i götürüyorlar.

En azından birkaç saatim daha var sanıyordum ama bu gece gidiyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hala ondan beş kişi kadar uzaktayım ve ona ulaşmak için sersemlemiş hareketsizliklerini zorluyorum ama o çoktan ilerlemeye başladı.

"Onur duydum," diyor abartılı bir reveransla tek dizinin üzerine çökerken. Harald bir süre ona baktıktan sonra küçük taşlarla işlenmiş bir deri parçasını uzatıyor. Bulunduğum yerden her birinin rünlerle işaretlenmiş olduğunu seçebiliyorum.

Hiçbirini tanımıyorum ve yine bir çekiş başlıyor, beni istiyor, beni zorluyor, rünlere bakmamı istiyor.

Sonra ne olacağını, kardeşimin gidişini görmeyi özleyecek miyim? Kendimi azarlıyorum, dikkatimi gerçeklikte kalmaya zorluyorum. *Bu inanılmaz gerçeklikte.*

Freydis deri kayışı alıyor ve tüm Valkyrie'lerin ifadelerinde bir şeyler değişiyor. Açıklanamaz bir şekilde hâlâ bana bakmakta olan ateş perisi hariç hepsinin.

Harald dikkatini omzunun üzerinden Erik'e yöneltiyor ve açıkça sessizce iletişim kuruyor.

"Doğru olmayan bir şeyler var," diyor Brynhild ve tüm yüzler ona dönüyor. Sesi lirik, rahatlatıcı ve aynı zamanda ilham verici. Daha önce elimde tuttuğum kâğıdı hatırlıyorum. Brynhild, yüksek fee'nin geleceği bilme güçlerine sahip olmasıyla ünlüydü.

Eğer bir şeyin doğru olmadığını söylüyorsa, o zaman bir şey *doğru değildir*.

Umut içimde dalgalanıyor. *Belki bir hata olmuştur. Belki Freydis'i götürmüyorlardır ve o burada, benimle kalabilir.*

Tanrılara yaptığım bu umutsuz yakarışın ne kadar bencilce olduğu gerçeği yüzüme çarpıyor. Kız kardeşimin Featherblade'de onurlandırılmasını, bu inanılmaz savaşçılarla birlikte gitmesini ve kaderinde kim olmak varsa o olmasını istiyorum. Tabii ki istiyorum. *Sadece yalnız kalmak istemiyorum.*

"Prenses Verglas için buradayız," diyor Valdis. Kendisi bir altın-fae, pırıl pırıl parlayan bal rengi saçları kalın bir örgüyle bağlanmış ve yüzlerce örgü daha sıralanmış. Koyu siyah çizgiler gözlerini çevreliyor ve oniks kanatlarına karşı öne çıkan gümüş deri giymiş.

Freydis başıyla onu onaylar. "Evet, çağrınızı aldım ve hazırım."

Erik başını eğiyor, soluk yeşil örgüleri bir omzunun üzerinden düşüyor, teni ağaç kabuğu renginde. "Çağrımızı aldınız mı?" diye sorarken sesi neşeliydi.

"Evet."

"Size ne şekilde ulaştı?" "Parşömen," diyor.

"Peki bu parşömen nasıl gönderilmiş?"

Freydis'in bocaladığını görüyorum. "Prenses Verglas'a gönderilmişti," diyor ve sesi sakinleşiyor.

Bir parçam bunun ne anlama gelebileceğini benim anlayabileceğimden daha hızlı düşünürken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Freydis'in gözleri yavaşça benimkilere kayıyor.

Kral, yani *babam*, yüksek sesle öksürüyor. "Bu Prenses Freydis Verglas. Burada bir hata yok."

Harald geçide adım atar ve her şey değişir.

Tehlike saçıyor. Etrafında bir şey var, hissedilir bir büyü. Göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Ayrıca sahip olduğum tüm içgüdülerimle onunla uğraşmak istemediğimi de biliyorum.

Babam geriye doğru bir adım atıyor ve bunu yaptıktan bir saniye sonra yüzündeki öfkeli pişmanlığı görüyorum. Korkusuna yenik düşmüştü,

ve bunu tüm mahkemenin önünde yaptı.

Kız kardeşim her zamanki diplomatlığıyla konuşuyor. "Odin'in Muhafızı Dev Harald, Buz Sarayı'na hoş geldin. Size bir şey ikram edebilir miyiz?" diyor, resmiyetine özen göstererek.

Devasa Valkyrie homurdanıyor. "Bana Prenses Verglas'ı getirebilirsin."

Babam kızgın görünmeye çalışıyor ama bakışları boş. Ailemin her bir üyesi bana bakmamak için elinden geleni yapıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki hasta olabileceğimi düşünüyorum. Beynim umutsuzca "ya olursa "ları sıralıyor.

Ya senin için buradalarsa?

Ya bir Valkyrie olabilseydin?

Ya Buz Mahkemesi'nden gerçekten ayrılabilseydiniz?

Ama tüm bu keşkelerin sonucunun ne olduğunu biliyorum. Öleceğim. Büyük ihtimalle, lanet bir gün içinde öleceğim.

Üst üste yetmiş iki saatten fazla bilincim açık kalamıyor. Güçsüzüm. Büyü yapma yeteneğim acınacak halde ve bir seferde birkaç dakikadan fazla bir şeye konsantre olamıyorum.

Ben bir Valkyrie malzemesi değilim. Yani, bu bir hata. Ailemin bir yerlerde sakladıkları başka bir kızları yoksa, çağrı Freydis içindi.

Brynhild geçitten geçip avlumuza giriyor. Elini uzatıyor ve uzun bir nefes çekiyor. Toplanan fae'lerin üzerine sağır edici bir sessizlik çöküyor. Gözlerini tekrar açtığı anda sert dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var.

"Evimi ne kadar özledim," diyor. Sesi o kadar güzel ki, benden istediği her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

"Kapımız sana her zaman açık," diyor annem eğilerek. "Ne zaman ziyaret etmek istersen."

Ama Brynhild gözlerini anneme diktiğinde, bakışları kibarca gizlenmiş bir küçümsemeye dönüşüyor.

"Ben *Yggdrasil*'in gölgesinde yaşıyorum," diyor soğukkanlılıkla.

Annemin kaymaktaşı yanakları kızarıyor. "Elbette," diyor.

Brynhild'in yüzü yumuşar. "Ama vatanıma iyi bakmışa benziyorsunuz. Size teşekkür ederim. Şimdi söyle bana Buz Sarayı'nın Kraliçesi, neden bir kız saklıyorsun?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Nefes alamıyorum.

Anneme bakıyorum ve avludaki diğer tüm fae'ler de ona bakıyor. Yüzünün rengi tamamen solmuştu. Daha solgun olmasının mümkün olduğunu bilmiyordum. Yine de hiçbir şey söylemiyor.

Brynhild kaşlarını çatar, sonra gözlerini kapatır.

Ayağa kalkıp herkese aradıkları kişinin ben olduğumu mu söylemeliyim?

Ama bu ne işe yarar ki?

Kıpırdamadan duruyorum, kafa karışıklığıyla tamamen felç olmuş durumdayım. Ne yapacağımı ve neler olduğunu bilmiyorum.

Tanrılar beni bir Valkyrie olarak seçmiş olamaz. Düşüncesi bile dizlerimi titretiyor.

Nasıl? Nasıl bir Valkyrie olabilirim?

Featherblade'e, benimkine hiç benzemeyen bir dünyaya gitme fikri, başımı döndürecek kadar derin bir heyecana neden oluyor ve bu duyguyu bastırıyorum.

Brynhild'in sesi sessizlikte çınlıyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. Doğruca beni işaret ediyordu. "Bu senin sarayından sakladığın çocuk."

Annemle babamın yüzleri kül gibi. Freydis'in gözleri kocaman. Her kafa, her çift göz bana bakıyor ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Öylece bakıyorum. Harald ve Brynhild bana doğru ilerlemeye başlarken nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Tut şunu," diye bağılıyor kocaman adam. Göğsüne zar zor ulaşıyorum. Elini açıyor ve üzerinde taşlar olan tangayı düşürüyor. İçgüdüsel olarak onu yakalıyorum.

Gözlerimde patlayan ışık başımı ağrıtıyor. Bir çılgılığı bastırıyorum ama irkilmemi engellemeyi başaramıyorum. Çakıl taşlarından biri yanıyor, kısa bir mavi parıltı. Freydis'in nefes nefese kaldığını duyuyorum. Brynhild'in gözleri ani bir endişeyle kısılıyor ve Harald gülümsüyor.

"Kalemizi bulduk," diyor.

Tekrar tekrar göz kırpmıyorum. "Hayır," diyorum. "Hayır, yanlış anladın. Kız kardeşimi istiyorsun, beni değil."

"Tanrılara meydan mı okuyorsun?" diye sorar Harald, gözleri kararır, sesi düşer, ve etrafındaki tehlikeli büyü

kalınlaşma.

"Tabii ki hayır." Başımı sallıyorum. Midem bulanıyor.

Kader, hayır. O yalpalamayı biliyorum.

Lütfen, Freya, Odin, Thor ve beni duyan herkes. Lütfen, şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz.

Dünya kararır.

BÖLÜM 6

MADDY

T Kendime geldiğimde hastalık hissi her zamankinden daha güçlü oluyor.

Neden şimdi? Bayılmak için onca zaman varken, kırık beynim tüm lanet hayatımın en kamusal anını mı seçiyor? Benim Zihinsel çetele devreye giriyor: 654.

Hayatta kaldın, Maddy. Şikayet etmeyi bırak.

Bir an için gözlerimi açmamayı düşünüyorum. Belki burada kalırsam, sessiz kalırsam, gözlerim kapalı yerde kalırsam, Valkyrie kız kardeşimle birlikte gider ve her şey eskisi gibi olur.

Göz kapaklarım çırpınarak açıldı.

Sikerler. Bir kulede yalnız ölmek istemiyorum. Ama bu fırsatı kardeşimin elinden almayacağım. Bu bir karışıklık, bir hata. Öyle olmak zorunda.

Ama doğrulup etrafımdaki Fae'lere göz ucuyla bakarken, şüphelerim artıyor.

Harald kaşlarını çatmış bana bakıyor, gülümsemesi kaybolmuş. Brynhild düşünceli bir şekilde başını eğiyor, yüzünde bilmiş bir ifade var ve ifadesi sıcak olmaktan çok uzak.

Tanrılar hata yapar mı?

Yere yığılmam tüm toplantıyı garip bir sessizliğe sürükledi. Kız kardeşim hareket etmiyor ve normalde düştüğümde yanıma ilk koşan o olur. Kalçam ağrıyor, omzum da öyle, ama bunu yapmamalıyım.

kafamı sertçe vurdum, çünkü inançsızlığın dönmesi dışında, iyi hissediyorum.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ve sonra zihnimde bir ses duyuyorum.

"Yerde kal." Gözlerim babama kaydı. Benimle konuşan oydu. *"Yerde kal. Yanlış kız kardeşi yakaladıklarını görmeleri gerek."*

Bocalıyorum. Harald hâlâ bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. Brynhild izliyor, bekliyor. Gözlerim geçide, diğer üç Valkyrie'ye doğru kayıyor. Valdis bana ters ters bakıyor. Erik güzel siyah-sarı kanatlarını esnetiyor ve bariz bir hayranlıkla bana bakıyor. Ateş-fae sonunda bana olan ilgisini kaybetti. Tırnaklarını inceliyor ve arada bir annemle babama ve Freydis'e göz atıyor.

Onun ilgisizliğinden yararlanıyorum ve bütün bir saray tarafından izlenmiyormuşum, hasta ve zayıf olduğu için saklanan prenses olduğum ortaya çıkmamış gibi davranmaya çalışıyorum.

Harald konuşuyor. "Belki de gerçekten bir hata olmuştur." Freydis'e döner. "Siz Prenses Verglas mısınız?"

"Bir Prenses Verglas, evet," diye onayladı, sesi güçlüydü.

"Çok güçlü," diyor babam yüksek sesle. *"Güçlü. Gerçek bir asil."*

Gerçek bir asil.

Kararlılığım azalıyor ve başım öne eğiliyor. Kral haklı. Bu kız kardeşimin kaderi. Benimki ise, görünüşe göre, lanet olası yerde olmak.

"Ayağa kalk."

Ses kafamın içine girdiğinde irkiliyorum. Bu sesi hayatımda daha önce hiç duymamıştım.

Harald'a bakıyorum ama o şu anda kız kardeşime odaklanmış durumda. Hala dikkatle beni izleyen Erik'e bakıyorum.

"Ayağa kalk. Tanrılar hata yapmaz. Featherblade'e katılacaksın. Ayağa kalk ve bunu kanıtla."

Ben yaparım. Önce bir bacak, sonra diğeri.

Yavaşça, herkes bana dönüyor. Kız kardeşim bakıyor. Babam zihnimin içine konuşuyor. *"Ne yapıyorsun? Sana yerde kalmanı söylemiştim."*

Cesaretimin her zerresini harcadım ama ayakta kaldım ve babama bakmadım.

"Ben Madivia Verglas, Buz Sarayı Prensesi," diyorum. "Eğer Featherblade'de eğitim almam gerekiyorsa, o zaman bunu yapmak isterim."

"Az önce sana ne oldu?" Harald eliyle yeri işaret ederek söylüyor.

"Bayılıyorum."

"Sık sık mı?"

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı

yok. "Neden?"

"Bir rahatsızlığım var."

"Ölümcül mü?"

Bocalıyorum.

"Evet," diyor babam. "İşte bu yüzden sarayımızı sevgili prensesimizi tanıma ve sonra da kaybetme acısından kurtardık."

Ona bakıyorum, içimde öfke kabarıırken yıllarca nötr bir ifade takınmaya çalıştığım için minnettarım. Adamı çok az tanıyorum ve o "sevgili prenses" gibi saçma sapan şeyler mi söylüyor?

Brynhild öne çıkıp elini kaldırıyor ve avucundan parıldayan bir buz büyüğü akıyor. Bana ulaştığında duraklıyor ve yüzümün etrafında dönüyor.

İzin mi bekliyor?

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve neyi kabul ettiğimi bilmeden başımı sallıyorum.

Dallar etrafımda, saçlarımın ve kulaklarımın arasında uçuşuyor. Soğuk hissettiriyor ama biraz da hoş. Brynhild'in gözleri parlıyor ve bir anlığına kanat çırpışlarını duyduğuma, onun ötesinde bir şeyler hissettiğime yemin edebilirim.

Ama sonra uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Sadece etrafımda esen soğuk rüzgar ve izleyenlerin sağır edici sessizliği. Sonunda Brynhild elini indirdi ve vuruş durdu.

"Bu o," diyor ve enerji kıvılcımları tenime doluyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Emin misin?" Harald diyor ki.

"Eminim." Yine de yüzü değişti; gözleri artık soğuk ve sert. "Ama bence diğer kız kardeşi almalıyız."

Benim mide sıkılaştırır, ve I çaresizce
dene için wrangleduygularımı düzene sokmak.

Bunu Freydis için istiyorum. Bunu Freydis için dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.

Ya da en azından *ben öyle yaptım.*

Bunu Freydis için gerçekten *kendim* için istediğimden daha mı çok istiyorum?

Onun hayatını yaşamayı, onun fırsatlarını değerlendirmeyi hiç düşünmedim bile. Ama şimdi... *Şimdi kanatlarım olsun istiyorum. Artık uçmayı öğrenmek istiyorum.*

Harald benimle Freydis'in arasına bakıyor. "Bunun içindeki gücü hissedebiliyorum," diyor kız kardeşimi işaret ederek. "Bunda çok az var."

Brynhild başını sallar. "Doğru."

"O zaman tanrılar neden onu seçti?"

Sanki karşılarında ben yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlar. Bir şey söylemek, kendimi savunmak, hatta kendimi anlatmak için ağızımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Haklılar, neredeyse hiç sihrim yok.

"*Tanrılar seni neden seçtiğini anlat onlara.*" O ses tekrar zihnime giriyor ve gözlerimi Erik'e çeviriyorum. Hâlâ bana bakıyor.

Tanrılar beni neden seçtiğini bilmiyorum. Tanrılar beni seçtiğinden bile emin değilim. *Yggdrasil*'de tanrılar bir Valkyrie'de isteyeceği neyim olabilir ki?

Babam bana ters ters bakıyor. Annem korkmuş görünüyor. Freydis'in yüzü bir maske, ne düşündüğünü bilmiyorum.

"İkimizi de al," diyorum, kasıtlı olarak kız kardeşimin yanına doğru ilerleyerek.

Harald alay eder ve Brynhild küçük, sinirli bir iç çeker.

Kız kardeşimin eline uzanıp parmaklarımı onunkilere doluyorum. Bir heykel gibi hareketsiz.

"Saçmalama," diyor babam ama Harald ona ters ters bakınca kısa kesiyor.

"Teknede bir kişilik daha yer var," dedi bana. "İki değil." Tek kaşını kaldırdı.

Muazzam bir çabayla düşüncelerimi ve seken duygularımı bir araya getiriyorum.

Bu şans ne kadar inanılmaz olursa olsun, bunu gerçekten kız kardeşimden alabilir miyim? O bu kadar istisnai olacakken ve ben muhtemelen ölecekken?

Öleceksiniz. Bu kesin. Belki yarın, belki gelecek hafta, belki gelecek ay. Ama öleceksiniz.

Kafamın içindeki kendi sesim tereddütsüz. Ve doğruyu söylüyor.

Freydis'in buz mavisi gözlerine bakıyorum ve benden kendisi için bundan vazgeçmemi istemese de acısını görebiliyorum. Bana yalvarmamasının ona neye mal olduğunu görebiliyorum. Bunu ondan alamam. O yücelik için yaratılmış. Bu onun kaderi. Benim değil.

"Freydis'i al," diyorum, geriye doğru adım atıyorum ama elini tutuyorum. Bu sözleri söylemek için tüm gücümü harcıyorum. Ama Freydis'in buna ihtiyacı var. Freydis buna hazır. Harika olacak. Ben güzel, buzlu kafesimde yalnız bir şekilde öleceğim.

Kız kardeşim yüzünde bir gülümseme ve buğulu gözlerle bana dönüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ama kolum onunkinden çekiliyor.

Parmaklarım kendi isteğiyle onunkileri bırakıyor ve sonra ayaklarım yerden kesilmiş bir şekilde havalanıyorum. Bağırıyorum ama sesim kayboluyor.

Gök gürültülü bir şelale gökyüzünden tam geçidin önüne düşüyor. Fae'ler çığlık atıp geri kaçıyor, ben de o hengamede Freydis'i arıyorum ama havada süzülüp suya doğru ilerliyorum.

Şelalenin en dibinde bir tekne var ve ben daha da yükselerek doğruca ahşap tekneye yöneliyorum. Büyük bir tekne değil ve içinde zaten dört kişi var. Paniğimi bastırmaya çalışarak çabalıyorum.

Yine de geri dönemem; kız kardeşimi arayamam. "Freydis!"

Beni duyamadığını biliyorum. Harald ve Brynhild'in akan suyun hemen ötesindeki geçide doğru ilerlediklerini görebiliyorum ve sonra üzerimde yanan sıcak gözler hissediyorum. Ateş-fae beni izliyor.

Freydis'in yüzünü görebilmek için bedenimi havada dönmeye zorluyorum. Ama tekneye indiriliyorum, bedenim büyü tarafından tutuluyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum.

Onlardan Freydis'i almalarını istedim! Neden beni tekneye bindiriyorlar?

bütün gemi yükselmeye başlar, yukarı şelaleye hareket eder.

Beni tutan sihir yok olurken yönümü kaybediyorum.

Dönüyorum, doğruca yana ilerliyorum ve kenardan eğilerek kız kardeşimi arıyorum. Ama durmak bilmeyen su serpintisinden başka bir şey göremiyorum.

BÖLÜM 7

MADDY

W *Freydis de gelemiz miydi?*

Paniği bastırmaya çalışıyorum ve altımdaki dünya yok olurken konsantre olmaya çalışıyorum. Etrafımdaki suyun sesi o kadar yüksek ki düşüncelerimi engelliyor.

Altımdaki Buz Sarayı bir bulanıklık, püskürtülen su havayı dolduruyor, ışığı yakalıyor ve içinden görmenin imkansız olduğu yoğun bir sis yaratıyor.

Ciğerlerimi tekrar tekrar doldurarak kendimi tutmaya çalışıyorum.

Veda bile edemedim.

Neden Freydis'i almadıklarını anlayamıyorum. Ya da neden beni aldıklarını.

Freydis'in kompakt aynasını hatırladığımda içimi orantısız bir rahatlama kaplıyor. Elimi cebime sokup parmaklarımı soğuk metalin etrafına kapatıyorum.

Tanrılara şükürler olsun. Onu tekrar göreğim. Benden nefret edebilir, bir daha yüzüme bakmak istemeyebilir ama en azından deneyebilirim.

Burada ne işim var benim? Bunaltı beynime çarpıyor ve diğer her şeyi kapatıyor. Boğazımda safra yükseliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zayıf ve kırılmış olduğuma inanmayan parçamı kendime çekiyorum. Her zaman sahip olabileceğimden daha fazlasını isteyen yanımlı.

Tanrılar seni seçti. Haklı olduklarını kanıtla. Bunu yapabilirsin.

Derin bir nefes alıyorum, kelimelerin bedenime sızmasına izin vermeye çalışıyorum, onları tamamen özümseyerek gerçek kılmaya çalışıyorum.

"Adın ne senin?" Arkamda bir ses duyuyorum.

Ve eğer küçük bir sinir krizi geçirmeniz gerekirse, bunu daha sonra, yalnız olduğunuzda yapabilirsiniz.

Denge için teknenin yan tarafına tutunarak dönüyorum. Koyu kahverengi tenli, yeşil saçları örgülü, yaşlı bir erkek tam arkamda duruyor. Tekne şelaleye doğru hızla ilerlerken nasıl bu kadar sabit durabiliyor, hiçbir fikrim yok.

"Maddy," diyorum teknenin geri kalanına bakarak.

Diğer uçta birlikte oturan iki fae bana temkinli bir şekilde bakıyor. Biri gölge-fae ve bulunduğum yerden onun zenginliğini ve gücünü hissedebiliyorum. Benim yaşlarımda, yirmili yaşların sonunda ve yüzündeki alaycı ifade bunun kalıcı olduğunu gösteriyor. Koyu renk saçlarında şimdiden iki ya da üç örgü var.

Yanındaki dişi ise çok daha dikkat çekici. Daha önce hiç görmediğim kömür rengine bir teni ve gri saçları var. O bir ateş perisi, geç de olsa fark ettim.

Yüz ifadesi hiç de dostça değil. Bakarak onu rahatsız etmek istemediğim için gözlerimi ondan kaçırıyorum. Teknedeki son kişiye bakıyorum, bir gold-fae. Kafaları tıraşlı ve bu da daha önce hiç görmediğim ve bir gold-fae'de kesinlikle beklemeyeceğim başka bir şey - hem kibirleri hem de güzel altın saçlarıyla bilinirler. Sıkı bir zırh giymişler, vücutlarını sıkıştırıyorlar ve tepeden tırnağa silahlanmışlar. Bana bakmıyorlar, ben de ilk konuşan yaşlı erkeğe dönüp bakıyorum. İnce, dökümlü elbiseme bakıyor ve bunun cinsel bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Tahrik olmuş ya da ilgilenmiş olmaktan çok kafası karışmış görünüyor.

"Bu gece gelmeyi beklemiyordum," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Bu yüzden uygun giyinmedim."

Kaşlarını çattı. "Telefonu almadın mı?"

"Aramanın kız kardeşim için olduğunu düşündük," diye itiraf ediyorum.

Suçluluk duygusu içime akıyor, etrafımızdaki sudan daha yüksek sesle gürlüyordu. *Bu Freydis'in fırsatıydı. Bu Freydis'in kaderiydi. Burada olmamalıydım.*

Ama ben öyleyim.

Silahsızım, zırhım ve eşyam yok. Ama buradayım.

Adam öne eğildi ve bana bir şey uzattı. Kabzasında bir at oyması olan küçük ahşap bir hançer.

"Al bunu. Dezavantajlı olmamalısın. Silahsız bir rakibi öldürmenin onuru yoktur."

Haklı, *Yggdrasil*'de çok az kişi silahsız birine saldırır. Bu yüzden hediyesi bir nezaket eylemi olduğu kadar tedirgin edici ve minnettarlık duymak yerine gerginim. Kavgacıyım, oldukça hızlıyım ve iyi nişan alırım ama bu teknedeki tek bir kişiyle yumruk yumruğa bir kavgayı kazanabileceğimi sanmıyorum.

Sıcak gözlerine ve yıpranmış yüz hatlarına bakıyorum. İçimdeki ebedi iyimser ona güvenmek istiyor.

Tekne yalpalıyor. Kenardan bakıyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Altımızdaki sis biraz dağıldı ve Buz Sarayı'nı görebiliyorum. Kilometrelerce yukarıdayız ve bu son derece görkemli. Hareket eden buzdağlarını ve doğrudan *Yggdrasil*'in gövdesine giden ve bizi dünyanın geri kalanına bağlayan kök nehri görebiliyorum. Diğer dört fae sarayından birini görebilmek için umutsuzca etrafıma bakıyorum. Yine de onları göremiyorum, sadece etraflarını saran sisi görebiliyorum ve şelale bizimle ağacın gövdesi arasında, değerli kabuğun her türlü g ö r ü n t ü s ü n ü engelliyor.

Geriye dönüp baktığımda, sahamızın altında bir şey fark ettim. Buz tabakalarını barındıran dev alanın tabanından yukarı ve etrafına yayılan dallar. Kaşlarımı çatarken galerinin çekiciliğini hissediyorum. *Bunun orada olması mı gerekiyordu? Ne olması gerekiyordu?*

Şimdi olmaz, Maddy.

Kafamın içinde bilgi aramak için ne zamanım ne de gerekli mahremiyetim var. Beklemek zorunda.

Ateş perili kadın konuşuyor ve ben etrafıma bakıyorum. "Kimsin sen?" diye soruyor.

"Ben Maddy," diye tekrarlıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Adını sormadım, *kim* olduğunu sordum."

"Sadece Maddy," diyorum, rahatsız bir şekilde. Kimseye kim olduğumu söylemedim. Bu yabancılarla yaşadığım en büyük etkileşim.

adımı biliyor, muhtemelen hiç.

"Sen bir buz adamısın," diyor.

Hadi canım. "Sen bir fire-fae'sin," diye cevap veriyorum. Su daha yüksek sesle kükrüyor ve bir gözümü yaşlı adamdan ayıramıyorum. "İsimleriniz nedir?" Bakışlarımı tekrar ona çevirerek soruyorum.

"Ben Aldrich," diyor.

"Inga," diyor ateş-fae.

"Navi," diyor altın-fae.

"Orgid," diyor gölge-fae, sesi derin ve mağrur. "Asan... ilginç," diyor ve onunla alay ettiğini biliyorum.

Asam hakkında herhangi bir koruyuculuk hissetmiyorum. Ve çoğu Fae bunu yapar, özellikle de güçlü Fae'ler. Kız kardeşim kendi asası hakkında inanılmaz derecede değerlidir. Ama onunki muhteşem. Benimki biraz boktan, tıpkı büyüm gibi.

Aldrich homurdanıyor. "Yakında bir asaya ihtiyacın olmayacak."

Orgid ona kaşlarını çatıyor. "Tüm fae'lerin büyüye erişmek için bir asaya ihtiyacı vardır."

Aldrich kaşlarını kaldırır. "O Valkyrie'lerin yanında tek bir asa gördün mü?"

Gölge-fae sessizleşiyor, dudak büküşü taviz verir gibi. Aldrich'in neden bahsettiğini öğrenme arzusu beni o kadar etkiliyor ki, neredeyse zihnime doğru kayıyorum.

Belki fark etmezler? Belki de kendi aralarında konuşmaya devam ederlerse, gidip daha fazla bilgi arayabilirim ve beni boş boş hiçliğe bakarken görmezler?

Tanrı aşkına, Maddy! Beynimi azarlıyorum. *Kendimi korumasız bırakmam.*

Ancak galeride aramam gereken şeylerin listesi büyüyor ve amansız çekimi kontrol etmek zorlaşıyor.

Ateş-fae'yi, kanatsız Valkyrie'yi, mahkemelerin altındaki kahverengi dalları ve asasız büyüü öğreneceğim - yalnız kalır kalmaz, kendimi sıkıca yatıştırıyorum.

Tekne tekrar yalpalar. Aldrich ayağını kaybeder ve dizlerinin üzerine çöker. Orgid ve Inga etrafa bakınır ve Navi teknenin içinde çömelir.

Kenara doğru eğildim. Hareket var. Kanatlar, fark ettim. Tüyler kırmızı, kahverengi bir parlıltıyla parlıyor ve sonra yok oluyorlar.

"Dışarıda bir şey var," diyorum diğerlerine. Inga ve Orgid'in yüzlerindeki şüpheyi görebiliyorum. Bana neden inanmadıklarını bilmiyorum - sanki daha önce sihirli bir şekilde şelalelere uçmuşlar gibi -Ama öyle olmadığı açık.

Ama Aldrich biliyor. Bana doğru ilerliyor, yanımdaki tahtaların üzerine çömeliyor ve kenara doğru eğiliyor. Bana olan yakınlığı beni tedirgin ediyor. İçgüdüsel mi yoksa benim için gerçekten bir tehlike mi bilmiyorum ama bunu öğrenmeye de pek niyetim yok. Bir adım uzaklaşıyorum ve teknenin kenarından geriye bakmadan önce bana yandan bir bakış atıyor. "Burada korkman gereken kişi ben değilim çocuğum." Bana *çocuk* denmesine sinirleniyorum. Ondan küçüğüm ama bebek değilim.

"Dışarıda ne olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor ve ben tekrar eğilerek onu fark etmek için elimden geleni yapıyorum. Tekrar görüyorum, kahverengiyle karışmış kırmızı bir parıltı.

Ve sonra bir ses duydum.

Teknedeki herkes sesi duyuyor ve kafatasıma girdiği anda başımı ağrıtan bu korkunç, şeytani ses karşısında hepsinin benim kadar telaşlandığı belli oluyor. İçgüdüsel olarak durdurmak istediğim, bir bebeğin ağlaması ya da dayanılmaz acılar çeken bir insanın çığlığı gibi dayanılmaz seslerle bezeli tiz bir çığlık.

"Bu da *ne*?" Orgid iki elini kulaklarına götürerek seslenir. Navi hiçbir şey söylemiyor ama sırtından bir şey çıkararak teknenin pruvasına doğru ilerlemeye başlıyor. Bir pruva.

Inga altın-fae ile konuşur. "Yapılacak bir şey yoksa kavga çıkarmayın," diye uyarıyor. Bu aslında bana iyi bir tavsiye gibi geldi. Ta ki tekne tekrar sallanana ve bu sefer sertçe sallanana kadar. Nefesimi tutuyorum ve teknenin yan tarafına olabildiğince sıkı tutunuyorum. Çığlık sesi tekrar geliyor ve ardından kanat çırpışları ona eşlik ediyor.

Tekne yerleşirken, etrafımızdaki sisin içinde teknemiz kadar büyük, kanat açıklığı devasa bir yaratık beliriyor. Ejderha ile kuş arasında bir yerde ve sanki ağacın kendisinden yapılmış gibi görünüyor, devasa kanatları dal gibi: kemik yerine budaklı, taşlaşmış odun ve her kanat çırpışında garip bir şekilde nabız atan keskin sinüs ve açık kan damarlarıyla örülmüş. Tüyleri kızıl kırmızıdır.

ve görünür iç kısımları boyunca uzanan yırtık, kösele gibi etin içine sıkışmış.

Vücudunun geri kalan kahverengi ve kırmızı rengiyle uyumsuz yeşil tüylerle kaplı parlak kırmızı gözler hepimizi teker teker içine alıyor. Yaratık üzerimizde yükselirken sağlam bacaklarının ucundaki devasa pençeler esniyor ve geniş, kavisli gagası havaya çarpıyor. Her birimizi saniyeler içinde yutabilirdi.

Kesin olarak biliyorum ki bu yarattığı galeride aramanın b i r anlamı yok. Orada değil. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim, duymadım, okumadım ya da bana böyle bir şey anlatılmadı.

Bu çok korkunç.

Ağzını açıyor ve o korkunç cırtlak ses yeniden başlıyor. Korku beni felç ediyor. Damarlarımda buz gibi bir his olmasına alışkınım ama bu öyle bir şey değil.

Bu dehşet. Saf, gerçek terör. Bu yaratık bizi öldürecek.

BÖLÜM 8

MADDY

An ok kuşun göğsüne *saplanıyor* ve çığlık aniden kesiliyor. Füzeyi fırlattığı belli olan Navi'ye bakarken kalbim daha da hızlı atıyor.

Orgid, görünüşe göre

sallanan teknede ayağa fırlar ve kalçasındaki kından bir kılıç çıkarır. Inga da ayağa kalkıyor, onun omzunu kavriyor ve asasını kaldırıyor. Ucunda ateş yanıyor ve ben ağızım açık bakakalıyorum. Buz Sarayı'nda ateşi pek görmeyiz. Misafirler için yanan yağımız var ama gerçek alevleri nadiren görüyoruz ve onlar da büyüleyici.

Ta ki çığlıklar tekrar başlayana kadar. Bu sefer arkamızdan geliyor.

Dönüyorum, ikinci bir hayvan gördüğümde içimi bir korku kaplıyor. Bu ilkinden biraz daha küçük ama daha az aç görünmüyor. İlki bize doğru dalıyor. Ok hâlâ göğsünden çıkıntı yapıyor ve Navi üç ok daha fırlatıyor. Hepsi hedefini vurdu. Aldrich asasını kaldırıyor ve sarmaşıklar, yeşil ve hızlı, yaratığın kanatlarına dolanmak için uçuyor. Yine de onun için çok hızlı. Hiçbiri temas edemedi uzaklaşıyor. Diğer kuş pençeleriyle teknenin ucuna vuruyor ve ayakta duran tüm fae'ler tökezliyor.

Hiçbir şey yapmıyorum. Teknenin dibinde oturduğumun ve hiçbir katkıda bulunmadığımın son derece farkındayım.

Felç edici korku sonunda yerini hayatta kalma içgüdüsüne bırakıyor, beynimdeki geçici korku kaynaklı yavaşlamanın yerini artık o kadar hızlı düşünceler alıyor ki yetişemiyorum.

Ne yapabilirim ki? Elimde Aldrich'in bana verdiği küçük tahta hançerden başka bir şey yok. Buz büyüm, devasa, yırtıcı kuşlardan birini vurmak şöyle dursun, teknenin kenarına ulaşmak için gereken birkaç metreyi bile geçemez.

Aldrich teknenin üzerine çullanan iki yaratığa daha fazla sarmaşık fırlatıyor. Navi'nin okları onları uzakta tutuyor ama sanırım içimizden birini çoktan gemiden koparmamış olmalarının tek sebebi bu. Orgid onlar yaklaştıkça kılıcını savuruyor ama etkisiz kalıyor ve Inga'nın ateşini canavarlara doğru fırlattığını henüz görmedim. Ahşap bir teknedeyiz ve ateş fırlatmanın iyi bir fikir olduğuna inanmıyorum. Belki o da aynı şeyi düşünüyordur.

Hayal görüyor olabilirim ama kuşlar dalarken sanki doğrudan *bana doğru* dalıyorlarmış gibi geliyor.

Farkındalık yüzüme çarpıyor. Diğerlerinin kıyafetlerinin kahverengileri ve siyahlarıyla karşılaştırıldığında, ışıltılı elbisemin içinde tanrıların lanetlediğı bir fener gibi parıldıyorum.

Hançeri alıp elbisemin eteğine saplıyorum ve altından olabildiğince hızlı bir şekilde bir şerit koparıyorum. Aldrich eski dilde anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve kuşları savuşturmak için büyüsünü kullanmaya devam ediyor. İçlerinden biri o kadar alçaktan süzülüyor ki pençeleri yüzünün yan tarafına çarpıyor ve kendini güverteye atıyor. Ayağa kalkarken yanağından kan aktığını görüyorum ve şimdi öfkeli görünüyor.

Kumaş parçamı ısıll ısıll parlayan minik parçalara ayırıyorum, sonra birini bayrak gibi sallıyorum. İki kuş da yavaşlayıp bakarken Aldrich bana bakıyor.

"Thor aşkına ne yapıyorsun?"

Her iki kuş da dalarken, bir kumaş parçasını tekneden olabildiğince uzağı ve sert bir şekilde fırlatıyorum.

İşe yarıyor. Suyun içinden geçip ötelerdeki sisin içine doğru süzülürken iki kuş da peşinden havalanıyor.

Dört fae de bana
bakıyor. "Oh," diyor
Aldrich.

Bir çığlık ve bir hamle geliyor ve hareket o kadar hızlı ki hiçbirimiz bunu beklemiyoruz. Küçük kuş teknenin üzerinde süzülürken, Aldrich'in omuzlarını kavrayan çığlığımı zar zor bastırabiliyorum.

uçarken pençeleri. Fae bedensel olarak gemiden kaldırılıp havaya fırlatılıyor ve sonra diğer kuş geri dönüp onu yakalıyor. İki kuş çığlık atan, çırpınan fae'yi aralarına almaya devam ederken midem bulanıyor. Asası yanında değil. Tekneye düştü ve ben onunla tahta çubuk arasına bakıyorum. Ona atabilir miyim?

Tam deneyecekken kulakları yırtan bir çığlık duyuyorum. Her iki kuş da şimdi birer kolunu tutuyor ve zıt yönlere doğru uçuyorlar. Tam zamanında arkamı dönüyorum, Aldrich'in ölümünü duyuyorum ama görmek istemiyorum.

Orgid sessizce, "Umarım o kadar aç değillerdir ve bir fae onların iştahını doyurur," diyor. Sözleri duygusuz ama sesindeki hafif yalpalamayı duyuyorum.

Navi yutkunuyor, şüpheyile önce yanımdan akıp giden suya, sonra da sise bakıyor. Umarım şüpheleri yersizdir ama ben de aynı korkuyla sisi tarıyorum.

Uzaktan bir çığlık geliyor ve karnım sıkışıyor.

"Daha fazla dikkat dağıtıcı şey yap, hemen," diye bağıyor Navi bana. Kendimi parlayan her şeyden arındırmaya başlıyorum. Eteğimi biraz daha kesiyorum. Elbisemin kollarını kesiyorum. Sahip olduğum tüm küçük mücevherleri çıkarıyorum. Çıkarmadığım tek şey kız kardeşimin bana verdiği kompakt ayna. Teknede dikkatle dolaşıyor, herkese ısıltılı parçalar uzatıyorum. Aldrich'in düşen asasının üzerine tırmandığımda duraksıyorum. Onunla ne yapmalıyız?

Bir cevap bulacak zamanım yok.

Kanat çırpma sesini çok daha yüksek bir çığlık takip ediyor ve hepimiz teknede alçalıyoruz. Navi ok atmaya başlıyor ve Inga gemimizden uzağa parlak parçalar fırlatıyor. Onlar altımızda kaybolurken kuş da peşlerinden dalıyor.

Başka bir kuş bize doğru uçuyor ve Orgid bazı artıkları doğrudan şelaleye fırlatıyor. Işığı tam olarak yakalıyorlar ve yaratık doğruca suyun akışına dalıyor. Gürültülü bir alarm çağrısıyla, sert bir şekilde aşağıya sürükleniyor.

Küçük, istemsiz bir tezahürat yapıyorum, bu da bana Inga'dan bir göz devirme ve Navi'den bir bakış kazandırıyor. Sol tarafımdaki hareket gözüme çarpıyor ve kumaş parçalarını tekneden olabildiğince uzağa fırlatıyorum. Navi'yi duyuyorum

bir ok fırlatır ve Inga'dan gelen bir hüsrân hırıltısı çığlıkları bastırır.

Kumaşımız bitmek üzere, diye fark ediyorum, son parçamı fırlatıp dev canavarın peşinden fırlamasını, onu yakalamasını ve sonra havaya fırlatmasını izlerken. Birkaç dakika içinde geri gelecek ve sayabildiğim kadarıyla en az üç tane daha var.

Aniden şelale değişir. Puslu gökyüzünün yerini kalın yeşil yapraklardan oluşan muazzam bir gölgelik alıyor ve tekne düzleşiyor. Her iki yanımızda daha kalın yapraklar beliriyor ve sonra *Yggdrasil* ağacının gölgesinin içindeymiş gibi görünen bir nehir boyunca ilerliyoruz.

Şelalenin tepesine ulaştık ve neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olan bir rahatlama dalgasıyla, merhametli bir şekilde kuşların bizimle birlikte gölgeliklere girmediklerini fark ediyorum.

Çırpınan suyun sesi kesildi ve ani bir sakinlik çöktü. Nefes nefese teknenin etrafına bakıyorum. Orgid'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Inga hâlâ çömelmiş, hazır bekliyor. Aramızda tedirgin görünmeyen tek kişi Navi ama onlar da hâlâ pruvalarını tutmuş, hazır bekliyorlar.

Hayatta kaldık.

Aldrich'in asası görüş alanımı dolduruyor ve ona uzanıyorum. Kimse beni durdurmuyor.

"Bak," diye nefes alıyor Inga, dik durup nehir boyunca bakarak. Dönüyorum ve sesindeki huşuya neyin sebep olduğunu görüyorum.

Yggdrasil.

Dolambaçlı su yolunun sonunda büyük Hayat Ağacı'nın gövdesi görünüyor. Dört bir yanımız ve görebildiğim kadarıyla her yöne uzanan ve evimden alışık olduğum soğuk mavi ışığa hiç benzemeyen ılık, benekli güneş ışığını süzen zümrüt yapraklarıyla ağırlaşan geniş dallar ve dallarla çevriliyiz.

İki kat boyunca yayılan, kadim ağacın gövdesinden oyulmuş büyük bir salon duruyor. Her iki tarafta da başka binalar var, bazıları nehrin kıyısında, bazıları da salonun üzerinde yükseliyor, görünüşte dikey dallara veya geniş, düz dallara tünemiş, hepsi büyük ahşap köprüler ve merdivenlerle birbirine bağlı ve hepsi yaşayan ağaçtan oluşuyor.

Bu Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem, en büyülü ve en *farklı* Şey ve bunun Featherblade olduğ nu hemen anlıyorum.

En alttaki yürüme yollarının ve köprülerin altında, i lerine yerleştirilmiş ateşle aydınlatılan apliklerle aydınlatılan küçük rıhtımlara sahip mağaralar vardır ve sudan geniş bir ahşap basamak yükselir. En üstte, gövdenin ortasındaki salona açılan bir dizi devasa, kemerli çift kapı bulunmaktadır.

Tekne en alttaki basamağı dayanıyor ve ben aceleyle iniyorum, bacaklarım tahtaya değ rken titriyor. Bacakları hiç titremeyen Navi'yle kısa bir bakıŐmayı paylaŐıyorum, sonra adımlarını hızlandırarak merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. Orgid ve Inga salona doğ ru ilerlemeden önce bana bakmıyorlar bile.

Tekne bile ayrılıp ahşap platformların altında sürüklenirken ben tek başıma kalıyorum. Basamakların sağında elinde yanan bir meşale tutan uzun bir ayı heykeli, diğ r tarafta da eŐdeğ r bir tane var ve uzun, derin bir nefes almak için ona yaslanıyorum.

Sıcak tonlu, alacakaranlık ışık sadece içerideyken alışık olduğ m bir Şey, Ice Court her zaman dışarıda parlak ve serin. Kokular da farklı, toprak ve duman ve sıcaklık alışkın olduğ mdan birkaç derece daha sıcak. AŞırı yüklenmiŐ duyularımı sakinleştirmeye çalışırken başım dönüyor.

Hala Aldrich'in esasını tutuyorum.

Toprak perisini çok kısa bir süredir tanıyordum ve ona gerçekten güvenmiyordum bile, ancak  l m n n Őoku devam ediyor ve zaten dönmekte olan düşüncelerimi bulandırıyor. Daha önce de insanların öldüğünü duymuŐtum. İsteyerek değ l ama ben duydum. Ama canavar kuşlar tarafından ikiye bölünmüŐ bir fae? Galerinin yardımı olmadan bu benimle kalacak.

"Valhalla'ya, Aldrich. Hançer için teşekkürler," diye mırıldanıyorum gökyüzüne doğ ru. Küçük silahın bulunduğ  cebime dokunuyorum ve kız kardeşimin kompakt aynasını hissediyorum. Keşke Şu anda açıp onunla konuşabilseydim ama ne diyebilirdim ki? Onunla bir daha nasıl y zleŐebilirim? Featherblade'de onun yerini aldım.

Destansı yapıya bakıyorum.

Bu benim seçimim değ ldi. Onun için vazge ebilirdim.

Ama sen ayağı kalktın.

Başım öne eğik. İçimdeki suçlama doğru. Yerde kalabilirdim ama ayağa kalktım. Burada olabileceğimi kanıtlamaya çalıştım. *Tanrım, beni asla affetmeyebilir.*

Merdivenlerin tepesindeki hareket gözüme çarpıyor. Toprak perisi Valkyrie, Erik ve dev Harald ana kapının önünde duruyorlar.

Beni mi bekliyorlar? Erik el sallayarak yukarı doğru işaret ediyor ve ben de iç çekerek yüzüme zayıf bir gülümseme yerleştirip kendimi heykelin üzerinden itiyorum. Valkyrie olmak üzere eğitilmek üzere seçilmiş biri gibi görünmeye çalışarak basamakları teker teker çıkıyorum. En tepeye ulaştığımda diğerlerinden hiçbir iz yoktu ve Erik hala bana hayranlıkla bakıyordu.

Harald hâlâ elimde tuttuğum asaya bakıyor, ben de ona uzatıyorum. "Aldrich gemide öldü," diyorum beceriksizce.

Büyük gölge-fae homurdanıyor. "Bir toprak-fae esasına ihtiyacım yok."

Onun yerine Erik'e dönüyorum ama o başını sallıyor. "Sende kalsın. Gelebilmene sevindim, Prenses Verglas."

Başımı eğiyorum. *Sesi bana ayağa kalkmamı söyleyen sese hiç benzemiyor.*

"Neden tekneyle gelip o kuşlarla yüzleşmek zorundaydık? Neden sadece senin geçidinden geledik?" İkisi de bir fae'nin hayatını kaybetmesinden dolayı biraz bile üzgün görünmüyor ve ben de sorunun dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyorum.

"Featherblade ilk günden itibaren bir sınavdır," diyor Erik. "Tüm kaleler düşüşle yüzleşmek zorunda. Hepsi hayatta kalamaz. Ama sen kurtuldun." Gözleri hâlâ ilgiyle parlıyor.

"Bize *hersir* diyeceksin," diye araya giriyor Harald. Komutan anlamına gelen eski bir kelime, bakmama gerek kalmadan hatırlıyorum.

Başımı salladım. "Evet, *hersir*."

"Ve siz yeni askerler kale olarak bilineceksiniz. İşte odanızın anahtarı. Navi ile paylaşacaksınız." Üzerinde bir tüy ve kılıç geçişi ile on dört rakamı bulunan metal bir kalkan kazınmış küçük bir demir anahtar uzatıyor. Anahtarı alıyorum ve elleri benimkilere karşı sıcak hissediyorum.

"Teşekkür ederim, *hersir*."

"Kale odaları kapıların ardında, soldaki merdivenlerden yukarı çıkınca sağda. Yarın şafakta Odin'in Yüksek Salonu'nda ol." Başka bir şey söylemeden döner ve çift kapıdan içeri adım atar.

Erik bana gülümsüyor. "Sorularınızın çoğu yarın sabah yanıtlanacak. Siz dördünüz en son gelenlersiniz, bu yüzden eğitim nihayet başlayabilir. Şimdi, uyku bir savaşçının dostudur. İyi dinlenin." Ben başka bir şey sormadan o da gitti.

BÖLÜM 9

MADDY

R *İyi misin?*

Erik'in geri çekilen formunun ardından bakakalıyorum. Gerçek hayattaki Valkyrie tarafından alınıp *Yggdrasil*'in gölgeliklerine getirildim. Ben

Beş saraydan ayrılan birkaç fae'den biri. *Ben*. Yirmi yıldan fazla bir süredir bir sarayda saklı tutulan aynı fae.

Ve bana uyumamı mı söylüyor? Hiç şansın yok.

Olan biten her şeyi kaydetme ve sahip olduğum yeni bilgi seline bakma ihtiyacı bunaltıcı. Bunu odamda yapamam, eğer Navi ile paylaşıyorsam olmaz.

Bu yüzden, iki Valkyrie'yi ön kapılardan takip etmek yerine, sola dönüp ana binaya sağlam sarmaşıklardan başka bir şeyle bağlı görünmeyen dar bir spiral merdivenden yukarı çıkıyorum. En tepeye ulaştığımda, ana salonun üst katına bağlanan ve gövdenin daha yukarısında yer alan çok sayıda başka binaya açılan bir köprüdeyim. Bir tanesi hemen dikkatimi çekiyor. Bu bir tapınak ve Buz Sarayı'nda sahip olduğumuzdan bile daha güzel.

Dik eğimli çatısının oyulmuş tepeleri, alçakta asılı duran yeşillikleri deliyor. Siyah demirle kaplanmış kalın meşe keresteleri duvarları oluşturuyor, düzleştirilmiş ve cilalanmış ve içeriği aydınlattığını varsaydığım meşalelerin sıcak ışığını geçiren buğulu camlı küçük pencerelerle dolu.

Etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Ateşböcekleri köprü boyunca züm yaparak yolu aydınlatıyor ve ince sütunlar tapınağı çevreliyor, her birinin tepesinde meşaleler var.

Ön taraftaki çift kapı, biraz önce gördüğüm ana salon kapılarının dışındaki oymalarla aynı geometrik desenlerle çerçevelenmiş ve okyanus mavisine boyanmış. Ana kapılarda *Yggdrasil* oyması varken, bu kapılara özenle işlenmiş bir kuzgun oyması var. Kapıların üstündeki üçgen cephenin üzerindeki rünlerde "*Valhalla Tapınağı*" yazıyor.

Tapınağın etrafında sola doğru ilerleyen dar bir patika var ve merak ederek onu takip ediyorum. Gözlerden uzak, güzel bir bahçe buluyorum. Küçük alanda açan yüzlerce çiçek var, çeşitlilikleri inanılmaz. *Dalın kendisinden mi büyüyorlar?*

Buradaki sihir duyularıma meydan okuyor, bu yüzden nasıl olduğunu görmezden gelmeye ve sadece renk cümbüşüne bakmaya çalışıyorum: pembe şakayıklar, kırmızı gelincikler, sarı ayçiçekleri ve mavi peygamber çiçekleri. Buz Sarayı'nda böyle çiçeklerimiz yok. Sert, soğuk, ışıltılı ihtişama alışkınım ve ılık bir esinti ve benekli ışık altında salınan bu renk koleksiyonu tamamen yeni. Yine de duyularımı bastırmak yerine, üzerime bir sessizlik çöküyor ve nefes almak daha kolay oluyor. Bu yerden hemen uzaklaşmak ya da etrafımı düşüncesizce incelemek istemiyorum. Sadece her şeyi içime çekmek, beynim olan biten her şeyi anlamaya çalışırken gözlerimin ve ellerimin yapraklar ve yapraklar üzerinde dolaşmasına izin vermek yeterli.

Çiçek yığınının ortasında küçük bir elma ağacı var, bahçedeki tek elma ağacı ve sakinlik tüm bedenime yayıldığında ona doğru ilerliyorum, ellerimi kabuğunda gezdiriyorum ve kaba dokusunun tadını çıkarıyorum. Bank ya da oturacak bir yer yok ama ayakta durmaktan mutluyum. Teknedeki deneyimimden sonra, ayaklarımın altında sert bir kara hissinin tadını çıkarıyorum.

Anılarımı saklama görevini yerine getirirken tamamen savunmasızım ve etrafıma bir kez daha bakıyorum. Bahçenin güvenli ve yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra gözlerimi kapatıyorum ve kendimi galeriye doğru sürüklenmeye bırakıyorum. Ama tam oraya vardığımda midem bulanıyor.

Hayır! Elektrik kesintileri günde bir kereden fazla olmuyor.
Bu üçüncü olamaz, değil mi?

Tek gördüğüm şey siyah olmadan önce bir saniye daha inanamıyorum.

Kendime geldiğimde her zamankinden daha hasta hissediyorum. Başım ağrıyor ve acaba aşağı inerken çarptığım için mi böyle oldu diye düşünüyorum. Gözlerimi açtığımda derin bir nefes alıyorum, baş dönmesi normalde olmayan bir şekilde bana saldırıyor. Çimenlerin üzerinde yatıyorum, etrafım güzel papatyalarla çevrili.

655. *Uyandın, uyandın.* Kafamdaki kelimeleri tekrar tekrar söylüyorum. Önemli olan da bu.

Bir günde üç kez bayılmış olmam iyiye işaret olamaz.

Eğer bu olay ben o devasa kuşların olduğu teknedeyken gerçekleşseydi, kesinlikle ölürdüm.

Kız kardeşimin şu anda benden çok çok uzakta kabarcıklı bir baş ağrısı yaşayıp yaşamadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığından *değil*.

Bunları görmezden gelerek minnettarlığa sarılıyorum.

Hayatta kaldım. Hâlâ hayattayım. *Uyandım.*

Baş dönmesini zorlayarak kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve kalbim şok içinde göğsümde duruyor.

Ateş perisi Valkyrie, az önce yaslandığım elma ağacının karşısında duruyor. Elim göğsüme gidiyor, çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

"Odin'in kızı, beni korkuttun," diye nefes alıyorum.

"Buraya kimse gelmez," diyor. Sesi derin ve çakıllı, sanki sesini kullanma pratiği yokmuş gibi. Yine de anında tanıma kıvılcımları çıkıyor.

"Sen... Sen..." Sözlerim durdu. *Bana ayağa kalkmamı söyleyen o olamaz.*

Olabilir mi?

Ona bakıyorum, yüz hatlarını inceliyorum. Kalbim hala çarpıyor, ama şimdi beni korkuttuğu için mi, yoksa sadece onun varlığı mı kalbimin çarpmasını sağlıyor emin değilim.

Bir fae nasıl aynı anda hem bu kadar sert hem de bu kadar güzel olabilir?

Deri savaşçı kıyafetleri kaslarla dolu, zayıf, sert ve sıkı bir vücuda sarılmış. Yüzü tıraşsız ve yaralı, kül rengi saçlarında tek bir örgü bile yok. Ama elmacık kemikleri keskin, çenesi kare ve güçlü ve gözleri... Saçlarıyla aynı gri tonundalar ve renkleri düşen kül gibi hareket ediyor ve kıvrılıyor. Onlara saatlerce bakabileceğimden tamamen eminim.

"Buraya kimse gelmiyor dedim," diye tekrarlıyor. Sesinde bir tehdit titreşimi duyuluyor, vücudundan akıyor ve ben de karşılık vermeye teşvik ediliyorum.

"Kimsenin olduğunu bilmiyordum-" diye başlıyorum, kelimelerimin gevelendiğinden utanarak.

Sözümü kesti. "Git buradan."

Ama gitmek istemiyorum. Bu bahçeyi çok seviyorum. Ve henüz ayakta durabileceğimden bile emin değilim. "Neden kalamıyorum?" Kelimelerim daha net olduğu için rahatladım.

Atmosfer değiştikçe, küçük bahçenin tüm hissi değiştikçe rahatlamamın yerini hızla korku alıyor. Daha önce burada olmayan bir varlık var şimdi. Tehlikeli bir şey, sıcak ve ölümcül bir şey. Bunu keskin bir şekilde hissediyorum ve ateşim rahatsız edici bir şekilde yükseliyor. Etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Dur tahmin edeyim *prenses*," diyor ateş perisi yavaşça. "İstedliğini istediğin zaman almaya alışkın mısın?"

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmak için ayaklarımı altıma almaya çalışarak hareket ediyorum. "Hayır-"

Hırlıyor ve sesi hayvani. Daha önce bir fae'nin dudaklarından duyduğum hiçbir şeye benzemiyor.

"Sadece bir prenses olarak," diye telaşla başlıyorum, kendimi ayağa kaldırıyorum ve destek için ağacı kullanıyorum. Bu beni ona tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyor ve gözlerine bakmaktan kendimi alamayarak duraklıyorum. Gözbebeklerinde hareket eden gerçek kül tanelerini görebildiğime yemin edebilirim. Onda ölümcül bir zarafet, vahşi bir güzellik var ve bu başımı döndürüyor. "Bu her zaman istediğimi elde edeceğim anlamına gelmiyor," diye fısıldayarak bitiriyorum.

Büyüleyici gözleri kısılıyor ve hırlarken parlıyor. "Yani sen fakir, yoksun bir prenses misin? Saçmalık."

Kollarımı kıpırdatıyorum ve kendimi biraz geriye yaslanmaya zorluyorum. "Kabul ediyorum, hiç mahrum kalmadım," diyorum, içimde yarattığı içgüdüsel korkunun yerine sesime biraz gurur katmaya çalışarak. "Ama sana söz veriyorum, ben şımarık bir çocuk değilim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve lanet olsun ki kendimi tekrar gözlerinin içine bakarken buluyorum.

"Gerçekten bir Valkyrie olabileceğine inanıyor musun?"

Sessiz sorusu gözlerimi kırıştırmama neden oluyor. Bir tuzak gibi geliyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Az önce bayıldığımı gördü mü? Bunu buradaki herhangi birinden saklayabilecek gibi değildim ama ilk izleniminin bu olmamasını isterdim.

Çenemi kaldırıyorum. "Elbette bir Valkyrie olabilirim," diyorum. *Belki de bunu yeterince coşku ve inançla söylersem ben de inanırım.* Homurdanıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum. İnsanlarla tatsız bir şekilde konuşmaya alışık değilim ve umduğum gibi hırıltılı bir şekilde çıkmıyor ama onun kısık gözlerini taklit ederek devam ediyorum. "Sahip olamayacağım şeyleri istemek hakkında her şeyi biliyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor ve sıcaklık yeniden yükselmiş olsa da içimi bir ürperti kaplıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor; içgüdülerim bana bağılıyor.

Tehlike. Koş.

Ayaklarımın yere battığını hayal ediyorum ve onları oldukları yerde tutmaya çalışıyorum.

Yavaşça yanıma uzanıyor, eğiliyor ve düştüğüm yerdeki ezilmiş yığından bir papatya koparıyor. Onu yanağımın yanında tutuyor ve yanan bakışlarını gözlerime sabitliyor, yüzü benimkinden on santim uzakta.

"Yüzyıllar boyunca bir canlıya dokunamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki gerçekten konuşamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Bir ışık parlaması oldu ve nefesim kesildi. Papatya, parmaklarının dokunduğu yerden ateşle kıvılcımlanıyor ve alevler sapından yukarı fırlıyor. Bir saniye içinde çiçek kül oldu. *Yok oldu.* Kül, parmaklarından omzuma doğru sürükleniyor ve harap olmuş elbisemi kaplıyor.

Yumuşak bir tıslama çıkarıyor, sonra beni ezilmiş papatyaların üzerinde bırakarak uzaklaşıyor.

Kalbim küt küt atıyor, gözlerimi kapatıyorum, elma ağacını kavriyorum ve alnımı ağacın kabuğuna bastırıyorum.

Nasıl? Nasıl oldu da sadece beş dakikadır buradayım ve şimdiden korkunç ateş perisini kızdırdım?

BÖLÜM 10

MADDY

W Sonunda kendimi ağaç gövdesinden aşağı ittiğimde daha sakınım ve yalnız olduğumdan kesinlikle eminim. Etrafımda kimseyi göremiyorum ve Kain'in ya da başka bir Valkyrie'nin her şeyi kuşatan varlığını hissedemiyorum. Kısa bir süre düşünüyorum.

Ana salona dönüp odamı bulmayı düşünüyordum ama galeri beni içine çekmeden köprünün yarısını geçebileceğimden şüpheliydim.

Çimenlere gömülüyorum, kıcıımı yere koyarken aynı çiçekleri yeniden eziyorum. Gözlerimi kapatıyorum, dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve kendimi gerçekliğin dışına bırakıyorum.

Galeri ona ekleme yapmayı planladığımı biliyor ve ana koridorda durmak yerine, heykeller her yönde göz alabildiğine uzanıyor, küçük bir stüdyodayım. Duvarlar, içinde büyüdüğüm buz sarayının çoğu gibi mavi, camsı buzdan yapılmış ve ortada, zeminden üç metre yukarıya düzgün bir halka şeklinde fırlayan su fıskiyeleleriyle çevrili küçük, dairesel bir platform var. Bir anı heykeli yaratmak, hissettirdiğinden daha uzun sürüyor. Kafamın içindeki mabeddeyken tüm zaman algım yanlış.

Ellerimi iki fıskiyeye doğru uzatıyorum, suyu kendime doğru çekmeye ve kalıplayıp dondurmaya hazırım.

Ama su bana gelmiyor. Sadece yukarı doğru fışkırmaya devam ediyor, onu kontrol etme arzumdan neşeyle habersiz.

Derimin üzerinde huzursuz bir his geziniyor. "Buraya gel," diye emrediyorum ama su irademin çekimini görmezden geliyor. Ellerimi yanıma bırakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve buz mavisi tavana doğru bakıyorum. Bir anıyı barındıracak bir heykel yapmayı hiç ama hiç başaramamıştım.

Ve bugün bunun olacağı gün değil, Maddy. Yeterince çılgınca şey oldu zaten.

Kararlılığımı etrafımda sürüklüyorum, başımı aşağı eğiyorum, iki su fıskiyesinin arasına bakıyorum ve sonra ellerimi uzatıyorum. "Şimdi," diyorum, suyun bana doğru gelmesini isteyerek. Ama yine hiçbir şey olmuyor.

Panik yükseliyor, midemden başlayıp göğsüme doğru ilerliyor. Sertçe yutkunuyorum, ellerimi yumruk yapıyorum. Paniğin kazanmasına izin veremem. Burada panik yapmaya *iznim* yok; burası benim sığınağım olmalı.

İyi. Eğer anıyı şimdi depolayamazsam, daha sonra depolayacağım, kendime toplayabildiğim kadar olgunluk ve sakinlikle söylüyorum. Kendime yalan söylediğimi biliyorum, yaşananların en ince ayrıntılarını şimdiden kaybediyorum ve ne kadar uzun süre bırakırsam, saklayacak o kadar az şeyim olacak.

Ancak burada durup yapamayacağım açık olan bir şey için kendimi zorlamaya çalışmayacağım.

Ayağımı kasıtlı olarak yere vuruyorum ve çevrem daha önce yaptığım anılarla dolu koridora dönüşüyor. Hâlâ sinirli ve öfkeli olduğum için konsantrasyonumu tam olarak sağlayamıyorum.

Beni sarsan o cehennem ateşinin suçu.

Kül dolu, yoğun gözleri zihnime girdiği anda koridor ayaklarımın altında uğulduyor.

Durduğunda, ağzım açık kalıyor.

Önüme koyduğu heykel, kafamın içindeki galeriyi ilk keşfettiğimde burada bulunan orijinal üç heykelden biri. Bu bir kurt heykeli ve genellikle katı, cansız, buz mavisi *bir renkte* olur ama bugün parlıyor - *bir alevinkinden farklı olmayan bir renkte.*

Gözlerimi dikmiş bakıyorum, neredeyse uzanıp dokunmaya korkuyorum. Hayatım boyunca bu üç heykelin içine girebilmek ve içlerinde ne saklı olduğunu öğrenebilmek için elimden gelen her şeyi denedim ama asla başarılı olamadım. Onlar çözmekten vazgeçtiğim kilitli bir gizemdi.

Çekingen bir şekilde parmaklarımı kurdun buz gibi burnuna bastırıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Ayağımı yere vurmaktan ve Kain'in az önce beni suçladığı şımarık prenses gibi davranmaktan kendimi zor alıyorum. Hayal kırıklığım öfkeye dönüşüyor. Hatta öfkeye. Şu anda hiçbir şey benim kontrolümde değil gibi görünüyor. Beynim korkularımın üzerinden geçerek onları önüme seriyor.

Bir gün içinde üç kez bayıldım ve ilk kez bir hafıza heykeli yapamıyorum. Kız kardeşim muhtemelen benden nefret ediyor, dengesiz bir ateş perisi beni bir çiçek gibi yakmakla tehdit etti ve yarın Valkyrie eğitimi boyunca hayatta kalmak zorundayım. Var olduğunu bilmediğim canavarlar tarafından neredeyse öldürülüyordum. Ve *tamamen yalnızım*.

Koridorun rahatlatıcı derecede soğuk olan buzlu zeminine oturuyorum ve ellerimi sertçe yüzüme sürüyorum.

"Freydis burada olsaydı ne derdi?" Parmaklarımın arasından mırıldanıyorum. Çocukken hayal kırıklığım beni ele geçirdiğinde -ki bu utanç verici derecede sık olurdu- kız kardeşim bana *"Yapabildiğini yap, yapamadığını görmezden gel"* derdi.

Tamam. Ne yapabilirim?

Bu kadar yorgun olmadığım bir zamanda, olan biten her şeyi depolamayı tekrar deneyebilirim.

Ve önümüzdeki birkaç gün içinde bana yardımcı olabilecek diğer bazı şeyleri araştırmaya çalışabilirim. Valkyrie'lerle ilgili herhangi bir şey, nasıl Valkyrie olunur, tarihleri ve şu anda benim için en ilginç olanı bir Valkyrie'nin kanatlarını nasıl kaybedebileceği gibi.

Kendimi öncekinden biraz daha kontrollü hissederek ayağa kalkıyorum ve altımdaki koridor hareket ediyor. Durduğunda, önümde dört heykel var. Biri bir kılıç, yaklaşık üç metre boyunda. Biri bir gül, diğeri de bir baykuş. Sonuncusu ise balo salonunda daha önce kontrol ettiğim porsuk ağacı.

Önce kılıca uzanıyorum, kabzasına dokunuyorum. Bahçe etrafımda yeniden şekilleniyor ve şekillendiğinde kulağıma şöyle bir ses geliyor

daha önce orada değildi ve önümde bir görüntü görüyorum. Bir fae konuşuyor. Ama ben onu göremiyorum. Görüntüdeki tek şey, ağır lacivert bir perdenin arkasında, bana emredildiği gibi bir sandalyede oturmuş, kendi ellerime bakıyor olmam. Fae, ailemin isteği üzerine kız kardeşime tarih eğitimi verdiğine inanıyor. Orada olduğumu ve söylediği her şeyi kaydettiğimi bilmiyor. Tarihle ilgili pek çok anımda bu özel fae, Alfred adında bir bilgin yer alıyor.

Söylediklerine odaklanıyorum. "Başlangıçta hepsi dişi olan dokuz Valkyrie vardı ve Odin tarafından Devlerle olan savaşı sırasında kişisel muhafızları olarak seçilmişlerdi. Savaşı kazandıklarında, Odin'i yeni Valkyrie'ler için bir eğitim salonu olan *Yggdrasil*'in kabuğundan Featherblade'i yaratmaya ikna ettiler. Ayrıca erkeklerin de aralarına katılmasına izin vermesi için onu ikna ettiler. Sonunda, Odin'in on yedi Muhafızı ya da Valkyrie oldu ve birlikte tüm tanrıları Featherblade tarafından kendilerine bahşedilen yeni büyüyle savundular. Bu büyüyü yapmak için artık asalara ihtiyaçları yoktu, bunun yerine *val-tivarlarından* yardım alıyorlardı. Zamanla pek çok Valkyrie savaşta öldü ve tanrılar dünyamızı terk ettiğinde, Valkyrie de kayıp ve kadim ırkların çoğu gibi *Yggdrasil*'in gölgeliklerinde yaşamayı seçti. Evlerine yalnızca uçarak erişilebilir ve bu nedenle yalnızca kanatları olanlar tarafından ziyaret edilebilir. Ya da bir insanı *Yggdrasil*'in kudretli gövdesinin tüm yüksekliği boyunca havaya kaldırabilecek bir güce sahip olanlar." Sesinde bir alay var ve açıkça bunun mümkün olduğuna inanmıyor.

Bir Valkyrie'nin neden kanatlarını kaybettiğini açıklayabilecek herhangi bir şeyi dinlemek için konsantrasyonumu zorluyorum. Bilgin bir süre daha konuşuyor, söylediği hiçbir şey özellikle ilgimi çekmiyor ve avuçlarım kaşınmaya başlıyor, can sıkıntısı baş gösteriyor. Bir sonraki heykeli kontrol etmek için galeriye geri dönmek üzereyken duraklıyorum.

"Bir Valkyrie'nin görevinde başarısız olduğu ve bunun için cezalandırıldığı kaydedilmiş sadece bir örnek var. Kıskançlık yüzünden güçlerini bir fae ve ailesini öldürmek için kullandı. Fae'nin karısına aşıktı. Tanrılar onun *val-tivarını* çıkaramamış olsalar da -bağ çok güçlü ve tamamen kalıcıdır- kanatlarını çıkarıp onu Featherblade'e hapsetmeyi başarmışlardır. Kanatları olmadan, o kadar uzun bir süre salonlara bağlı kaldı ki delirdi ve

Sonunda kendini en yüksek hava platformundan attı ve Featherblade'i koruyan kuşların bedenini almasına izin verdi."

Bundan sonra bilgenin söylediği her şeyi ancak yarım yamalak dinliyorum, aklım tamamen Kain'in kanatlarını kaybetmek için ne yapmış olması gerektiğine takılmış durumda. O da mı Featherblade'e bağlı?

Bekle, kanatlarım olana kadar Featherblade'e bağlı mıyım?

Kapana kısılmışlık hissini daha fazla bastıramadan düşüncelerimi zorluyorum.

Val-tivar nedir? Aldrich'in bahsettiği şey olmalı, Valkyrie'lerin sihirlerini asa olmadan nasıl yaptıklarıyla ilgili.

Sıradaki heykellerden birinde bununla ilgili bir şey olduğunu umarak galeriye dönüyorum.

Ancak gül heykeli Alfred'le bir başka tarih dersidir ve Featherblade'den sadece tanrıların gücüyle dolu binalardan bahsederken bahsedilir ve bu referans da kısa sürelidir. Diğer heykelde ise Sigrun ve orijinal Valkyrie hakkında eski ozanlar tarafından yazılmış şarkılardan oluşan bir kitap bulunuyor. Okuması heyecan verici görünse de, büyük bir kitap ve şu anda yararlı bilgi arayışımı ilerletmiyor.

Özellikle *val-tivar* hakkında bir şey aramaya çalıştığımda, önüme hiçbir heykel çıkmıyor. Görünüşe göre, daha önce bu konuda yolumdan hiçbir şey geçmemiş. Hayal kırıklığına uğramayı reddederek, bunun yerine *Yggdrasil*'deki fae saraylarının altında bulunabilecek karanlık dallar hakkında bir şeyler arıyorum. Önüme birkaç heykel konuyor, ancak onları taramam ve referansların gördüklerimle uyuşmadığını görmem uzun sürmüyor.

Gecemi galeride yeterince geçirdiğime karar verdiğimde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama ayağa kalkıp gerindiğimde alacakaranlık ışık ve titreyen meşaleler hep aynı görünüyor. Huzurlu, canlı bahçeden ayrılmaya isteksizim ve ayaklarımı beni ana salona geri götürmesi için zorlamam gerekiyor.

Direncime neyin sebep olduğunu biliyorum. Şimdiye kadar sadece kız kardeşimle aynı odayı paylaştım ve bunu çok fazla düşünürsem, duygularım üzerinde sahip olduğum güvencesiz tutuş pekala parçalanabilir.

Köprünün sonuna ulaştığımda, "Odin'in Yüksek Salonu" olduğunu ilan eden karmaşık oymalı kapıları iterek açtım ve

Kendimi Harald'ın işaret ettiği basamakların tepesinde bulmuşken, yüzümde bir gülümseme ve bilinçli olarak sabit adımlarla odalara giden koridora bakıyorum.

BÖLÜM 11

MADDY

D Tüm kapılar numaralandırıldığı için on dört numarayı bulmak kolaydır. "Cesaret" anlamına gelen rün kalın tahtaya oyulmuş. Kapıyı çalmam gerekip gerekmediğinden emin olamadan duraksadım. Navi'nin içeride olduğunu varsayıyorum, ama kesin olarak bilmiyorum.

Elimi beceriksizce kaldırmışken, kapının açılmasıyla irkiliyorum. Navi karşımda duruyor ve ben neşeli bir merhaba demeye başlıyorum, Duraklıyorum. Göğüslerinin etrafına sıkıca sarılmış bir bant ve benzer şekilde dar bir iç çamaşırı giyiyor, başka bir şey giymiyor.

"Ben, şey, beni istiyor musun-"

Geri adım atıyor ve başparmağını omzunun üzerinden içeri girmemi işaret edecek şekilde uzatıyor. Hâlâ beceriksizce gülümserken gözleri sertleşiyor.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatırken "Merhaba," diyorum. "Hangi cehennemdeydin?"

"Ah," diyorum, onun kaba tavrına kıyafetsizliğinden daha hazırlıklı değildim.

Kız kardeşim onun küfrüne çok kızardı - sinirlendiğinde "Loki'nin donuna kadar" gibi şeyler söyler - ama benim okumaktan hoşlandığım kitaplar *lanetten* çok daha kaba kelimelerle dolu. Küfür etmeyi çok seviyorum.

"Keşfetmek," diye cevap veriyorum.

Navi gözlerini devirir. "Eşyalarım dokunursan seni öldürürüm." Tehdit sakın, kesin ve tamamen inandırıcı bir şekilde iletildi. Başımı sallıyorum, sonra

Sadece küçük bir mumla aydınlatılan odaya bakın.

İkimizin de kürklerle kaplı geniş yatakları var ve aralarında bolca boşluk var. Bir pencere var ama Navi perdeleri üzerine çekmiş. Mumları koyduğumuz birer komodin ve her yatağın ucunda, muhtemelen giysilerimizi koymak için birer sandık var. Ayrıca odanın bir ucunda bir ray var ve Navi'nin oraya zaten bir şeyler astığını görebiliyorum. Zırhlar, tunikler ve cüppeler. Silahları yatağının etrafına yayılmış, her an her şeye kolayca ulaşılabilir. Bu fae'nin savaş için eğitilmemiş olmasına imkan yok. Konuşmak için bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor, onun yerine ağzımı kapalı tutuyorum.

Navi yatağına geri dönerken bana "Eşyalarını boşalt, sonra uyu," diyor. Ama valizimi açacak eşyam yok. Aynayı çıkarıp onunla ilgili sorulara cevap vermek istemiyorum, bu yüzden onu cebimde tutuyorum. Aldrich'in asası var, onu sandığın içine koyuyorum ve sonra bana verdiği küçük tahta hançeri boş yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakıyorum. Navi alay ediyor.

"Her zaman yanınızda bulundurmanız gereken tek şey bu," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Silahlı mı uyuyorsun?" diye soruyorum.

"Her zaman." Yastığını kaldırıyor ve bir hançer ile iki fırlatma yıldızını gösteriyor.

"Burada uyurken saldırıya uğrayacağımızı mı düşünüyorsun?" "Asla çok dikkatli olamazsın."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama hançeri cebime geri koydum. "Nerelisin sen?" Yatağımın kenarına oturup ona sordum.

Bana cevap vermek yerine sessizce kürkleri geriye atıyor ve ayağa kalkıyor. Bana doğru yürüyor, ters ters bakıyor.

"Uyumaya git. Uyku bir savaşçının en büyük değerlerinden biridir ve benim uyumam için ışıkların sönmesi gerek," diyor ve ardından mumumu üfleyerek bizi doğrudan karanlığa gönderiyor. İçimi çekiyorum, ona karanlıkta kesinlikle göremeyeceği alaycı bir gülümseme veriyorum ve hala yırtık pırtık elbisemi giyerek kürklerimin üzerine yuvarlanıyorum.

Mesele Őu ki, yorgun değilim. Galeriyi bu kadar uzun sűre ziyaret etmiŐ olmama rağmen zihnim hâla uğulduyor. Evde uyumakta zorlandığımda mum ıŐıęında saatlerce kitap okurum ama Navi'yi uyanık tutacaksa bu műmkűn değil. *Ve Freya'nın kıcı, eęer uyanık olmak istemiyorsa bu savaŐçı kadını uyanık tutmak istemiyorum.* Belki gizlice çıkıp Featherblade'i biraz keŐfedebilirim.

Doğruluyorum ve Navi bir kızgınlık havlaması atıyor. "Vay canına, iyi duyuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Neden uyumuyorsun?" diye tersliyor.

"Yorgun değilim," diyorum. "Gidip biraz daha keŐfe çıkabilirim."

Navi karanlıkta homurdanıyor. "Burada bir ay hayatta kalabileceğini sanmıyorum ama sana sűz veriyorum, eęer uyumazsan yarına kadar dayanamazsın."

"Gűven oyu için teŐekkűrler," diye mırıldandım.

Homurdanıyor. "Vűcudunda tek bir kas bile yok ve gemide bir kez bile asana dokunmadın. Valkyrie'ler zorlu sınavlardan geçer. Sen zorlu gűrűnműyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir Şey bilmiyorsun."

"Ve buna ihtiyaım yok. Sadece ikimizin de iyiliği için çeneni kapatıp uyumanı istiyorum."

Kasten yűksek sesle i çekerek kűrklerin űzerine uzanıyorum. Zavallı savaŐçı fae uyuyana kadar bekleyeceęim, sonra gizlice dıŐarı çıkıp keŐfe çıkacaęım.

Ancak, bir sonraki sefer bir Şeyin farkına vardığımda, Navi tepemde dikiliyordu.

"Thor'un taŐakları!" Gűęsűmű tutuyorum, gűzlerim hemen açılıyor.

Navi başını sallar. "Aman Tanrım, çaresiz bir kedi yavrusu gibisin.

Bir haftadan fazla dayanamazsın."

UyuyakalmıŐsın, diye haber veriyor irkilerek uyanan beynim. Őimdi açık olan perdelerin arasından sűzűlen çok hafif, alacakaranlık bir kasvet var ve Navi tamamen giyinmiŐ.

"Şafak vakti," diye mırıldanıyorum. "Şafakta Odin'in Yüksek Salonu'nda olmalıyız."

"Ve geç kalacaksın. Tuvalet iki kapı aşağıda solda," diyor.

Beni uyandırdığı için ona teşekkür edemedim, ki buna gerçekten minnettarım ve şaşırdım, kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Aceleyle tuvalete gidip yüzümü ve dişlerimi elimden geldiğince yıkadıktan sonra yüksek salona doğru yola çıkıyorum. Gerginim, çünkü yanından geçtiğim herkes deri zırhlar ve silahlar giyiyor, çoğunun saçları örgülü ve hepsi de aslında burada olmaları gerekiyormuş gibi görünüyor. Ben yırtık pırtık, ışıltılı bir balo elbisesi giyiyorum ve uzun beyaz-mavi saçlarım sanki kuşlar yuva yapmış gibi görünüyor.

Cebimdeki aynayı tutuyorum ve Freydis'in özgüvenini yansıtmaya çalışıyorum.

Kalbim sıkışıyor ve keşke onunla konuşabilseydim diyorum.

Ve benden nefret ettiğini söylediğini duymak mı?

Bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara iterek koridora bakan merdivenlerin tepesine çıkıyorum. Bir önceki akşam doğru düzgün bakmaya vakit bulamamıştım ve etkileyici olmanın ötesindeydi.

Buranın ağaçtan doğduğuna şüphe yok; dallar ve sarmaşıklar duvarlar boyunca, zemin boyunca, sütunların etrafında ve duvar halıları boyunca uzanıyor. Ana kapıların üzerindeki kemerli pencerelerden süzülen altın ışık, tonozlu odayı sıcak ve muhteşem bir atmosferle dolduruyor. Üzerinde durduğum balkon zeminini tutan oymalı sütunların her biri *Yggdrasil*'in ve tanrıların kudretli eylemlerinin resimleriyle kazanmış.

Salonun en ucunda, Odin'in Yüksek Koltuğu olan *Hlidskjalf*'ın bir kopyası olduğuna inandığım şey duruyor. Yüksek taht zengin, koyu renkli ahşaptan yapılmış ve değerli taşlar olduklarını düşündüren bir şekilde ışığı yakalayan yüzlerce rünle işlenmiş. Daha yakından bakmak için kaşınıyorum. Parlayan ahşap zeminden birkaç metre yükseklikte basamaklı bir kürsünün üzerinde duruyor ve arkasında *Yggdrasil*'in beş sarayını tasvir eden büyük bir duvar halısı asılı. Bu benim aşına olduğum bir harita. Goblenin canlı iplikleri parlıyor ve onu da incelemek için bir not alıyorum.

Odin'in tahtının arkasındaki boşlukta da duvara gizlice yerleştirilmiş iki kapı bulunuyor. Odanın etrafındaki yirmi kadar kapının arasında, hepsinin üst yarısında renkli camlar ve tepelerinde kemerli antik rünler bulunan sıra sıra banklar yer alıyor. Odanın ortasında büyük bir mangal var, şu anda sadece yanan közler var. Yine de hayatla kükrediğini ve odanın gürültülü savaşçılarla dolduğunu, Odin'in tahtında gözetmenlik yaptığını hayal edebiliyorum. Beklenmedik bir hürmet omurgamın sertleşmesine neden oluyor ve bir nefes alıyorum.

Sen buraya ait değilsin.

Şüpheyle savaşarak çenemi sıktım ve merdivenlerden aşağı indim. *Beni seçtiler. Bir sebepten dolayı buradayım.*

Salonda dolaşan fae'ler var, bazıları küçük gruplar halinde konuşuyor, bazıları duvarları süsleyen duvar halılarına bakıyor. Harald ve Erik buradalar, ama merdivenlerin dibine gelene kadar diğerlerini göremiyorum. Sonra bir başkasını *hissediyorum*.

Dönüyorum ve bronz deriye gömülü kül rengi gözlerin beni izlediğini görüyorum. Kain, etrafına büyük bir yılan dolanmış bir sütuna yaslanmış, benden başka herkesi görmezden geliyor.

Ağzım aniden kurudu, yutkundum ve ondan uzaklaştım, ancak odadaki diğer herkesin de bana baktığını fark ettim.

Az önce benimle aynı şeyi düşündüklerini bilmek için Brynhild gibi mistik olmama gerek yok. *Ben buraya ait değilim.*

Bir gong sesi herkesin dikkatini çekiyor ve ardından bir gıcırtı sesi duyuluyor. Kapının üstündeki devasa pencere duvara doğru kayarak büyük bir açıklık yaratıyor ve bir figür içeriden uçarken nefesi kesilen tek kişi ben değilim.

Bu Sigrun. Valkyrie'lerin lideri, Odin'in dokuz orijinal Koruyucusundan biri. Teni ağaç kabuğunun en koyu rengi, saçları canlı orman yeşili ve her bir teli büyüleyici yüzünden geriye doğru örülmüş. Kanatlarının her bir tarafı üç metre genişliğinde ve saf kar kadar beyazdır. Dizlerimin üzerine çökmek isteyeceğim kadar güçlü bir güç yayan, kendisi kadar uzun bir mızrak tutuyor.

O kesinlikle nefes kesici. Güçlü, vahşi ve son derece güzel, kesinlikle herkesin olmak istediği her şey.

Sessizce kürsüye indiğinde, pencere tekrar yerine kaymaya başlar. Konuşur ve sesindeki emir

İnkâr edilemez.

"Featherblade'e hoş geldiniz."

Onun sözleriyle benim karıncalanıyor, ayak parmaklarımdan başlayıp tüm vücuduma yayılan bir heyecan.

"Otuzunuz Featherblade'in yeni kaleleri olmak üzere seçildiniz. Yirmi altınız bu salonlara gelmeyi başardınız. Yirminizden fazlasının *val-tivar* ve ardından kanatlarınızı kazanacağından şüpheliyim."

Zihnimdaki çekim çok güçlü. Bu *val-tivar*'ın ne olduğunu bilmem *gerek*.

öyle.

"Burada bulunduğunuz süre boyunca hangi konuda iyi olduğunuzu öğreneceksiniz. Orada

aranızda demir dövebilenler olacak. Savaşabilenleriniz olacak. İyileştirebilenleriniz olacak. Aranızda neyin geldiğini bilenler ve düşmanlarınızdan daha hızlı olanlar olacak." Duraklıyor, yavaşça toplanmış -huşu içinde- gruba bakıyor. "Ve aranızda başarısız olacaklar da olacak, çünkü tanrıları sevmek zorunda olsak da, kararlarında her zaman doğru değiller."

Hayal mi görüyorum, yoksa gözleri bana doğru mu kayıyor? Bir an için küçülmeyi ve daha küçük olmayı diliyorum ama bunun yerine gülümsüyorum. Sürekli savunmam.

"Featherblade yüzyıllardır boş," diye devam ediyor ve arkamda alçak bir hırıltı duyduğuma yemin ediyorum ama Sigrun'a konsantre oluyorum. Genelde herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanırım ama ona değil. *O büyüleyici*.

"Şu anda, Featherblade'in yalnızca sizinle ilgili bölümlerine erişebileceksiniz. Bu salonu başlı başına bir eğitmen olarak kabul edin. Tanrıların gücüyle kutsanmıştır ve artık burada olduğunuza göre, ona bağlısınız. Size *değerinizi* ve kanatlarınızı verecek olan şey budur. Ona iyi davranırsan, o da sana iyi davranır.

-Eğer buna layıksanız. Eğitiminizde ilerledikçe, salonun daha fazla kısmı, özellikle de sizin için önemli olan kısımları ortaya çıkacaktır. Uyku odaları ve atölyelerin çoğu burada, Odin'in Yüksek Salonu'ndadır. Valhalla Tapınağı her zaman herkese açıktır. Orada yas tutabilirsiniz. Orada tanrılarla iletişim kurabilirsiniz. Hayatınızın geri kalanında ne olursa olsun, Valhalla Tapınağı kutsal bir yerdir. Bunu unutmayın. Bu kuralı çiğnerseniz, dışarıda kalırsınız."

Her bir fae'ye yavaş ve güç dolu bir bakış fırlatıyor. "Bunun dışında, uymanız gereken çok az kural var. Sizden savaşmanızı bekliyoruz. Eğer kaçınabilerseniz birbirinizi öldürmenizi beklemiyoruz. Ama hepiniz yetişkinsiniz. Burası küçük çocuklar için bir okul değil. Burası bir Valkyrie, bir Odin Muhafızı olmayı öğreneceğiniz yer. Eğer buna layıksanız, Featherblade sizi ödüllendirecek. Değilseniz, tanrılar sizi kovana ya da ölene kadar burada kalacaksınız. Sana şans diliyorum ve yakında ilk güç gösterisi için tekrar görüşeceğiz."

Kocaman beyaz kanatlarını açıyor ve kürsüden inip olabildiğince geniş kanatlarıyla salonda yürüyor, yoluna çıkan herkesi hareket etmeye zorluyor. Tabii ki hareket ediyorlar ve o giderken şaşkın şaşkın bakıyorlar. İnanılmaz bir kadın. Arkasından bakarken kalbim göğsümde çırpınıyor.

Onun gibi olabilir miydim? Gerçekten, gerçekten onun gibi olabilir miydim?

Bir yanımda yapabileceğime inanıyor. Aynı parçam beni bayılmalardan, yaklaşan ölümümünden korkmaktan alıkoydu ve bunun yerine heyecan için elimden gelen her fırsatı ve şansı değerlendirmeye çalışmamı sağladı.

Bu, dünyada neleri kaçırdığımın acı bir şekilde farkında olarak, zamanın geri kalanında aynı dört duvara bakma düşüncesiyle büzüşüp ölen parçamla aynı.

Aynı parçam, gücüm olsaydı çok şey yapabileceğime inanıyor.

Ama gerçekliğim bu yanımda desteklemiyor. Hiçbir zaman da olmadı.

Şimdiye kadar mı?

Sigrun'un görüntüsünü zihnimde tutarak omuzlarımı dikleştiriyorum.

Herhangi bir elektrik kesintisi beni öldürebilirdi ama en azından burada sırtımda kanatlarla ölebilirdim.

BÖLÜM 12

MADDY

H Arald kürsüye çıktı. "Gidin ve şölen salonunda kahvaltı edin. Öğle yemeği için durmadığımızdan, karnınızı doyurmanızı tavsiye ederim. Bir sonraki yemeğinizi akşamın erken saatlerinde yiyeceksiniz."

Herkes dönüyor ve ön taraftaki ana kapılardan çıkmaya başlıyor. Navi'yi görüyorum ve nereye gittiğini bildiğini umarak onu takip ediyorum.

Büyük ön kapıdan çıkıp sağa dönüyoruz, ancak Valhalla Tapınağı'nın tam altına geldiğimizi tahmin ettiğimde duruyoruz. Burada daha küçük binalar var, ama ortadaki daha büyük olanın kapıları ardına kadar açık ve pişen et ve ekmek kokusunu alabiliyorum.

Ahşap şölen salonunun içi mağaradır. Yüksek salon gibi, tüm sütunlar geometrik düğümler ve hayvanlarla oyulmuştur, ancak yüksek salondan farklı olarak, bu zemin ağır botların sesini azaltan kalın yün ve kürk postlarıyla kaplı büyük kaldırım taşlarından yapılmıştır. Her duvar boyunca aplikler yanan meşaleleri tutuyor ve her birinin arasında her biri farklı renk ve tasarıma sahip kalkanlar asılı.

Salonun ortasını metal tabaklar ve fincanlarla kaplı üç uzun masa, etraflarında uyumsuz tabureler ve odanın arkasındaki bir başka masa servis kaseleri, şişler ve tabaklarla dolu. İki insan köle, sol taraftaki mutfağa açıldığını tahmin ettiğim kapıdan gelen yiyecekleri tutuyor.

Valdis ve Brynhild bir masanın ucunda oturuyor ve bizim girişimizi izliyorlar. Yemek masasında bir sıra oluşuyor ve ben de ona katılıp bir tabak alıyorum. Önümdeki altın-fae bana sırtını dönüyor, bu yüzden onun yerine arkamdan gelen fae'ye dönüyorum.

"Merhaba," diyorum. Sırım gibi bir kadın bana kararsız bir bakış atıyor.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor bana, elbiseme bakarak. "Buraya geleceğimi bilmiyordum," diyorum. Deri olmayan kanvas bir tunik giyiyor, bu da onun buradaki diğerleri kadar varlıklı olmadığını gösteriyor. Yaşı daha büyük, belki benim iki katım ve bandın dışında belirgin bir şekilde taktığı bir saç örgüsü var.

açık yeşil saçlarının geri kalanını arkaya attı.

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl bilemezsin? Bir hata mı yaptılar?" Yüzündeki ifadeden hata yaptıklarını düşündüğü anlaşılıyor.

Dilimi ısıyorum ve gülümsememi genişletiyorum. "Ne zamandır buradasın?" diye soruyorum.

"İki gündür geri kalanınızı bekliyorum." Başını eğdi, şimdi de saçlarıma bakıyor. "Onu yoldan çekmen gerektiğini biliyorsun."

"Yapacağım. Tavsiye için teşekkürler."

"Tavsiyeden daha fazlasına ihtiyacın olacak," diye mırıldandı. Nasıl cevap vereceğimi düşünmeden omzumun üzerinden işaret ediyor. "Yemek," diyor.

Döndüğümde sıranın bende olduğunu görüyorum. Harald'ın sözlerine kulak vererek tabağıma ekmek, fındık, peynir olduğunu düşündüğüm pembe bir şey ve bir kase sütle ıslatılmış yulaf dolduruyorum ve tabağımyı ilk masaya götürüyorum. Çoktan oturmuş birkaç kale var; bazıları konuşuyor, bazıları da yalnız oturuyor. Navi tek başına bir koltuk seçmiş.

Kiminle oturabileceğimi, kimin benimle konuşmak isteyebileceğini merak ediyorum ama ne zaman biriyle göz teması kurmaya çalışsam, elbiseme bakıp sonra gözlerini kaçırıyorlar. Daha sonra arkadaş edinmek için zamanım olacağını düşünerek en yakın koltuğa oturup kahvaltımı etmeye başlıyorum.

"Bir prenses için oldukça iştahlı."

Kafamı kaldırıyorum ve Inga ile Orgid'i görüyorum. İkisinin de elinde benimki kadar dolu tabaklar var.

"Çok açım," diyorum gülümseyerek. "Sen de öyle olmalısın?"

"Prenseslerin zarif ve mütevazı olması gerektiğini sanıyordum," diyor Inga ve sesini yükseltiyor. Etrafımda mırıldanmalar başlıyor ve ben tekrar tekrar "prenses" kelimesini yakalıyorum.

"Ben gerçek bir prenses değilim," diyorum beceriksizce. "Öyle mi? O zaman neden prenses gibi giyindin?"

Kaşlarımı çattım. "Sen de benimle teknedeydin. Çantam ya da kıyafetim olmadığını ve elbisemin neden yırtık olduğunu biliyorsun." Sessizce söylüyorum ama onun yanıtı da yüksek sesle oluyor ve salondaki diğer herkesin dikkatini çekiyor.

"Bildiğimiz tek şey senin Buz Sarayı'ndaki kraliyet sarayının bir üyesi olduğun." Orgid eğilip bana bakıyor. "Sen kimsin?"

Yutkunuyorum. Orgid'in varlıklı biri olduğu açık ve eğer Gölge Saray'daki yüksek rütbeli bir fae ailesinin üyesiyse, diğer kraliyet ailelerinden de haberdar olmalı. Freydis'i tanımış olmalı.

Onlara kız kardeşimin hizmetçisi olduğumu söylemekle gerçeği söylemek arasında gidip geliyorum.

Ben ayrıldığımda avluda ailemin aldatmacasına maruz kalan tek kişi Buz Sarayı soylularıydı. Ailem onları varlığımı gizli tutmaya devam etmeye ikna etmiş olabilir. Bunu sürdürmeli miyim? Yoksa artık gerçekten kendim olma şansım varken kim olduğuma sahip mi çıkmalıyım?

"Ben Prenses Maddy Verglas," diyorum.

"Prenses Maddy Verglas diye biri yok," diye cevap veriyor Orgid, ince yüz hatlarını şaşkınlıkla buruşturarak.

"Aslında teknik olarak Madivia ama kız kardeşim bana Maddy der."

"Sen gerçekten Buz Sarayı Kral ve Kraliçesi'nin kızı mısın?" Inga'nın yüzü sertleşti ve şimdi etrafımızdaki herkes sessizleşti.

"Evet." Sesim sabit, ama yanaklarım şiddetle sıcak.

Sessizlik Orgid'in kahkaha sesiyle bozulur. "Seni sessiz tutmalarına şaşmamalı! Tombul, kas yığını bir pislikten başka bir şey değilsin! Gemide asanı hiç kullanmadın. Hiç sihrin var mı? Örgülerin nerede? Gerçekten tek bir örgü bile kazanmadın mı?"

Nedense yanaklarım daha da ısınıyor.

"Gemide senin hayatını kurtardı. Otur ve lanet yemeğini ye."

Yardıma gelmesini beklediğim son sesti.

Kain, kollarını kavuşturmuş yemek masasının yanında duruyor, gözlerindeki kül rengi kehribar renginde titreşiyor. Orgid dönüyor, ağzını açıyor, belli ki aklına daha iyisi geliyor, sonra da ters ters bakıyor.

Erik rahat bir gülümsemeyle ateş perisinin yanına doğru ilerliyor. "Teşekkür ederim, *hersir* Kain," diyor. Siyah ve sarı kanatlı toprak-fae'ye odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim Kain'e yapışmış durumda.

Freya'nın sol memesini adına, tekne ne olduğunu nereden biliyor?

Erik tüm odaya, "Önümüzdeki üç haftanın programı dağıtılıyor," diyor ve bir insan köle omzuma dokunarak bana bir parşömen parçası uzatıyor.

Göz temasına zorunlu olarak ara verdiğim için minnettarım ve kağıdı aldığım anda tenimin sıcak olduğunu fark ediyorum.

Kendimi buna odaklamaya çalışıyorum.

Program. Erik programla ilgili bir şey söyledi.

Orgid ve Inga'nın benden uzaklaştığının farkındayım ama dönüp bakmıyorum.

Parşömeni tarıyorum ama Erik tekrar konuşmaya başlıyor, ben de onu dinlemeye çalışıyorum. "İlk birkaç hafta boyunca hepiniz tek bir grup halinde eğitim alacaksınız. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır yeni Valkyrie'ler yetiştirmedığımız için *val-tivarlarınızı* uyandırmanızın ne kadar süreceğini bilmiyoruz, ancak uyandırdığınızda eğitiminizi daha uygun bir şekilde düzenleyebileceğiz."

Bir el havaya kalkar.

"Evet, Henrik, öyle mi?"

Geniş omuzları ve çoğu kadının eteklerini bir anda kaldırmasına neden olacak gülümsemesiyle son derece yakışıklı bir toprak kadını Erik'e bakıyor.

"Evet, *Hersir*, Toprak Sarayından Henrik. Burada olmaktan onur duyuyorum." Erik başını sallar. "Sorunuz nedir, lütfen?"

Henrik bilmediği için utandığını belli etmeden, "*Val-tivar* nedir?" diye sorar.

Heyecandan içim içime sığmıyor. Erik parmağını kaldırıyor. "Elbette. Bilmeyenler için söyleyeyim, *val-tivar* sizin güç hayvanınızdır. Asa olmadan büyü yapabilmenin yolu."

Güç hayvanı mı? Güç hayvanı da ne demek?

"Bazıları onlara savaş yaratıkları diyor. Bazıları onlara ruh hayvanları diyor. Valkyrie dünyasında yıllar boyunca pek çok şey olarak bilinmişlerdir. Ama onlar Odin'in dört büyük yaratığından biri olarak sizin bir parçanızdır. Dünyada *val-tivarınızı* görebilen ve onunla iletişim kurabilen tek kişi siz olacaksınız. Ama bu başkalarını hissetmenize engel değil."

Kain'e bakıyorum, bahçede hissedebildiğim ama göremediğim o varlığı düşünüyorum. Bu onun *val-tivar'ı* mıydı? Bilge'nin sözleri dün dinlediğim anıdan bana geri dönüyor. "*Bir Valkyrie'nin görevinde başarısız olduğu ve bunun için cezalandırıldığı kaydedilmiş tek bir örnek var. Tanrılar onun val-tivarını ortadan kaldıramamış olsalar da - bağ çok güçlü ve tamamen kalıcıdır- kanatlarını koparıp onu Featherblade'e hapsedebilmişlerdir.*"

Kain'in ceza olarak kanatlarını kaybettiğini varsayıyorum, farkındayım.

Belki de onları bir kazada kaybetmiştir?

Erik'in sesi beni şaşkınlığımdan geri döndürüyor. "*Val- tivar'ın* uyandığında, savaş sırasında sana sahip olmalarına izin vermeyi öğreneceksin."

Bana sahip olmak mı? Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim. Ama sihrimin hiçbir zaman bir asayla etkili bir şekilde kullanılacak kadar kendini göstermediğini düşünürsek, her şeyi denemeye hazırım.

"*Val-tivar'ın* vücut bulabileceği dört hayvan ayılar, yılanlar, yırtıcı kuşlar ve kurtlardır. Her birinin savaşta istisnai güçleri ve avantajları vardır. Ayılar hem gücü hem de korkusuz savaş cesaretini temsil eder. Bir Valkyrie savaş sırasında bir ayı *val-tivar* tarafından ele geçirildiğinde, gerçek bir berserker olur. Durdurulamaz. On kat daha güçlü. Yüz kat daha vahşi."

Masalardan mırıltılar geliyor. Harald'dan bahsedildiğini duydum ve aynı fikirdeyim. *Val-tivar'ı* bir ayı *olmalı*.

Erik yine herkese gülümsüyor ve göğsüne dokunuyor. "Benim *val-tivarım* bir yılan. Yılanlar iyileştirme yetenekleriyle ünlüdür ve yılan *val-tivarları* tarafından ele geçirilenler yaralarını iyileştirebilir.

neredeyse yaratıldıkları anda savaş alanına dönerler. Benimki gibi bazı istisnai durumlarda, yılan ele geçirmiş Valkyrie'ler diğerlerini iyileştirebilir. Yırtıcı kuşlar genellikle bir kuzgun, bir şahin veya bazen bir baykuştur. Hangisi olduğuna bağlı olarak size farklı bir yetenek verilir. Baykuşların derin bilgeliği ve mistik güçleri vardır." *Brynhild gibi*, sanırım. "Kuzgunlar ve şahinler ise hem inanılmaz bir hıza hem de düşmanınızın bir sonraki hamlesini önleme yeteneğine sahiptir. Son olarak da kurtlar."

Odaya bir sessizlik çöktü.

Kurtlar katildir. *Yggdrasil*'deki herkes bunu bilir. Efsanelere göre Odin'i öldürmeye yaklaşan tek şey bir kurttur.

Erik ölçülü bir sesle, "Kurtların her zaman mantıklı olmayan bir kana susamışlığı, tehlikeli ve öngörülemez bir savaşma ve yeme ihtiyacı vardır," diyor. "Zevkleri doyumsuzdur."

O konuşurken gözlerim Kain'e kayıyor.

"Savaş alanındaki kurt sahipli savaşçılar, sonsuz dayanıklılık ve kana susamışlıkla beslenen bir güce ve hıza sahiptir. Yere serilene kadar durmazlar ve çenelerine yakalanan herkesin vay haline."

Kain'in *val-tivarının* bir kurt olduğundan kesinlikle eminim. Dikkatimi ondan kendime çekerek bir nefes verdim.

Bir yılan *val-tivarının* iyileştirici gücü bayılmalarımı durdurabilir mi? Ya da en azından hayatımın yaklaşan sonunu engelleyebilir mi?

Eğer Featherblade beni buna layık görürse, lütfen benimki bir yılan olsun, diye dua ediyorum. Savaş alanında bir ayı ya da kurt olarak kana susamış bir şekilde koşturmak kulağa *pek* de iyi yapabileceğim bir şeymiş gibi gelmiyor ve hafıza büyüüm zaten bir tür bilgelik sağlıyor. *Lütfen, lütfen bir yılan ol.*

"Featherblade'in her biri için bir kanadı var ve siz kendi kanadınızı uyandırdığınızda, odalarınızı değiştireceksiniz. Şu anda Kurt Kanadı'ndayız." Ellerini birbirine vurur. "Pekâlâ. Bugünkü Valkyrie öğretilerinin geri kalanını Brynhild'e bırakmalıyım, kendisi yarım saat içinde Kuş Kanadı'ndaki Bardheim Kütüphanesi'nde sizinle buluşacak. Sizinle işi bittiğinde, hangi konuda iyi olduğunuzu öğrenmek için dövüş denemelerine alınacaksınız."

BÖLÜM 13

MADDY

I Sinirlerime hakim olmaya çalışarak kahvaltımı hızlıca bitiriyorum. Herhangi bir savaşçı olarak ne kadar eğitimsiz olduğumu herkesin önünde göstermek zorunda kalacağım gerçeği yeterince tedirgin edici, ancak bazı

herkesin önünde bayılacağım. Bundan kaçış yok.

Lütfen, lütfen elimde düşüp kendimi öldürebileceğim bir silah varken olmasın, diye dua ediyorum. Bu boktan ötesi olurdu.

Bir yanımda bunun hemen olmasını ve bir an önce bitmesini istiyorum. Ama bugün hiç bayılmama ihtimalim de var.

Bugünün son karartmanız olma ihtimali var.

Bu düşünceyi eziyorum. Buradayım ve bunu en iyi şekilde değerlendiriyorum.

Yemek yerken, önümüzdeki üç hafta boyunca neler yapacağımızı anlatan kâğıt parçasını elime alıyorum.

FEATHERBLADE TRAINING SCHEDULE	
MONDAY	HEALING - HEALING CHAMBERS, SNAKE WING SWORD & AXE - BATTLE YARD
TUESDAY	MAGIC TRAINING ALL DAY PRACTICE IN ELEMENTAL GROUPS
WEDNESDAY	GLIMA - SHIELDMAIDEN'S HOLD, WOLF WING FORGING - THE FIRE PIT, ODIN'S HIGH HALL
THURSDAY	FLIGHT TRAINING ALL DAY PRACTICE AT AERIAL PLATFORMS
FRIDAY	BATTLE YARD COMPETITION STRENGTH DISPLAYS, PRACTICE COMPETITION, HUNTING
SATURDAY	FIGHTING CHOICE - GLIMA, SWORD & AXE, OR ARCHERY FORMATION FIGHTING - THE BATTLE YARD
SUNDAY	RUNES - THE SCHOLAR'S HOLD, ODIN'S HIGH HALL ARCHERY - THE BATTLE YARD

Kız kardeşimin sözlerini hatırlıyorum. *"Programın ne kadar zorlu olacağını bilmiyorum. Eğer çok fazla savaş eğitimi varsa, yorucu olabilir."*

Fates, endişelenmekte haklıydı. Bu çok fazla.

Yaklaştığını bildiğim tüm savaşları zihnimin kazanmasına izin vermemek ve yeni bir şey gördüğümde ya da duyduğumda galeriye kaçmamak için dikkatli olmam gerekecek. Burada gerçekliği terk etmek beni savunmasız bırakmakla kalmayacak, müttefik edinmeme de yardımcı olmayacak. Kimse çılgın Fae ile arkadaş olmak istemeyecektir.

Kaleler salondan çıkmaya başladığında onları takip ediyorum, Kain'in yanından geçerken yavaşlıyorum. Kapının yanındaki duvara yaslanmış, bir elma yiyor ve "siktir git" havasını herkesin üzerine sızdırıyor.

Bugün siyah bir tunik giyiyor, kısa siyah eldivenler dışında deri ya da zırhı yok. Kalçasında bıçakları ve bir baltası var.

Onu bu kadar ilginç bulduğum için sinirleniyor. Ben hizaya gelirken sert çenesi esniyor.

Beni daha önce savunduğu için ona kısaca teşekkür etmeyi düşünüyorum. Sonra ona beni *neden* daha önce savunduğunu sormayı düşünüyorum.

"Teşekkürler-" diye başlıyorum, ama bana doğru bir adım atıyor, ısı yükseliyor ve o varlık yine burada. Gözleri ateşli bir tehlikeyle parlıyor. Dudaklarım kapanıyor ve odayı çoktan terk etmiş olan diğer fae'leri takip ederek kapıdan aceleyle çıkıyorum.

Onları takip edebilmem için hala kütüphaneye doğru giden yeterince fae var ve konuştuğum toprak fae dişisi gibi iki gün önce buraya gelen kalelerin çoktan keşfetmeye zamanları olduğunu varsayıyorum.

Keşke keşfetmek için zamanım olsaydı. Beynime yayılan çaresizlik hissini azaltabilirdi.

Çaresiz değilim, kendime şiddetle söylüyorum. Ben sadece... diğerlerinden birkaç basamak daha aşağıdan başlıyorum.

Yapabildiğinizi yapın. Yapamayacağın şeyleri görmezden gel. Ama burada bu zor olabilir. Ben hiçbir şey yapamam.

Yine de kendime başımı sallayarak ekliyorum. Henüz bir şey yapamam.

Kapılardan geçerek Odin'in Yüksek Salonu'na giriyoruz ve bu kez sağdaki basamaklardan yukarı çıkıyoruz. Diğer tarafla aynı olan bir köprüye açılan bir kapıya götürüyorlar. Ancak ağaç kabuğunun içine yerleştirilmiş üç kemer, ağacın içinde karanlık tünellere ev sahipliği yapıyor gibi görünüyor. Herhangi birine adım atmak için can atıyorum ve takip ettiğim fae sonuncusuna girdiğinde çok seviniyorum.

Aslında bu çok kısa bir tünel ve diğer taraftan çıktığımızda kendimi yosun kaplı ağaç kabuğunun içine yerleştirilmiş ve ağaçtan çıkan bir dala doğru uzanan basamakların dibinde buluyorum. Yukarıda, dal boyunca yuvalanmış, hepsi ahşaptan yapılmış ve buradaki diğerleriyle aynı tarzda bir dizi küçük bina var. Sanırım Kuş Kanadı. Basamakları çıkmaya başlıyorum.

Kütüphane, neyse ki geniş ve sağlam şube boyunca ilk bina olarak ortaya çıkıyor ve bir kütüphanenin olabileceği kadar güzel. Beklediğimden daha küçük ama mükemmel orantılı, dairesel, raflar kitaplarla tıka basa dolu, etkileyici giriş kapılarının üzerinde bile mevcut her bir duvar boşluğuna yerleştirilmiş. Odanın ortasında, kitaplarla kaplı raflarla çevrili bir sütun bulunuyor. Yine de en ilginç şey tavan. Kubbe şeklindeki tavanda, odadakilerin başlarının üzerinde yükselen, vahşi ve savaşa hazır dokuz orijinal Valkyrie'nin inanılmaz bir resmi yer alıyor.

Brynhild sütuna yaslanmış, parmaklarını rafların arasındaki ahşap sinek kuşu oymasında aşağı yukarı gezdiriyor. Featherblade'de henüz oymalarla süslenmemiş bir sütun görmedim.

Gümüşle süslenmiş beyaz bir cübbe giyiyor ve görebildiğim kadarıyla başka bir silahı yok. Canlı mavi saçları başının üzerinde yukarı doğru yığılmış, örgüleri dekoratif bir demet halinde birbirine sarılmış.

O çok güzel. Gerçek bir buz-efesi ve savaşçı.

Avluda ne dediğini hatırlıyorum. "*Bence diğerini almalıyız.*" Brynhild Freydis'in burada olmasını istedi, benim değil. Ama beni ifşa eden oydu. Minnettar mı olmalıyım? Yoksa temkinli mi?

Valkyrie buz-faesi hakkında ne hissettiğimden emin olamadığım için kütüphanenin arka tarafında kalıyorum. Diğer fae'ler kitaplara bakıyor ve herkesin geldiğini düşündüğümde grubu hızlıca tarıyorum. Sanırım çoğunlukla gölge-fae var, yaklaşık sekiz kişi, belki de neredeyse bir o kadar toprak-fae. Daha az sayıda altın-fae ve sadece üç buz-fae. Ve tabii ki bir ateş-fae. Inga onu izlediğimi fark edince bana şüpheli bir bakış fırlatıyor.

Bir rafa yaslanıyorum, oradaki kitapların sırtlarına boş boş dokunuyorum ve zihnimin ilgisini çeker ve beni gerçeklikten uzaklaştırmaya çalışır diye herhangi bir başlığı okumayı reddediyorum.

"*Hersir*, senin *val-tıvarın* bir baykuş mu?" diye soruyor genç bir buz-fae, sesi odada uğuldayan sohbetin üzerinde net bir şekilde duyuluyor. Muhtemelen burada gördüğüm en genç fae.

Brynhild soğuk bir tavırla, "Yaşlı bir Valkyrie'den böyle bir şey istemek çok ayıp," dedi.

"Özür dilerim, *hersir*, bilmiyordum," diye mırıldanarak bakışlarını yere indirdi.

"Hepiniz buradasınız çünkü tanrılar Featherblade'in yeni Valkyrie'ler yetiştirmesi gerektiğine karar verdi," diyor Brynhild tüm odaya hitap ederek ve genç fae'nin özrünü görmezden gelerek. "Söyleyin bana, sizce tanrılar neden Featherblade'i yeniden açtılar?" diye soruyor ve ardından beklenti içinde herkese bakıyor.

Sorusunu düşündüm. Bu düşünce bilincimi sıyrıp geçti ama endişe listemde daha üst sıralarda yer alan daha acil şeyler vardı.

Valkyrie'ler önce Odin'i, sonra da tüm tanrıları korumak için yaratıldı. Peki, tanrıların korunmaya ihtiyacı var mı?

Çekingen bir şekilde elimi kaldırıyorum. "Evet?" diyor bana.

"Tanrıların *Yggdrasil*'i neden terk ettiğini bize söyleyebilir misiniz? Bu soruyu yanıtlamamıza yardımcı olur," diyorum.

Bana küçümseyerek bakıyor. "Hayır, sana tanrıların neden gittiğini söyleyemem. Buna kimse cevap veremez. Sana söyleyebileceğim şey, hala bu dünyada kalan en yüksek rütbeli fae'lerle ara sıra konuştukları."

"Sigrun da dahil," diye tahmin ediyorum, sonra kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark edince dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Brynhild başını hafifçe salladı. "Tanrılar Hayat Ağacı'nı ilk kez evleri olarak kutsadıklarında pek çok tür *Yggdrasil*'i paylaşıyordu. Şimdi, hepinizin geldiği beş elemental fae krallığı tarafından yönetiliyor. Ancak bir zamanlar, geçişinize izin veren kök nehirlerle ağacın gövdesine bağlı birçok diyar vardı. Yüksek fae'ler ya da tanrıların onlara verdiği isimle *Vanir*'ler hâlâ bu dünyada, ama burada, gölgelikte yaşarlar. Tanrıların lanetlediği yamyam bir ölümsüz ırk olan Açlıktan Ölenler gibi yaratıklar, nehirlerin ötesindeki sislerin içinde yaşamanın bir yolunu buldular. Neyse ki yakın zamanda dünyamızdan yok edildiler. Ancak ağaçta hâlâ cüceler ve Beowulflar gibi başka ırkların da saklandığından şüpheleniliyor."

Söyledikleri beni çok etkiledi. Cüceler ve Beowulflar bana kalırsa birer efsane. Gerçek olabileceklerini düşünmek...

"Tanrılar için en tehlikeli olanlar devlerdi. *Yggdrasil*'in gövdesine tırmanabilir ve kanatları olmadan gölgeliklere ulaşabilirlerdi."

"Harald gibi mi?" diye soruyor bir altın-fae, ters ters bakarak.

"Hayır," diyor Brynhild sıkıca. "Harald gibi değil. *Hiçbir şey* Harald gibi *değil*. Harald dev olarak tanımladığımız büyük bir fae. Bu yaratıklar Dev. İçlerinde ne fae ne de insanlık var. *Yggdrasil* onlara yaşam bahsettiğinden beri tanrılar ve Odin ile savaş halindeler. Valkyrie uzun yıllar boyunca biri buzdan, diğeri ateşten iki Dev diyarıyla savaştı. Sonunda galip geldik. Diyarları yok edemedik ama kök-nehirleri yıkabildik. Artık fae saraylarını yağmalayamaz, büyük gövdeye tırmanamaz ya da *Yggdrasil*'i ve içinde yaşayan ırkları tehlikeye atamazlardı."

Yeni bilgilerle ilgili heyecanımı bastıran huzursuz bir his benimde geziniyor. Beynim hızla çalışıyor, Brynhild'in ilk sorusuyla şimdi bize anlattıkları arasında bağlantı kuruyor.

Henrik Valkyrie'nin yanında duruyor ve konuştuğunda onun da bağlantıyı kurduğu belli oluyor. "Tanrıların Devler gibi bir tehdide karşı savaşmak için yeni Valkyrie'lere ihtiyacı olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor, sesinde bir tereddüt notası var.

"Devler *gibi* değil," diye cevaplıyor Brynhild. "Tehdit Devler. Buz Devi saldırılarına dair çok sayıda rapor var ve biz onların kendi diyarlarını bizim dünyamıza yeniden bağlamanın bir yolunu bulmaya çalıştıklarına inanıyoruz."

"Devlerle savaşmak için mi eğitiliyoruz?" diyor biri. Sesinde korku yok, sadece inançsızlık var.

"Evet."

Uzun bir nefes alıyorum.

Bu bir oyun değil. Dünyamıza karşı gerçek bir tehdit var ve onu korumak için Fae'lere ihtiyaç var.

"Yirmi altı Valkyrie yeterli mi?" diye soruyor Orgid.

"Teknik olarak otuz kişiydiniz ama evet. Yine de yeterli. Bir Valkyrie doğru eğitilirse savaş alanında inanılmaz derecede güçlüdür," diyor Brynhild. "Hepsi normal bir fae'ninkinin ötesinde büyüye sahip. Kanatlarını kazanan her biriniz kendi başına ortaya çıkacak ve onları diğer herkesten ayıran bir şeye sahip olacaksınız. Bazılarınız kesinlikle muhteşem olacak." Etrafına bakınıyor

ve bana bakmaktan kasten kaçındığından neredeyse eminim. Bir heyecan mırıltısı var ve korku hisseden tek kişi ben miyim diye merak ediyorum.

Korkak olduğumu sanmıyorum ama aptal ya da intihara meyilli de değilim. Bir Buz Devi'ne karşı ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. *Hatıraları ölümüne hatırlamak mı?*

Bir kez daha, tanrıların gerçekten bir hata yapıp yapmadığına dair endişeler beni rahatsız ediyor.

Hayır, Brynhild az önce herkesin kendi yeteneği olduğunu söyledi. Herkes bir şey getiriyor, farklı bir güç. Ve bende başka kimsede olmayan bir güç var. Bildiğim kadarıyla *dünyada* kimsede yok.

Bir yanımda bunu göstermeyi, belki de bu şekilde diğerlerinden biraz saygı kazanmayı arzuluyor, ama geri kalanım ne yapabileceğimi bilmelerine izin vermenin çok tehlikeli olduğunu biliyor. Burada zengin fae'ler var, bu yüzden galeride onlar ve aileleri hakkında bir şeyler olma ihtimali yüksek. Ailem beni saray sırlarını saklamak için başka herhangi bir şeyi saklamak için kullandıklarından daha fazla kullandılar - öyle ki diğer fae'lerle ilgili tüm bilgiler yıllar içinde normal hafızam için bir bulanıklık haline geldi.

Kendimi ailemin kızı olarak tanıtmak bir gün için fazlasıyla yeterli, galeriyi kimsenin öğrenmesi riskini almayacağım, kesin bir şekilde karar veriyorum.

Brynhild tekrar konuşur. "Tabii içinizden birçoğunu kaybetmezsek. O zaman ikinci bir askere alma dalgası yapmamız gerekebilir. Buna karar vermek ve Sigrun'a bildirmek tanrılara kalmış."

"Kaç kişisiniz?" diye soruyor Henrik.

"Bana *hersir* diye hitap etmelisin," diye azarlıyor ama sesi yumuşak ve gözleri Valkyrie ve acemilerin bilgi aktarımından daha fazla etkileşime girmesine izin verilip verilmediğini merak ettirecek şekilde ona sabitlenmiş. "Cana yakın biri gibi görünebilirim," diye mırıldanıyor, "ama bana her zaman gerektiği gibi saygı göstereceksin."

"Özür dilerim. *Hersir*," diye ekliyor Henrik ve sanki büyümlü bir cazibe gücünü devreye sokmuş gibi gülümsemesi genişliyor ve gözleri parlıyor.

Garip bir şekilde uzun bir sessizlik olur, sonra Brynhild bir yığın kitabı işaret eder. "Her biriniz için bir tane var. Alın ve boş zamanlarınızda okuyun. Valkyrie'nin nasıl büyük bir zafer kazandığını anlatıyor.

Yüzyıllar önce Buz Devlerine karşı yapılan savaşlar. Seleflerimizden öğrendiğimiz çok faydalı bilgiler var. Eğer bitirerseniz, buraya Bardheim Kütüphanesi'ne geri gelin ve daha fazla kitap alın. Ne kadar isterseniz - burası size her zaman açık. Şimdi değerlendirme ve gruplandırma için Battleyard'a gidin."

Fae'ler kitabın bir kopyasını almak için sıraya giriyor, sonra da kütüphaneden ayrılıyorlar. Sırada en son ben varım ve yığının yanına yaklaştığımda kafamın içinde Brynhild'in sesini duyuyorum.

"Burada hayatta kalmak istiyorsanız, giysilere, zırhlara, silahlara ve Thor'un cesaretine ihtiyacınız var."

Ona baktığımda, kitap rafına bakıyordu, görünüşe göre benimle hiç ilgilenmiyordu.

Kitabın bir kopyasını elime alıyorum, biraz fazla sıkı kavriyorum ve dişlerimi sıkarak diğerlerinin peşinden yürüyorum. Bir *hersir* için kesinlikle uygun olmayacak bir cevap listesi kafamdan akıp gidiyor.

Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?

Parıltılı bir elbiseyle dövüşmeyi öğrenmeyi seçeceğimi mi sanıyorsun?

Kıçımdan bir balta ve göğüs plakası çıkarmamı mı bekliyorsun?

Daha hızlı yürüyorum, beni dinleyebilecek herhangi bir tanrıya bir sonraki adımda ne kadar yardım alabileceksam o kadar dua ediyorum.

BÖLÜM 14

MADDY

I Diğer fae'nin peşinden aceleyle tünele geri dönün, sonra ikinci tünele girin ve sert topraktan yapılmış bir açıklığa çıkın. Bir dizi bank açıklığı çevreliyor ve orada büyük

Etrafta sandıklar var. Girişinin üzerinde iki devasa bayrak bulunan küçük bir bina halkanın diğer tarafında duruyor. Bayraklardan birinde geometrik bir ayı, diğerinde ise bir şahin tasviri var.

Zümrüt ve yeşim yapraklarından oluşan gölgelik hâlâ tepemizde, ancak burada yapraklar daha ince ve daha fazla ışık ve esinti içeri giriyor. Etrafımızı saran sık orman ise aşılmaz görünüyor. *Bu nasıl burada? Üzerinde durduğumuz, toprakla örtülmüş, özellikle geniş bir dal parçası mı? Belki de-*

"Kaleler, sıraya girin!"

Featherblade'in büyüünün pratiklerini çözecek zamanım yok. Tozlu çemberin ortasında duran üç Valkyrie var ve bizi bekliyorlar. Harald zırh ya da gömlek giymiyor, sadece ağır kanvas pantolon ve bir sürü savaş boyası var, devasa kanatları yanındaki Valdis'i cüceleştiriyor. Saç örgüleri başının üstünde yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve keskin elmacık kemikleri boyunca ince, siyah, dekoratif savaş boyası zikzakları ile hala tartışmasız vahşi görünüyor. Baştan ayağa dar siyah deri giyiyor ve koyu renk kanatları vücuduna sıkıca yapışmış.

Onun yanında Kain var.

Diğer ikisinin yanında dururken, kanatlarının eksikliği çok bariz. Onları nasıl kaybettiğini öğrenmeye çalışıyorum.

Harald konuşarak dikkatimi tekrar topladı. "Şimdi üç gruba ayrılın," diye emrediyor. Fae'ler etrafta dolaşmaya başlıyor, bazıları Navi ve Orgid gibi bir amaç için, bazıları ise benim hissettiğim kadar emin görünmüyor.

En yakın insan kümesine doğru ilerliyorum ve kaşlarımı kaldırıp gözlerimi deviriyorum. Yine de herkese gülümsüyorum.

"Doğru. Her birimizle bir grup ve sonra dönüşümlü olarak hareket edeceğiz," diyor Harald ve hemen bizim gruba doğru adım atıyor.

Navi, kahvaltı sırasındaki toprak-fae dişi ve genç buz-fae erkek de dahil olmak üzere sekiz kişiyiz. "Asalar yere," diye bağılıyor Harald. Diğer fae'lerden duyduğum mırıldanmalı kızgınlığın aksine, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Şimdi yüzümden birkaç kar tanesinden daha fazlasını zar zor yapabildiğimi göstermenin zamanı değil. Hiçbir pişmanlık ya da isteksizlik hissi duymadan asamı belimden çıkarıyorum ve diğerlerinininkiyle birlikte yığının içine bırakıyorum.

Şimdi sadece bayılmamak için dua etmeliyim.

Harald büyük bir sandığın yanına gider ve kılıçları çıkarmaya başlar. "Aranızda daha önce kılıç kullanma pratiği yapan var mı?" Sekiz kişiden altısı elini kaldırıyor. Elini kaldırmayan tek fae hafifçe altın rengi bir dişi. Onun da saçında örgü yok ve bir noktada benimle konuşmaya tenezzül edip etmeyeceğini merak ediyorum. "Peki. Siz ikiniz birlikte o zaman," diyor, beni ve onu işaret ederek. Kadın bir adım atmayınca ona doğru ilerliyorum.

"Ben Maddy," diye fısıldıyorum ona ulaştığımda. Bana cevap vermiyor. Aslında bana bakmıyor bile. Harald etrafta dolaşp kılıç dağıtıyor. Umarım körelmiş alıştırma kılıçlarıdır, hatta tahta kılıçlardır, ama değiller. *Tabii ki değiller.* Çeliğin olabileceği kadar keskin ve pırıl pırıllar.

"Ortağınla yüzleş," diyor Harald. İsimsiz fae ile yüzleşmek için döndüğümde, diğer grupların tozlu halkaya yayıldığını görüyorum. Valdis'in grubu samanla doldurulmuş mankenlere doğru ilerliyor ve ellerinde yaylar var gibi görünüyor. Kain'in grubunun hiç silahı yok. El ele dövüşüyor olmalılar.

Uh oh. Bunun kılıç dövüşünden daha iyi gideceğini sanmıyorum.

"Odaklan," diye bağılıyor Harald ve bu emrin benim için olduğuna eminim. "Kılıcı en doğal hissettiğiniz elinizde tutun," diyor ve sonra diğer çiftlere dönüyor. "Başlayın, bir dakika içinde her birinizi gözlemlemek için yanınıza geleceğim."

Bize dönüyor ve duruşlar ve kılıç tutarken ağırlığın arka bacadan ön kola kaydırılması hakkında kısa bir bilgi veriyor. Elbisemdeki parıltıların ışığı yakalamasından ve yırtık kumaşın dizlerimin arasında uçuşmasından utanmamaya çalışarak bana söylediği her şeyi aynen yapıyorum.

"Doğru. Başlangıç için dikkatli çalışın," diyor Harald, sonra bizden uzaklaşıp grubun geri kalanıyla iletişim kurmaya başlıyor ve ilk çiftte duruş almalarını emrediyor.

Karşımdaki fae benim yaşlarımda diyebilirim, ama yüzü o kadar sert ve çizgili ki, benden daha zor bir hayatı olduğunu tahmin ediyorum.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

"Seni hiç ilgilendirmez," diye cevap veriyor.

Tamam.

İyi çalışılmış nötr ifademi koruyorum, kılıcımı havaya kaldırıyorum ve "Başlayalım mı?" diye soruyorum.

Cevap olarak kılıcını gereksiz yere agresif bir manevrayla kafama doğru savuruyor. Eğiliyorum, içgüdüsel olarak kılıcımı kaldırıp engellemek yerine yoldan çekiliyorum ve kılıç başımın üzerinden geçiyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Doğrulurken yarı bağııyorum. "'Dikkatli çalışın' dedi, birbirinizin kafasını koparın demedi!" Arkamda bir kahkaha duyuyorum ve herkesin tekrar bize baktığını fark ediyorum. Harald'ın yüzünde bastırmaya çalıştığını görebildiğim alaycı bir gülümseme var.

Orgid'in sözleri aklıma geldi. *Ben burada prenses elbisesi giymiş tombul bir kızım.* Kimse hayatta kalacağımı düşünmüyor, o yüzden ilk gün şerefsiz bir fae kafamı koparırsa kimin umurunda?

Nötr ifadem düşüyor ve ağzımı sert bir çizgiye oturtuyorum. İsimsiz fae'ye geri dönüyorum.

"Bence önce partnerinle iletişime geçmek iyi bir davranış," diyorum soğuk bir şekilde.

"İyi," diye yanıtlıyor. "Hazır mısın?" Ses tonu alaycı ve tekrar savurmadan önce bir cevap beklemiyor. Bu sefer engellemek için kılıcımı kaldırıyorum. Çeliğimle buluşan darbesinin gücü kollarımdan aşağı şok dalgaları gönderiyor ama kılıcı yukarıda tutmayı başarıyorum.

Lanet olsun, eğer bu düzenli olarak olacaksa kaslarımı geliştirmeye başlamam gerekecek.

Yüzümü ekşitmemeye çalışıyorum.

"İşinizin başına dönün!" Harald'ın dediğini duyuyorum ama grubun bize ilgi göstermeyi bırakıp bırakmadığını kontrol etmek için bakışlarımı altın-fae'den ayırmaya cesaret edemiyorum. Yine de ilginçtir ki, kendimi savunma becerimi gösterdiğim için ilgilerini kaybettiler. Bugün izleyecek kafa kesme yok. *Umarım.*

Fae tekrar savuruyor, bu sefer soluma doğru ve darbesini engellemek için kollarımı indiriyorum.

"Çok kızgın görünüyorsun," diyorum, dikkatini bana vurmaktan uzaklaştıracak bir şeyler düşünmeye çalışarak. Kız kardeşimle birlikte saraydan kaçtığım, tırmandığım ve koştuğum için oldukça formdayım ama bunu uzun süre devam ettirmek için gereken üst vücut gücüne sahip değilim. Bundan eminim.

"Kızgın olmak için iyi bir nedenim var," diyor.

"Peki bunların herhangi biri benim hatam mı?" Ona soruyorum. Kılıcını başının üzerine kaldırıyor ve sonra bana doğru savuruyor. Onu engellememin imkânı yok, bu yüzden kenara çekiliyorum ve kılıç toza çarptığında homurdanıyor. Acemi olması iyi bir şey, diye düşünüyorum, çünkü şimdi yan tarafta duruyorum, diğerlerini görebiliyorum.

Özellikle de Navi'yi görebiliyorum. Kuşlarla birlikte teknede yetenekli bir okçu olduğunu zaten görmüştüm, ama onu kılıçla başka bir yetenekli ortağa karşı izlemek neredeyse büyü. Çok hızlı ve kılıç daha nereye gittiğini anlamadan hareket ediyor. *Acaba bir kuş val-tivarı alacak ve bir sonraki hamleyi öngörebilmesi için ona bir öngörü armağanı mı verilecek? Yoksa savaş alanında kendisinden on kat daha güçlü bir ayıyla, bir çılgına mı sahip olacak? O*

muhtemelen bir kurda yakıştırdı, sonsuz dayanıklılık, patlayıcı kana susamışlık-

"Ah!" Acı koluma yayılıyor ve yan tarafa baktığımda çıplak omzumdan kan damladığını görüyorum. Rakibimin yüzünde çarpık bir sırıtma var, sert çizgilerin yerini ilk kez bir gülümseme alıyor. Kılıcıyla bana sertçe vurmadığını fark ediyorum, sadece uzanmış ve dikkatim dağılmışken beni ısırmış.

"Her an tetikte olmalısın," diye bağılıyor Harald ve bunu görmüş olmasından nefret ediyorum. "Dikkatini kaybedersen ölürsün. İlk kan Branka'ya." İçimde bir öfke yuvarlanıyor ve dürüst olmak gerekirse bu öfkenin çoğu kendim için. Farkında olmayan bir rakibe saldırmanın kötü bir davranış olduğunu düşünüyorum ama bir antrenman ringindeyiz ve Navi'yi izlerken kılıçlı bir fae ile karşı karşıya olduğumu tamamen unutmuşum.

Konsantrasyonum üzerinde çalışmam gerekecek.

Sonraki bir saat boyunca zamanımı yana doğru hareket ederek ve elimden geldiğince darbeleri engelleyerek geçiriyorum ve sonunda terli, bitkin bir karmaşa haline geliyorum. Üzerimde pırıl pırıl bir elbise olması ve hendekte uyumuş gibi görünmem yeterince kötüyken, şimdi tam bir enkaz gibi görüyorum. Yaşlı kadının saçlarımı arkadan bağlamam gerektiği yönündeki tavsiyesi kafamda çınlıyor çünkü uzun saç telleri sırtıma yapışıyor ve sürekli yüzümden itiyorum.

"Döndür!" Harald bağılıyor ve ben kılıçlardan uzaklaştığım için son derece rahatlıyorum.

Herkes Valdis'in yaylarla durduğu yere doğru yürümek için acele etmiyor ve umarım şu anda yorgun olan tek kişi ben değilimdir.

Neyse ki okçuluk daha önce yaptığım bir şey. Saray arazisi içinde pratik yapmak kolay bir şey. Avlumuzda karmaşık bir şekilde dekore edilmiş hedef tahtaları var, bu yüzden hiç bir mankene nişan almadım.

Valdis herhangi bir giriş ya da tanıtım yapmadan bize "Bunlar fae boyutunda," diyor. "Okçuluğa kimin devam edeceğine karar verdiğimizde, size Dev boyutunda alıştırma hedefleri verilecek." Eğer savaşıcağımız kişi buysa bu mantıklı, diye düşünüyorum, bu düşüncenin beraberinde getirdiği korku ve kuşkuyu bastırarak.

Valdis bana bir yay ve bir ok sadağı veriyor, ben de sırtıma asıyorum. "Aranızda daha önce okçuluk yapmamış olan var mı?" Bu kez grubumuzun yarısı ellerini kaldırdı ve ben onlardan biri değilim. "Acemiler, benimle gelin." Dört kişiye -korkunç altın-fae de dahil olmak üzere- kendisiyle birlikte son hedefe doğru ilerlemeleri için işaret ediyor. Diğer üçü ve ben birer manken aldık.

Navi'nin yay kullanabildiğini biliyorum ve her kaybettiğinde okları doğru vücut parçalarına sapladığında hiç şaşırıyorum. Benimkilerin çoğu mankeni vuruyor, ancak çok azı gerçekten umduğum yere gidiyor. Kollarımdaki gerginlik geçmişte olduğundan daha fazla ama sanırım bunun nedeni kılıcı çok uzun süredir havada tutuyor olmam.

Valdis yardıma ihtiyacı olan dört kişiyle ilgilenirken, ben çoğunlukla tek başıma kalıyorum ve bu kısa soluklanmayla rahatlıyorum. Toprak-fae dişi bana garip bakışlar atıyor ama aslında bana karşı kaba davranmıyor ve Navi beni tamamen görmezden geliyor. Benden yaklaşık on yaş büyük bir gölge-fae erkeği son hedefe ok atıyor ve neredeyse Navi kadar iyi olduğunu söyleyebilirim. Göğüs göğüse çarpışan gruba bir göz atıyorum ve keşke bakmasaydım diyorum çünkü iri bir gölge-fae yere çakılıp tozlar uçuşuyor. Midemde bir korku damlası çalkalanıyor.

Valdis arkamızdan yürüyor ve ben de "Kendini geliştirmen gerek" diye havlıyorum.

Kendimi cesur hissederek ona doğru bir adım attım. "*Hersir*, seni rahatsız etmek istemem ama saçımı arkadan bağlayabileceğim bir şeyin var mı, lütfen?"

Bana bakıyor ve tek düşünebildiğim ne kadar güzel ve vahşi olduğu. Onun *val-tivarı* ne? O Hızlı Valdis, yani bir yırtıcı kuş olabilir mi?

Elini kemerindeki bir keseye sokuyor, birkaç santim uzunluğunda deri bir tanga çıkarıyor ve tek kelime etmeden bana uzatıyor. Aldım ve o da uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," diye arkasından sesleniyorum ve tangayı hızla saçlarımdan etrafına sararak ensemden düşük bir kuyruk oluşturunca. Daha sonra uzun ipleri bir top haline getiriyorum ve uçlarını elimden geldiğince tanga içine sokuyorum, böylece hepsini yolumdan ve sırtımdan uzak tutuyorum. Daha iyi hissediyorum

Hemen ve esintiyi ağrıyan, sıcak omuzlarımda hissedebiliyorum.

Bunu yapabilirim. Yapabildiğinizi yapın; yapamadığınızı görmezden gelin.

Şu anda kılıçla dövüşemiyorum ama öğrenmeye devam edersem dövüşebilirim. Yine de güçlenmeliyim. Featherblade'de kaslarımı çalıştırabileceğim yerler olmalı?

Şüphe, moral konuşmamın içinden yılan gibi geçiyor. *Bayılıp kendinizi incitene kadar her şey iyi ve güzel. Ya da uyanmayana kadar.*

Ama şu an öyle bir şey yok. *Odaklan, Maddy.*

Yayı kaldırıyorum, kollarımdaki yorgunluk nedeniyle en uygun olduğunu bildiğim yüksekliğe getirmek için mücadele ediyorum ve bir ok salıyorum. Mankenin omzunu sıyrıyor, ama yere çarpmak yerine hemen hemen yakalıyor. "Genelde bundan daha iyiyimdir," diyorum yüksek sesle, iki yanımdaki fae'lerden birinin cevap vermesini beklemeden.

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldanıyor Navi.

Ona gülümsüyorum ve o da benim kadar kendine de kızmış gibi iç çekiyor.

"Dön!" diye bağılıyor Harald.

Yaylarımızı yere bırakıp hareket etmeye başlıyoruz ama bekleyen kanatsız ateş perisinin bana bakışını gördüğümde, ayaklarımı hareket ettirmek için iki kat daha fazla çalışmam gerekiyor.

BÖLÜM 15

MADDY

W Ateş perisine ulaştığımızda hepimiz duruyoruz ve onun ölümcül aurasından korkanın sadece ben olmadığım açık. Kimse onun sert ve hazır bedenine bir metre yaklaşmadı, bunun yerine etrafında bir halka oluşturdular.

"Eğer kendinizi silahsız bulursanız," diyor Kain, "o zaman en iyi silahınız sizsiniz. Kullanabileceğiniz her fiziksel parçanız. Featherblade'de *Glima* isteğe bağlı değildir. *Val-tivar*'ınız dışında her şeyiniz elinizden alındığında, kendinizi savunabilmelisiniz." Gözleri benimkileri buluyor ve *glima*'nın ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışırken dalıp gittiğimi fark ediyorum. Güreş anlamına geldiğinden oldukça eminim. Gözleri hâlâ üzerimdeyken konuşmaya devam ediyor. "Ne kadar büyük, küçük, güçlü ya da zayıf olduğun önemli değil; kendini savunabilirsin."

Kendimi savunabilirim belki ama gerçek bir zarar verebilir miyim? Ya da kazanmak?

Hiç şansın yok.

Sertçe yutkunuyorum. Bu kesinlikle iyi yapabileceğim bir şey değil. Ve bana karşı işleri hafife alacağı izlenimine kapılmıyorum.

"Sen," diyor Kain ve Navi'yi işaret ediyor. Navi öne doğru adım atıyor. "Silahını indir," diye emrediyor ve Navi hemen indiriyor. Alçak bir çömelleme pozisyonuna geçiyor, ağırlığını değiştiriyor, dizleri bükülmüş ve kolları havada, elleri yüzünün önünde savunmaya geçiyor. Navi onu taklit eder. Navi de onu taklit eder.

Sıcaklık yükseliyor, atmosfer değişiyor ve neredeyse kaçıracığım kadar hızlı bir şekilde Kain, Navi'yi kışının üzerine yatırıyor. Her iki kolunun da bacaklarıyla aynı anda hareket ettiğinin hayal meyal farkındayım. Ve sonra ne olduğunu bilmiyorum. Sadece Navi'nin toza çarpmasının "oof" sesi vardı.

"Hız bir avantajdır," diyor Kain doğrulurken. "Gizlilik ve gözdağı da öyle. Kazanmak için güçlü olmanıza gerek yok. Eşleşin."

Olabildiğince hızlı bir şekilde, yaşlı toprak-fae dışisine doğru adım atıyorum. Benden çok daha tecrübeli olduğunu biliyorum ama Branka gibi beni gerçekten incitmek istediğini de sanmıyorum. Navi'yle aynı yatak odasını paylaşmak zorunda olduğum için onu gereğinden fazla rahatsız etmeye de niyetim yok.

Toprak perisi kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Ben Eldith," diyor ve içimden bir rahatlama dalgası geçiyor. Benimle iletişim kuruyor. Kıyafetimle alay etmiyor ve benimle dövüşmeyi de reddetmiyor.

"Maddy," diyorum.

"Evet, bana söylemiştin. Bunu daha önce yaptın mı?"

Etrafımızdan başka "oof" sesleri ve çığlıklar duyabiliyorum, bu da diğer insanların çoktan savaşmaya başladığını gösteriyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Büyürken pek arkadaşım olmadı ve kız kardeşim de güreşecek bir tip değildi."

"Huh," diyor. Kolu dışarı fırlıyor ve yumruğu yüzüme çarpıyor.

"Kahretsin!" Yemin ediyorum, geriye doğru adım atıp ellerimi kaldırıyorum.

"Kendini savunmalısın," diyor. Sıcaklık tekrar yükseliyor ve sinirlerimin de onunla birlikte yükseldiğini hissedebiliyorum. Sıcağa alışık değilim ve buna pek iyi tepki vermiyorum. Soğuğa alışkınım ve şimdi onu arzuluyorum.

Eldith etrafımda dans ediyor, ayakları hızlı, beni diken üstünde tutuyor, her hareketini izlemem gerekiyor. Bunun, gerektirdiğı konsantrasyon miktarı açısından kılıç dövüşünden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu söyleyemem. Sanırım odaklanmadaki bir düşüşün bir uzvumu kaybetmeme neden olma ihtimali daha düşük.

Bana doğru adım attığında bunu sorgulamak zorunda kalıyorum, kalçası benimkine çarpıyor ve sonra iki kolu ortama dolanıyor. İgüdülerim devreye giriyor ve onun elinden kurtulmaya çalışarak ömeliyorum. Ondan kurtulmak için kendimi zorlayacak kadar güçlü olmadığımı biliyorum ama belki de

yeterince kıvrak. Ama ben değilim ve o yere yuvarlanıyor, ağırlığını benimkinin üzerine bindiriyor ve beni de kendisiyle birlikte götürüyor. Omuzlarım toza çarpıyor ve hafifçe soluk soluğa kalıyorum ama hareket etmeyi bırakmıyorum. Yuvarlanmaya devam ediyorum ve tepede olduğumu fark ettiğimde bir anlık sevinç yaşıyorum. Yine de hiçbir parçam dövüğe devam etmek istemiyor, bu yüzden ayağa kalkmaya başlıyorum.

"Vur ona," dediğini duyuyorum Kain'in arkamdan.

"Ne? Hayır." Ama ben ona bakmak için döndüğümde, o da bana tam olarak bunu yaptı.

Parmak eklemlerim yüzümün diğer tarafına çarpıyor ve tekrar küfrediyorum.

"Tanrı aşkına!" Ama yine de içgüdülerim ona saldırmak, yumruğumu yüzüne indirmeye çalışmak yönünde değil. Daha önce bir adama vurmuştum ama niyeti beni bir antrenman dövüşünde dövmekten çok daha kötüydü.

Kain yine "Vur ona," diye homurdanıyor ve ben ona bakmayı, dikkatimi dağıtmasına izin vermeyi reddediyorum. Ayağa kalkıyor ama ben hâlâ onun beline sarılıyorum, bu yüzden düşüyorum ve tekrar yere çarpıyorum. Boyutlarımız muhtemelen birbirine yakın ama onunki tamamen kas, benimki ise kesinlikle değil.

Yuvarlanıp kendimi zorla ayağa kaldırıyorum, hâlâ dönüp Kain'e bakmayı reddediyorum. "Eğer ona vurmazsan, seni benimle dövüştürürüm," diye homurdanıyor. Bunu düşününce içimden korku akıyor. Korku ve başka bir şey ve bu şu anda incelemek istediğim bir şey değil.

Eldith bacağıma tekme atıyor ama ben atlayıp kaçıyorum. Yine sevincimin dikkatimi dağıtmasına izin veriyorum ve o da diğer ayağıma tekme atıyor. Bu sefer bir damga ve temas ettiğinde tıslıyorum. Ayağımda bot değil terlik var ve bir çıtırtı duyuyorum. Acı dalgasının bana ulaşması beklediğimden daha uzun sürüyor, ama sonra bana sert bir şekilde saldırıyor ve başka bir acı sesi çıkarmamaya çalışırken tıslamam devam ediyor.

Kadının yüzünde bir pişmanlık ifadesi gördüğüme eminim. "Bot giyiyor olmalıydın," diyor bana. Ağzımı kapalı tutuyorum, ayağıma vurmaya karar verdiğinde öyle olmadığımı gayet iyi görebileceğini söyleyerek ona bağırmayı reddediyorum.

Ağırlığımı kaydırıyorum, dengemi kaybediyorum ve yaralı ayağımın üzerine düşerken nefesimi içime çekiyorum, haykırmamak için verdiğim savaşı ancak kazanabiliyorum.

Bok, bok, bok ve daha fazla bok. Hasarın ciddi olduğunu biliyorum; ayağımın tamamen ters olduğunu hissedebiliyorum.

"Hemen şifa odalarına git," diye bağışıyor Kain. Kendimi yüzüne bakmaya zorluyorum, ona nasıl söyleyeceğimden emin değılim, birincisi, şifa odalarının nerede olduğunu bilmiyorum ve ikincisi, oraya yürüyebileceğimden emin değılim.

Acaba ayağımdaki acı yüzünden halüsinasyon mu görüyorum diye düşünüyorum, çünkü gözbebeklerinde yükselen alevlerin sıcak ışıltısını görebildiğimi sanıyorum. Bana kızgın olduğuna şüphe yok.

"Onu ben alacağım," diyor Eldith, ben ne diyeceğimi bilemeden.

Kain sadece başını sallar, sonra diğeri çiftte doğru ilerler. "Zavallı," diye bağışır onlara. "Yine mi!"

Eldith'e yan gözle bakıyorum. Benimle göz teması kurmuyor; onun yerine hareket ediyor ve sert bir kolunu omuzlarımdan altına atıyor.

Ağırlığımdan almasına bu kadar çabuk izin verdiğim için utanıyorum ama acı dayanılmaz hale geliyor.

Tünelden geri dönüyoruz, Eldith ağırlığımdan çoğunu alıyor ve ben beceriksizce zıplayarak çalışan bacağımdan ağırmasına neden oluyorum. Eldith bizi beceriksizce iki sarmal basamaktan aşağıya yönlendirirken tek kelime bile etmiyoruz, sonra kumlu bir sahil boyunca ilerleyerek bodur binalar topluluğuna ulaşıyoruz. Karmaşık bir şekilde oyulmuş kapılar ilgimi çekmeyi başaramıyor; ağırı artık tüm baldırımı saran bir zonklama haline gelmiş ve dikkatimi başka her şeyden uzaklaştırıyor. Eldith kapıyı çalıyor ve saniyeler içinde kapı gıcırdayarak açılıyor.

Erik'in bizi görünce gülümsemesi bozuluyor. "Çok uzun sürmedi," diyor.

BÖLÜM 16

MADDY

T Acı beni alışılmadık bir şekilde sinirlendiriyor ve bu belli oluyor olmalı çünkü Erik yüzünde özür dileyen bir ifadeyle bana doğru uzanıyor. "Demek istediğim, hiçbirinizin bu duruma düşmesi uzun sürmedi. Burada. Özellikle siz değil," diyor.

Eminim öyledir.

Eldith'e "Teşekkür ederim," diyerek onu kovar. Eldith tereddüt ediyor, sonra dönüp gidiyor. İçimden ona da teşekkür etmek geliyor ama kendimi bunu yapmamaya zorluyorum.

Lanet ayağımı kırdı. Ona bir bok için teşekkür etmiyorum.

Erik benim ağırlığımı aldığı anda hareket etmek daha kolay oluyor; o çok daha güçlü. Beni dallar ve sarmaşıklarla öylesine kaplanmış küçük bir koridordan geçiriyor ki sanki hâlâ dışarıdaymışız gibi hissediyorum ve sonra alçak, kirişli tavanı olan geniş bir odaya giriyoruz. Ortada rünlerle işlenmiş, aletler ve iksirlerle kaplı kalın ahşap bir masa duruyor; içinde keskin kokulu bir şeyle dolu büyük bir seramik kâse de var. Nane ve baharatlı bir şey. Ayrıca ölçme terazileri, iğneler ve bakmak istemediğim cerrahi bıçaklar da var. Kaba yontulmuş rafları sıralayan yaprak, mantar, salamura kök, lapa ve parlak renkli tozlardan oluşan özenle düzenlenmiş kavanozları, bandaj, sargı bezi ve katlanmış kürk yığınlarını inceliyorum. Kuruyan bitki demetleri, her biri geometrik düğüm desenleriyle kaplı kendi katlanır perdesine sahip dört paletin üzerindeki kirişlerden sarkıyor.

Erik beni paletlerden birine yatırmadan önce belimden kolayca kaldırıyor ve sonra ayağımı tutuyor. Terliğimi çıkarıp hasarı incelerken konuşuyor.

"Yani dün gece daha uygun bir kıyafet bulamadınız mı?"

Ona cevap vermiyorum, çünkü cevap verirsem uygunsuz olacak.

Bir dakikalık sessizlikten sonra, "Bu kolayca iyileştirilebilir," diyor. Şimdi biraz başım dönüyor ve sanırım yorgunluk da buna katkıda bulunuyor.

"Ne kadar sürer?"

Doğruldu, kanatlarını arkasında sıkıca katladı. Sarı, siyah tüylere karşı o kadar canlı ki bakmamak elde değil.

"Uzun sürmez."

"Günler mi? Bir hafta mı?"

Bir yanım yürüyememenin, ringe tekrar çıkmak zorunda kalmadan önce vücudumun diğer kısımlarını güçlendirmek için bana zaman kazandırıp kazandırmayacağını merak ediyor, ancak çoğum hareketsiz kalma düşüncesine dayanamıyorum.

Erik küçük bir kahkaha atar. Sağ elini kaldırıyor ve sıcak odadaki atmosfer değişiyor. O olmayan bir varlığın farkındayım - daha soğuk ve daha büyük bir varlık.

Baldırımın etrafında bir şey hissedince irkildim. Pullar. Soğuk pullar, derimin üzerinden ayağıma doğru kayıyor.

Tepki vermemek, bana dokunan görünmez şeye hamle yapmamak için kendimi zorluyorum. Erik'in yılanı *val-tivar*. Valkyrie'nin gözleri değişmiş, göz bebekleri dikey yarıklara dönüşmüş ve irisleri kahverengiden sarıya dönüşmüş. Bana güven verici bir baş sallaması olduğunu düşündüğünden emin olduğum ama aslında daha önce takındığı sürüngen ifadesi kadar tedirgin edici bir ifade veriyor.

Ayağımda kabarcıklı bir ağrı patlıyor ve nefesim kesiliyor. Ama ağrı geçince her şey geçiyor. Tüm acı gitti.

Pullar kaybolur ve Erik'in gözleri normale döner.

Önce ona sonra da ayağıma bakıyorum. Çiçek açmaya başlayan morluk hâlâ orada, ama acı gitmiş. Geçici olarak ayak parmaklarımı oynatıyorum. Hiçbir şey yok.

Uzanıp çürüğün üzerine bastırdım. Hâlâ bir şey yok. Daha sert bastırıyorum, derinin altını hissediyorum. Her şey mükemmel.

"Bu..." Cümlemi bitiremiyorum. Neymiş o?
İmkansız mı? İnanılmaz mı?

Bayılmalarımı tedavi edebilir mi?

"Birazdan çok yorulacaksın ve uyumaya ihtiyacın olacak. Beklerken şifanın nasıl çalıştığını duymak ister misin?" Erik bana soruyor. Gözlerinde bir pırıltı var, benden çok daha fazla şey bildiğini ve bileceğini hissediyorum.

Başımı sallıyorum çünkü elbette şifanın nasıl çalıştığını bilmek istiyorum. "*Val-tivar*'ım şu anda yanımda. Aslında, o benim omuz."

Gözlerimi Erik'in sağ omzuna çeviriyorum ve arkasında çıkıntı yapan kanatlardan başka hiçbir şey göremiyorum.

"Şey, onun yarısı bu omuzda, diğer yarısı da diğer omuzda." Erik gülümsüyor.

"Bir adı var mı?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle. Ama hiçbir Valkyrie güçlü hayvanının adını asla paylaşmaz."

Başımı sallıyorum. "Elbette, *hersir*," diyorum saygıyla, kırmak istemeyerek.

"Yine de sana sarı halkalı siyah bir yılan olduğunu söyleyebilirim." Erik bana sırtıyor ve kendi yılanımın omuzlarıma sarılmış, gerektiğinde beni iyileştirmeye hazır olduğu düşüncesi, buraya geldiğimden beri hissettiğim tüm korkuların ötesinde bir heyecan veriyor.

"İyileştirme nasıl çalışıyor, *hersir*?"

"Neyin düzeltilmesi gerektiğini söyleyebilir ve tanrıların büyüyle bunu düzeltebilir. Tüm yılan *val-tivarlar* diğer insanları iyileştiremez, ancak neredeyse hepsi ele geçirdiklerinde kendi bağlılarını iyileştirebilir. Ama benimki... O yetenekli."

Bu da Erik'in neden hayatta kalan son altı Valkyrie'den biri olduğunu açıklayabilir.

"Ne tür yaraları iyileştirebilir?"

"Diğerlerinde mi? Kırık kemikler, kesikler ve sıyrıklar ve çoğu zehirlenme onun için kolaydır, tabii zamanında ulaşabilirse. Hayati organları içeren daha ağır yaralar daha zordur. Zihinsel yaralar bir başkasının *val-tivarıyla* iyileştirilemez."

Bana sert bir bakış atıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.

Zihinsel yaralar. Bana yardım edemeyeceğini söylüyor, eminim. "Ama senin için 'zihinsel yaraları' tedavi edebilir mi?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Akıl hastalığı inanılmaz derecede karmaşık ve inanılmaz derecede kişiseldir."

Yutkunuyorum. "Başkalarının yaralarını iyileştirmek için yılanının ne kadar sürede orada olması gerekiyor?"

"Yine, ciddiyetine göre değişir. Ölümcül yaralar, dakikalar içinde orada olmalı. Ayağınız gibi kırık kemikler, günler. Vücudunuz onları tekrar bir araya getirmeye başlamadığı sürece."

"Ve... sen?"

Gözleri sarı sarı parlıyor. "Kafamı kaybetmem ya da kalbime bir mızrak saplanması dışında her şeyi düzeltebilir."

Uzun bir nefes aldım. Erik neredeyse yenilmez.

"Yani, buradaki bazı kargalar yılan *valileriyle* bağ kurduklarında, gelip burada Yılan Kanadı'nda sizinle birlikte mi kalacaklar?" diye sordum.

"Evet. Ve arkadaşlığı dört gözle bekliyorum." Gözleri yine parlıyor. "Şimdilik, iyileştirmeye ilgi duyan bir ya da iki kölem var ama burada çoğunlukla yalnızım. Ancak buradaki tüm kaleler, *val-tivarları* ne olursa olsun, savaş sırasında iyileştirmenin bir unsurunu öğrenecekler, bu yüzden yakında bu salonlarda daha fazla fae görmeyi umuyorum."

"Öğrenmek için sabırsızlandığım bir ders," diyorum bir esnemenin ardından. *Kılıç dövüşünün aksine.*

"*Val-tivar*'ının bir yılan olmasını umuyorsun," diyor Erik, bir eli düşünceli bir şekilde çenesinde. Bu bir ifade, soru değil.

"Evet," diyorum ve başımın altındaki yumuşak kumaşı toparlayarak yan dönüyorum. "Bayılmalarımın herhangi biri beni öldürebilir." Bu daha önce yüksek sesle itiraf ettiğim bir şey değil ve Valkyrie neredeyse bir yabancı. Ama bana yardım edebilecekse, denemek zorundayım.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor. Bu da şu anlama geliyor: *Size yardımcı olamam.*

Bir iç çekişi bastırıyorum. Gözlerim ağırlaştı ve kapanmalarına izin verdim.

"Tanrıların seni seçmesinin bir sebebi var. Güçlü yönlerini keşfetmek için sabırsızlanıyorum." Sesi uzaklardan geliyor.

"Sen ve ben," diye mırıldanıyorum ve uyku beni alıyor.

Uyandığımda nerede olduğumu hatırlamam uzun zaman alıyor. Oda boş, sıcak ateş ışığıyla aydınlanıyor ve bir kez daha kendi evimin serin mavi ışığından ne kadar uzakta olduğumu hatırlıyorum.

Ayağımı kontrol ediyorum, morarma bile geçmiş. Yastıklı paletten kayarak iniyorum ve deneysel olarak ayak parmaklarımı yere bastırıyorum, sonra topuğumu. Her şey mükemmel.

"Ah, uyanmışsın." Erik odaya adımını atar ve Harald da arkasından girer.

"Evet ve kendimi çok daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim, *hersir*."

"Kıyafet ve zırh bul, yoksa zaten yediğinizden daha kötü dayak yersiniz," diye homurdanıyor Harald.

"Nereye bakmam gerektiğini biliyor musun?" Gerisi sabrımın bir kısmını geri kazandırdı ve sözcüklerin etrafında dişlerimi hafifçe gıcırdatıyorum.

"Hayal gücünüzü kullanın. Featherblade test eder ve Featherblade ödüllendirir," diyor büyük fae. Şimdi Battleyard'da olduğundan daha neşeli görünüyor.

"Burada kaslarımı çalıştırabileceğim bir yer var mı?" Sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama gölge-fae'nin gözleri parlıyor ve bu kızgınlıkla değil. Sanırım ilgiyle bakıyor.

"Evet. Kurt Kanadı'nda bir eğitim odası var, bir tane de benim kanadımda."

"Ayı Kanadı mı?"

Başını sallayarak *val-tivarının* gerçekten de bir ayı olduğunu onaylıyor. "Tapınağın ötesinde. Ama Featherblade sana henüz göstermeyebilir. Kasları nasıl eğiteceğini biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Bunu tek başına yapamazsın. Ağırlıklar gerektirdiği için yaralanırsın. Ayrıca dayanıklılığını da geliştirmen gerekecek. Valdis'in bu konuda bazı tavsiyeleri olabilir."

"Valdis?"

"Ona boşuna Hızlı demiyorlar." Harald kıkırdar.

Erik konuyu değiştirerek, "Akşam yemeğini kaçırdın ama sana bunu sakladım," diyor. Bana sarılı bir paket uzatıyor, ben de minnetle alıyorum.

"Yemek bir savaşçı için önemlidir. Uyku da öyle," diyor Harald, sonra gözlerini kısarak bana bakıyor. "Solgunsun."

"Ben bir ice-fae'yim. Solgun olmam gerekiyor."
Erik güler. "Ye. Dinlen. Yarın daha iyisini yap."

BÖLÜM 17

MADDY

O Din'in Yüksek Salonu'na girdiğimde karanlık ve boştu. Rahatladım. Diğerleri beni muayenehaneden çıkarılırken görmeselerdi yemekte olmadığımı fark ederlerdi. ve bir günlüğüne ilgi odağı olmaktan bıktım.

Yine de odama dönmek istemiyorum. Saatlerce dinlendikten sonra uyumamın mümkün olmadığını biliyorum.

Kıyafet bulmam lazım. Yarın kahvaltıya bu yırtık pırtık, parıltılı elbiseyle gitmeyi reddediyorum. Diğer fae'lerin hiçbiri bana giyecek bir şey vermeyecek, bu çok açık, ama burada çamaşır yıkamak için bir yer olmalı. Belki ödünç alabileceğim bir şeyler vardır.

Muhteşem ahşap tahtın arkasındaki mütevazı kapılardan birine doğru ilerliyorum, rünlerin içine işlenmiş tüm mücevherleri incelemek için bir dakikamı ayırıyorum. Bu işin bir büyüğü var ve ona dokunmak için can atıyorum. İçimdeki dürtüyü büyük bir gayretle kontrol ederek soldaki kapıya ilerliyor ve onu açıyorum. Apliklerle aydınlatılmış, penceresiz ve çok sayıda sarmaşıkla kaplı ağaç kabuklarıyla kaplı bir koridor beni karşılıyor. Büyük bir yere çıkmadığını tahmin ettiğim kadar sade, bu yüzden onu takip ediyorum.

Sonunda aşağı inen basamaklar var ve genellikle köle odaları bir binanın en yüksek ya da en alçak noktasıdır, ben de aşağı inip yeni bir koridor buluyorum. Hâlâ pencere yok ama

birkaç kapı var. Ancak her biri karanlık ve hiçbir yaşam ya da faaliyet belirtisi yok.

Tam pes etmeye başlamışken, bir ışık görüyorum. Sesleri de duyabiliyorum. Koridordan aşağıya, hafif apliklerin parıldadığından biraz daha güçlü ışık huzmesine doğru ilerliyorum ve orada açık bir kapı görüyorum. Burası bir atölye ve içeride kahverengi saçlı bir insan kızı, küçük gövdesinin izin verdiği ölçüde sert bir şeyler dövüyor.

Onu ürkütmek istemediğim için kapıyı hafifçe vuruyorum. Başarısız oluyorum ve elindeki her şeyi havaya fırlatıp bana doğru dönerken küçük bir çığlık atıyor. Gözleri donuk ve bana odaklanması bir an alıyor.

Göğsünü sıkıyor. "Yukarıdaki kaderler, kimseyi beklemiyordum," diye soluk soluğa kalıyor ve sonra bir fae ile konuştuğunu hatırlayarak bana garip bir selam veriyor. "Özür dilerim leydim," diyor.

Başımı salladım. "Hayır, hayır, özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim. Ben Maddy. Temiz kıyafetleri nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz acaba?"

Bir süre bana bakıyor, elbisemi ve terliklerimi inceliyor. Kulaklarımdaki işaretleri ve kalçamdaki asayı kontrol ettiğini görüyorum, bu da benim fae *olduğumu* doğruluyor. "Temiz kıyafetler mi?" diye soruyor tereddütle. "Sen yeni kalelerden biri değil misin?"

Başımı salladım. "Evet, ama buraya geleceğime dair herhangi bir uyarı almadım, bu yüzden hiçbir eşyam yok."

Elbiseme tekrar bakıyor. "Bir zamanlar güzel bir elbiseymiş gibi görünüyor," diyor.

"Evet. Öyleydi." Şimdi tozla kaplı olan elbisenin mavi, ışıltılı kalıntılarına bakıyorum, sonra kızın kıyafetlerine bakıyorum. Koruyucu deri bir önlüğün altına bej rengi bir tunik giymiş. Kolları kıvrılmış ve bileğindeki izi görüyorum. İlgim artıyor.

"Sen bir rune-marked'sın," diye nefes alıyorum. Başını sallıyor. Rune'a gözlerimi kısarak bakıyorum ve sonra onu tanıyorum. "Toprak-fae için mi?"

"Evet," diyor, hâlâ bana karşı biraz temkinli görünüyor. Güzel ve genç, dolgun dudakları ve iri kahverengi gözleri var. Onun da beni merak ettiğini görebiliyorum.

Yaklaşıyorum.

"R n işaretleri beni her zaman büyülemiştir," diyorum.

Konuşmaya başlıyor ama sonra fikrini değiştirip elindeki şeye dönüyor. Bir keski olduğunu fark ediyorum ve üzerinde çalıştığı tahta parçası odanın diğer ucuna fırlamış. Onu görüyor ve almak için hareket ediyor.

"Fae'lerin r n işaretleri olmadan hiçbir gücü olmazdı." Ve bu doğru. Fae'ler asaları olmadan hiçbir şekilde büyü yapamazlar ve asalara sadece r n işaretleli insanlar tarafından büyü aşılanabilir. Bu, tanrıların uzun zaman önce fae ve insanlar arasındaki gücü dengelemek için koyduğu bir savunma mekanizması - biri olmadan diğerinin gücü yok. Sanırım teoride işe yaradı, ancak gerçek şu ki, fae sadece insan rune-marked'ı k leleştirdi.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yerden odunları alıyor ve tezgaha geri götürüyor.

"Peki, sihri asaya nasıl yerleştiriyorsun?" diye sordum.

Dönüp bana baktı. " z r dilerim, saygısızlık etmek istemem leydim ama bunu bu gece bitirmek zorundayım. Oldukça meşgulüm."

"Lütfen bana *hanımım* deme," diyorum. "Burada oturup izleyebilir miyim?"

Kaşları kalkıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Oda arkadaşım çok sessiz ve sinirli bir insandır ve ne yaptığını gerçekten merak ediyorum. Hiç gürültü yapmayacağım. Sadece burada oturacağım" -odanın diğer tarafındaki bir sandalyeyi gösteriyorum- "ve bunu yiyeceğim." Yiyecek paketini kaldırıyorum. "Erik'in içine ne koyduğunu bilmiyorum ama paylaşabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, ben zaten yedim," diyor yavaşça. "Ama tabii. İzlemek istersen izleyebilirsin." Hâlâ kafası karışık görünüyor, ama işine geri dönüyor ve ben de sandalyeye geçiyorum.

Paketin içinde ekmek ve peynir var ve kız ahşabı yontup şekillendirirken ben mutlu bir şekilde  iğniyorum. Bir yanımda bu süreci kaydetmek, saklamak istiyor ama bunun bir güven ihlali olacağını hissediyorum.

Hayatım boyunca ilk kez böyle bir karar verebildiğimi sarsılarak fark ediyorum. Normalde, zorla beslenirim

bilgi, genellikle bana bilgi veren kişinin bilgisi olmadan.

Yaklaşık bir saat sonra bana dönüyor ve ben girdiğimde olduğu gibi gözlerindeki parıltının tekrar kayboluşunu izliyorum.

Peynirimin son kalanını uzatıyorum. "Biraz ister misin?"

Hayır demeye başladı, sonra durdu. Ayağa kalkıp ona uzatıyorum ve benden alırken gözleri yumuşuyor.

"Peynire bayılırım. Dünya Sarayı'nda çok nadir bulunur," diyor hüznle. "Gerçekten mi? Orada ne yiyorsun?"

"Meyve," diyor burnunu kırıştırarak. "Bir sürü meyve."

Gülüyorum. "Buz Sarayı'nda meyve yetiştirmek zordur, bu yüzden bizim için nadirdir. Daha fazla ticaret yapmalılar."

"Eğer Fae'ler sürekli birbirlerini öldürmeye çalışmasalardı, belki..." Endişeli görünüyor.

"Sorun değil," diyorum. "Alınmadım. Fae'lerin açgözlü ve güç delisi olabileceğini biliyorum."

Rahatlamış görünüyor. "Özellikle kraliyet aileleri," diyor. Haksız da sayılmaz. "Dünya Sarayı'ndaki kraliyet ailesi nasıl?"

"Bilmiyorum. Sarayda hiç çalışmadım, bu yüzden onlarla hiç tanışmadım ama insanlara yardım etmeye çalışıyorlar, yani o kadar da kötü olamazlar." Yüzünü hüznü bir ifade kaplıyor ve peyniri tutan elini yanına bırakıyor.

"İnsanlara yardım edin..." Dünya Mahkemesi'nde insanları etkileyen bir hastalık olduğunu hatırlıyorum.

"Fae'ler zarar görmez gibi görünüyor ama birçok insan acı çekiyor," diyor. "Ailem, ben de kurban olmadan önce ortadan kaldırılmamın bir lütuf olduğunu söylüyor, ama..." İç çekiyor. "Sadece beş gün oldu ve ben onları şimdiden özledim."

"Özür dilerim. Umarım aileniz hastalanmamıştır."

Gözleri daha sıcak bir bakışla doluyor ve başını sallıyor. "Hayır. Şimdilik sağlıklılar."

"Buna sevindim. Onlarla konuşmanın bir yolu var mı?"

Tekrar başını sallıyor. "Hayır. Featherblade inanılmaz bir yer ama tamamen ulaşılmaz," diyor.

Ona elimden gelen en sıcak gülümsemeyi gösteriyorum. "Buradaki herkes *val-tivarını* aldıktan sonra, sanırım eve gidebilirsiniz, çünkü kimsenin

artık personelleri mi?"

"Hayır. Valkyrie yeni metinleri incelemek ve *val-tivarlarına* yardım edip edemeyeceğimizi görmek için rune-marked istiyor."

"Ne konuda yardıma ihtiyaçları olabilir?"

"Umarım buradayken öğrenirim." Kızın gözlerinde şiddetli bir zeka parıldıyor.

"Yaptığınız şeyi yapabilmek inanılmaz olmalı. Trans gibi bir şey mi?"

"Sayılır, evet. Ellerime bir çeşit büyü rehberlik ediyor. Ama ben insanım. Kendim büyü yapamam ve fae'ler için kendi hayatımı yaşayamayacak kadar değerliyim. Dünya Sarayı'ndan ayrılacağımı hiç düşünmemiştim."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diye mırıldandım.

"Gerçekten mi? Biliyor musun, tanıştığım diğer fae'lere benzemiyorsun." Ben ona bakarken o peynirinin kalanını yiyor.

"Evet. Bu elbise uyum sağlamama pek yardımcı olmuyor."

Bana uzun ve değerlendirci bir bakış daha attıktan sonra konuşuyor. "Bu personeli yarına kadar bitirmek zorundayım. Ama işim biter bitmez sana kıyafet bulmana yardım edeceğim."

Ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Senin adın ne?" "Sarra."

"Ben-"

"Maddy," diye bitirdi. "Evet, hatırlıyorum."

O işine geri dönüyor ve ben de elimden geldiğince uzun süre izliyorum, ama bu yavaş bir süreç ve atölye sıcak. Sonunda göz kapaklarımın kapandığını fark ediyorum ve buna izin veriyorum.

BÖLÜM 18

MADDY

"Maddy?"

Ses beni uyandırıyor ve dik otururken irkiliyorum.

"Merhaba." Kafamı kaldırdım ve Sarra'nın yüzünü gördüm.

"Oh, merhaba," diyorum kalın bir sesle. "Uyuyakalmışım." Bu ifade onun yararına olduğu kadar kendi bulanık düşüncelerim için de geçerli.

Bana gülümsüyor. "Evet, öyle yaptın." "Özür dilerim."

"Sorun değil. Sözünüzü tuttunuz ve sessiz kaldınız. Önemli olan da bu."

Ona gülümsüyorum. "Asayı bitirdin mi?"

"Evet." Elinde tutuyor.

"Fates, bu çok güzel," diyorum. Şık kızılağaç sapı teleskopiktir, böylece tüm asalar gibi bir fae'nin kalçasında sıkıştırılabilir. Ama asıl çarpıcı olan ucu. Minik, oyma bir ahşap hale, yüzlerce minik zümrütle süslenmiş bir armut oymasını çevreliyor. Bu kadar küçük ahşap parçalarındaki detay inanılmaz.

"Teşekkürler." Bana bir fincan uzattı. "Kahve?"

Yüzüm aydınlanıyor ve kupayı asayla değiştiriyorum. "Teşekkür ederim. Saat kaç?" Gecenin bir yarısı diyeceğini düşünerek soruyorum.

"Şafaktan bir saat önce," diye cevap veriyor.

İnledim. Programım cebimdeydi ve onu çıkardım. Rünler, sonra okçuluk.

Sarra eğilip gazeteye bakıyor. "Bu tam bir program."

Kağıdı cebime geri sokuyorum. "Üzerinde 'herkesin önünde bayılmak' yazmıyor," diye mırıldanıyorum, sonra keşke yapmasaydım diyorum.

"Karartma mı?"

İç çekiyorum. "Sebepsiz yere düzenli olarak bayılıyorum." Yüzünü buruşturdu.

"Bu iyi bir şey olamaz." "Hayır," diye kabul ediyorum.

"Özellikle de burada. Tanrılar neden seni seçti acaba?" diyor düşünceli bir şekilde ve hemen ardından söylediğine pişman olmuş gibi görünüyor. "Kahretsin, özür dilerim. Eminim harika bir Valkyrie olacaksın."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ben lanet miyim! Tanrıların beni neden seçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Çağrı Buz Sarayı'ndan Prenses Verglas içindi ve kız kardeşim güçlü ve kuvvetli olduğu için çağrının onun için olduğunu varsaydık. Ama geldiklerinde..." Omuz silkiyorum. "Beni aldılar."

Sarra bana uzun uzun bakıyor. "Sen bir prenses misin?"

"Evet, ama ailem beni halkın gözünden uzak tuttu. Bayılma yüzünden."

"Ütanmışlar mıydı?"

"Hayır," diyorum çabucak. Ona galeriden bahsetmek istemiyorum. "Bu sadece kendi güvenliğim içindi. Kraliyet mensupları diğer saraylar için hedeftir ve ben de zayıf biriyim."

Biraz kuşkulu görünüyor. "Demek bu yüzden kıyafetiniz yok? Hepiniz kız kardeşinizin buraya geleceğini mi düşündünüz?"

"Evet. Valkyrie olmak için eğitim almak bir yana, Buz Sarayı'ndan ayrılacağımı hiç düşünmemiştim."

"Benimle gel," diyor, kahveyi yere bırakıyor, ama bitirmeden değil. Onu takip ediyorum. Hizmetçilerin odası olduğunu tahmin ettiğim yere varana kadar bir süre yürüdükten sonra beni büyük bir çamaşır odasına götürdü.

"Neye ihtiyacınız varsa alın. Burada bolca var" diyor.

"Teşekkür ederim Sarra," diyorum içimi dolduran minnettarlıkla. Odanın içinde dolaşıp üzerime uyacak gibi görünen her renkten pantolon ve gömlek topluyorum. Kemer olarak kullanılabilecek uzun deri bir kayış ve vücudumun üst kısmını antrenman darbelerinden koruyacak çizik siyah deri bir korse buluyorum. Sarra bir çift botla yanıma geliyor.

"Al."

Onları giydim, üzerime oturduklarında çok sevindim. "Mükemmeller," diyorum. Odadaki diğer her şeye kıyasla şaşırtıcı derecede iyi durumdalar, sağlam çelik burunları ve sağlam topukları var.

"Aynı boyda olduğumuzu sanıyordum," diyor memnuniyetle başını sallayarak.

Ona bakıyorum. "Onlar senin mi?"

"Evet. O yüzden onlara zarar verme."

Sesi alaycı ama başımı sallıyorum. "Botlarını alamam."

"Neden olmasın? Onlara ihtiyacım yok. Odin'in Yüksek Salonu'ndaki koridorlar terlik için gayet uygun. Çok fazla dışarıda olacaksın."

Ona bakıyorum. Birkaç saat önce botum olmadığı için ayağımın kırıldığını bile bilmiyor. "Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

Beceriksizce yere bakıyor. "Eşlik ettiğin için teşekkürler," diyor. "Garip bir şekilde, dün gece orada olman güzeldi."

"Ben de ailemi özlüyorum," diyorum ona usulca. Kız kardeşimi gerçekten özlüyorum. Ve kesinlikle Sarra'nın arkadaşlığını Navi'ninkine ya da paylaşmamız gereken sessiz, zifiri karanlık odada uyanık yatmaya tercih ediyorum.

"Belki..." Sarra söylüyor ve sonra susuyor.

"Belki bu gece geri gelebilirim?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Ne tür şeyler öğrendiğinizi duymayı çok isterim, özellikle *de val-tivarlar* hakkında daha fazla şey duymak isterim" diyor.

"Sen de ben de. Yemekten sonra aşağı ineceğim," diyorum.

Elimdeki kucak dolusu kıyafete rağmen daha hafif hissederek ayrılıyorum. Yeni bir umut duygusuna sahibim ve kendimi daha iyi hissediyorum. Bunun Erik'in iyileşmesinin bir yan etkisi mi yoksa sadece pislik olmayan biriyle biraz zaman geçirmenin bir sonucu mu olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da, bir karartmanın yakın olduğuna dair artan korkuyu görmezden gelmeye ve bugün iyi bir kale olduğumu kanıtlamaya kararlıyım.

Koridorda hızla ilerlerken koridor loş, çalınan kıyafetlerimi saklamak için odama dönmek ve bir an önce ışıltısız bir şeyler giymek istiyorum. Ama en tepeye ulaştığımda duraksıyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum, bu yüzden devam ediyorum.

Odin'in Yüksek Salonu'na ulaştığımda kapıyı sessizce açıyorum, içeri giriyorum ve arkamdan kapatmaya dikkat ediyorum - bu yüzden birinin beni takip ettiğinden eminim, çünkü bir vuruş sonra açıldığını duyuyorum.

Etrafımda dönüyorum. Kain kapının yakınında olmayan bir sütuna yaslanmış, ama ben içeri girdiğimde burada olmadığından eminim. Neden beni takip ettiğini sormak için ağzımı açıyorum ama tek kelime etmeden dönüp gidiyor. Arkasından ters ters baktım. Bu itfaiyecide ciddi bir sorun var ve bana olan ilgisi biraz rahatsız edici olmaktan da öte.

Odamıza girdiğimde Navi'nin uyanık olmasına şaşırmıyorum. Perdeler geri çekilmiş, Featherblade'i çevreleyen kalın gölgelikten geçmeye çalışan zayıf sabah ışığının bir kısmının içeri girmesine izin veriyor. Navi kucak dolusu giysilerime bakıyor.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor. Tamamen giyinik ve tamamen silahlanmış.

Kıyafetleri tutuyorum. "Sence nerede?" Sandığı açıyorum ve bugün giyebileceğim bir pantolon ve gömlek dışında her şeyi, kemeri, deri zırhı ve Sarra'nın zaten rahat olan botlarının altına birkaç çorap yüklemeye başlıyorum. Navi bir süre beni izledikten sonra son bir kez göz deviriyor ve odadan çıkıyor.

"Freya'nın kudretli kedilerine şükürler olsun," diye mırıldanıyorum, cebimden aynayı çıkarıp elbisemi çıkarıyorum.

Yine de soğuk emaye aynayı elimde tutmak beni duraksatıyor. Onu üzerimde taşımak kesinlikle bir seçenek değil-şimdiden zarar görmediği için şanslıyım. Ama onu bir kenara koymak... Freydis'ten daha da uzaklaşıyormuşum gibi geliyor.

Denemeli miyim?

Açmaya başlıyorum ama sinirlerime hakim olamıyorum. Kendimi zamanım olmadığına ikna ederek pudrayı yastığımın ya da yatağımın altına saklamayı düşünüyorum ama bu biraz bariz geliyor. Bunun yerine, onu dikkatlice katlayıp, sandığın en altına yerleştirdiğim harap elbisenin ortasına koyuyorum.

Aldrich'in asasını görüyorum, o da sandığın dibinde. Tanımadığım bu adam için üzülüyorum ama sonra aklıma yeni bir düşünce geliyor. Belki Sarra asayla bir şeyler yapabilir? Ne de olsa o bir toprak rune-işaretli ve bu da bir toprak-fae asası.

Rekor bir sürede yıkanıp giyindim ve son birkaç kişiden önce kahvaltı için ziyafet salonuna ulaştım. Elimde dumanı tüten bir kase yulaf lapası ve bir yığın meyve ile masaları dolaşıyorum ama kimse onlarla oturmam gerektiğini söylemiyor. Bugün daha fazla grup var, daha fazla insan birlikte konuşuyor. Etrafında çok az insan olan bir masanın ucuna oturuyorum ve diğer taraftaki bir dünyalıya gülümsüyorum. O da bana zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve sessizce kahvaltısını yemeye devam ediyor. Eldith'in oturacak bir yer aradığını görüyorum ama beni görünce topuklarının üzerinde dönüp odanın diğer tarafına doğru ilerliyor.

Bu sabah bize kadim rünler öğretiliyor ve Odin'in Yüksek Salonu'nun hemen dışında, kapısının üzerinde "*Bilgin'in Ambarı*" yazan yeni bir odaya girdiğimizde heyecanlanıyorum. Yuvarlak bir oda ve duvarları tamamen boyayla kaplı. Üzerine rünler çizilmemiş bir santim bile ahşap panel yok. Önümdeki işaretlerin yaklaşık yüzde doksanını zaten tanıyorum, ama tanımadığım yüzde on zihnimi aşırı hızla harekete geçiriyor ve hemen etrafımdaki herkesi unutup parmaklarımı işaretlerin üzerinde keyifle gezdiriyorum.

Brynhild biz odayı doldurduktan birkaç dakika sonra içeri giriyor ve ders başlıyor. Normalde iki saat boyunca kıpırdamadan oturmakta zorlanırdım ama anlattığı hemen her şey ilgimi çektiği için zaman hızla akıp gidiyor. Galeriyile olan savaşımı defalarca kaybediyorum; bahsettiği bir şeye ya da tanımadığım bir rune'a bakma ihtiyacı yenemeyeceğim kadar güçlü. Ama herkes not alıyor ya da Brynhild'i izliyor, ben değil. Ne zaman galerimden bir anıyı geri getirsem, özellikle de kâğıttan bir anıysa ve parıldayan şeklini elimde tutuyorsam, kimsenin görmemesine dikkat ediyorum.

Bir saatten fazla konuştuktan sonra Brynhild bize yazılı bir testi tamamlamamız gerektiğini söyledi. "Bu sizi uygun şekilde gruplandırmamızı sağlayacak

Dil ve *Yggdrasil* tarihi konusunda daha fazla eğitim almak için," diyor iniltiiler arasında.

İnlemiyorum. Bu benim mükemmel olabileceğim bir şey. Bu işte başarılı olmak için güçlü olmam, hızlı olmam ve bir göt deliğine vurmaya çalışmam gerekmiyor.

Sadece bilinçli kalmam gerekiyor.

Herkese parşömen dağıtıyor, sorularla dolu, çoğunlukla rünlerin tanımlarını soruyor ve bazıları başka şeyler için rünler istiyor. Her soruya cevap veriyorum, en zor dört soruyu cevaplamak için galeriye gidiyorum. Hepsini doğru bildiğimden eminim. Odaya baktığımda, bana en yakın olan fae'lerin parşömenlerini ancak yarılatabildiklerini görüyorum. Göze çarpmak ya da dikkatleri daha fazla üzerime çekmek istemediğimden, hala bir şeyleri dolduruyormuş gibi yapıyorum.

Brynhild beni izliyor ama. Bitirdiğimi biliyor. Cevapları almak için gerçekliği terk edişimi mi izledi? Buz Sarayı'nın avlusunda bana her ne yaptıysa, baykuş olduğundan emin olduğum *val-tivarını* kullandığından eminim ve ne yaptığını bilseydim keşfetmesine izin vereceğimden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyorum. Ama sahip olduğu sihri yapmasına izin vermemiş olsaydım burada olur muydum? Bilmiyorum. Bildiğim şey, o zamandan beri bana sıcak bakmadığı.

Brynhild bizi gönderdiğinde çoğu fae rahatlamış görünüyor ve hepimiz okçuluk için Battleyard'a doğru yola çıkıyoruz. Valdis yine gruba liderlik ediyor, ancak bu sefer yirmi altı kişiyiz. Şimdiye kadar bana düşmanca davranan tüm fae'lerden uzakta bir hedef seçtiğime eminim ve hem Erik'in paletinde hem de Sarra'nın atölyesindeki oldukça rahat sandalyede dinlendikten sonra, kollarımın bir gün öncesine göre daha iyi durumda olduğunu görüyorum. Kaslarım biraz ağrıyor ama neredeyse tüm hedeflerime ulaşıyorum ve bir gün önceki gibi ter içinde kalmıyorum. Ve daha da iyisi, bayılmıyorum.

Kendime güvenim artıyor, herkes akşam yemeği için ayrıldığında geride duruyorum. Valdis kullandığımız yayları bir sandığa yüklüyordu ve ben yaklaştığımda durup bana baktı.

"*Hersir*," diyorum saygıyla başımı sallayarak. Cevap vermiyor ama kanatları genişçe açılırken bir elini kalçasına koyuyor, sonra tekrar içeri giriyor.

Lanet olsun, kanat istiyorum.

Bu düşünce o kadar güçlü ki gözümü kırıştırmama neden oluyor.

Kanatları yerine yüzüne odaklanarak, "Harald bana dayanıklılığımı artırmama yardımcı olabileceğinizi söyledi," diyorum. Bu kadar yakından bakınca yanaklarındaki savaş boyasının zikzakların içinde küçük rünler olduğunu görebiliyorum.

"Gelişme arzusu asla reddedilmeyecektir" diyor. Bu bana yardım edeceği anlamına mı geliyor? Beni bir süre daha değerlendiriyor, aşağı yukarı bakıyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştirmeme neden oluyor. "Kaçman gerek."

"Ne? Şimdi mi?"

"Her gün. Dayanıklılığınızı ve vücut kondisyonunuzu geliştirmek için koşmanız gerekir."

"Tamam," diyorum.

"On dakika ile başlayın ve altmış dakikaya ulaşana kadar her gün artırın."

Ona bakakaldım. *Altmış dakika koşmak mı?* Bu mümkün mü? Hayatım için koşmuyorsam hızımı, yöneldiğim şeye duyduğum ilgi belirler. "Featherblade'de koşmak için neresi iyidir?"

"Bu halkanın etrafı gayet yeterli," diyor.

"Tamam." Uzun, kararlı bir nefes verdim. "Teşekkür ederim, *hersir*." Gitmek için döndüm ama sesi beni durdurdu.

"Neden koşmuyorsun?"

"Yemek vakti," diyorum.

"Şimdi kaçmak için zamanın

var." "Ama ben daha yeni-"

"Daha fit olma konusunda ciddiyseniz, şimdi başlayın" diyor.

Tartışmak istiyorum. Gidip bir sürü hamur işi ve peynir yemek istiyorum. Ama o haklı. Ondan yardım istedim ve o da bana ne yapmam gerektiğini söyledi.

Odin'in kızı. Kaçmam gerekecek.

Bir turdan sonra ciğerlerim yanmaya başladı. Büyük bir halka bile değil ama sanki Buz Sahası'nın tamamını koşmuşum gibi hissediyorum.

Döndüğümde Valdis "Yine mi?" dedi.

Şaka yapıyor olmalı. Bir tur daha beni gerçekten öldürebilir. Ama gözleri taş gibi sert.

Kahretsin. Yine dolaşıyorum.

Zar zor nefes alabildiğim ve yüzümün eriyebileceğini düşündüğüm kadar sıcak olduğu halde döndüğümde, sırtıma öyle sert vuruyor ki öne doğru sendeliyorum. "Güzel," dedi.

Teşekkür edip, bana başka bir şey yapmamı söyleyemeden alıştırma ringinden topallayarak uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 19

MADDY

D Şölen salonunun içi kahvaltının bir tekrarı. Kimse onlarla oturmamı istiyor gibi görünmüyor ama bu sefer cesur davranıp mevcut bir gruba yakın oturuyorum. Kalkmıyorlar ve hareket ediyor ama hiçbiri bana sıcak bakmıyor. Harald odanın ortasına bir tabure koyuyor ve büyük bir böğürtü koparıyor. Herkes ona bakıyor.

"Siz yemeğinizi yerken, ben de size Valkyrie'lerin en kudretlisinin hikâyesini anlatayım," diyor ve ardından Sigrun'un kudretli bir Buz Devi'ni nasıl yendiğini ve bir Fae köyünü nasıl kurtardığını anlatan eğlenceli ve dramatik bir hikâyeye başlıyor. Gürleyen sesi ve yaratıcı ses efektleri ben de dahil olmak üzere herkesi içine çekiyor ve etli böreğimi ve patates püremi yerken dikkatle dinliyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, *Yggdrasil*'deki ozan hikayelerinde ve şarkılarında yaygın olduğu gibi, dövüş bittikten sonra hikaye müstehcen bir hal alıyor. Dövüş, seviş, tekrarla. Savaşçının yolu.

Sigrun'un ayaklarının dibinde soyunan bir taverna dolusu erkekle ilgili bölüme geldiğinde yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum ve bu konuda yalnız değilim. Bazı fae'ler gülüyor ama birkaçı benden daha kızarmış durumda. Harald'ın gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum ve büyük savaşçının eğlendiğini biliyorum. Hikaye o kadar şehvetli bir hal alıyor ki, ancak yabancılarla çevrili değil de kendi başıma olsaydım bundan zevk alabileceğime emin oluyorum ve ziyafet salonunu terk etmekte olan sayısız fae'ye katılıyorum.

Son birkaç gündür öğrendiğim her şeyi aklımda tutmaya çalışmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Midem gergin bir şekilde sıkışıyor ve derim biraz ürperiyor.

Ya tekrar yapamazsam? Ya galerinin o kısmı sonsuza dek kırılsa?

Öğrenmekten korksam bile denemek zorundayım. Hafıza büyüm benim bir parçam. Ondan kaçamam. *Kompakt aynanın aksine*, odama ulaştığımda düşünüyorum. Ondan kaçıyorum. Kız kardeşimle nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Benden haber almak bile istemeyeceğinden korkuyorum ve şu anda bunu görmezden gelmek yüzleşmekten daha kolay.

Navi odamızda değil ve ben de risk alıp kapıyı kilitliyorum. Her an geri gelebilir - bana müstehcen hikâyelerden hoşlanacak bir tip gibi gelmiyor - ve muhtemelen onu kendi odasından dışarı kilitlediğim için kızacak, ama bunu atlatacaktır. Yalnız kalmak zorundayım.

Koşmak zorunda kaldığım kıyafetlerimi değiştiriyorum, yatağa yerleşiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Etrafımda galeri oluştuğunda, heykel yaptığım odadayım. Fıskiye akıyor, havaya bir metre yüksekliğinde su fışkırtıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve bu sabah öğrendiğim ve ezberlemek istediğim rünleri düşünüyorum ve ellerimi suya uzatarak emirlerimi yerine getirmesini diliyorum. Su itaat ederken neredeyse tökezleyeceğim kadar güçlü bir rahatlama içime doluyor.

Ellerimi tamamen kendiliğinden oluşan bir ritimle hareket ettiriyorum ve su girdaplar oluşturuyor, şekilleniyor ve buluşuyor, daha fazla fıskiye fışkırtıyor, suyla dev bir resim dansı.

Buraya gelirken bize saldıran kuşların iki gün sonra hâlâ hatırlayabildiğim kadar güçlü bir resmini çizmeye çalışıyorum ve sonra saklamak istediğim diğer her şeye geçiyorum - şimdiye kadar duyduğum tüm hikâyeler, herkesin adı ve Featherblade hakkında şu ana kadar bildiğim her şey. İşim bittiğinde önümde iki heykel vardı. Serçe heykeli sanırım son iki günde olan her şeyi içeriyor, meşe yaprağı heykeli ise özellikle Brynhild'in bu sabah bize verdiği rün dersini. Uzun bir nefes alıyorum ve iki heykele hayranlıkla bakıyorum. Sihir bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama her zaman çok güzeller. Eğer gerçekten oturup bir heykel yaratmaya çalışsaydım

Gerçek hayatta bir buz heykelinin bu kadar inanılmaz görünmesi kesinlikle mümkün değildir.

Elimden geleni yaptığım için tatmin olmuş bir şekilde gerçekliğe dönüyorum.

Oraya gittiğimde Sarra atölyesinde değildi.

Yine de ateş kısık yanıyor ve odaya sıcak bir ışık saçıyor. Uzak taraftaki kitaplığı tarıyorum ve Brynhild'in bize okumamız için verdiği kitabı tanıyorum. Benimkinin Battleyard'da kaldığından oldukça eminim, bu yüzden şimdi nerede olduğunu sadece Freya biliyor. Bu kopyayı alarak dün gece uyuduğum sandalyeye yerleşiyorum. Harald'ın bu akşamki müstehcen performansına uygun olarak, bu bir ozanın savaş hikâyeleri kitabı.

Valkyrie'lerle gerçek hayatta tanışmamış olsaydım, ilk hikâyeye inanmakta güçlük çekerdim. Üç Valkyrie ve özenle hazırlanmış bir dizi halat tarafından alt edilen yüz dev. Ama artık savaşta Valkyrie'lerine sahip olan *val-tivarları* biliyorum ve güçlerinin nasıl devreye girdiğini görüyorum. Valkyrie'lerin bir sonraki adımda ne olacağını bilmemeleri gerekirken bildiklerine ya da ağır yaraları hemen iyileşecek kadar hızlı iyileştirebildiklerine dair açık kanıtlar var. İçimde bir yılan *val-tivar* sahibi olma özlemiyle yanıp tutuşuyorum. Elbette bu benim kaderim? Bu yüzden burada olmalıyım, kendimi ve kırılmış olabilecek diğerlerini iyileştirmek için. Belki de bu gerçekten zaman kaybı değildi ve kız kardeşim buraya gelebilseydi onun kadar iyi biri olabilirdim. Yeni bir umutla, gözlerim ağırlaşana kadar okumaya devam ediyorum.

Uyandığımda Sarra'nın yüzüyle karşılaşıyorum ve mutlu bir şekilde bana yine kahve uzatıyor.

"Maddy, yine burada mı uyudun?" Bu gereksiz bir soru ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Neden? Senin bir yatak odan var."

"Yatak odamda kızgın bir Fae var. Yatak odamda olmak istemiyorum," diyorum. Kahveyi ondan alıyorum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Biliyor musun, ben buraya geldiğimde o korkunç itfaiyeci koridordaydı."

Kaşlarımı çatıyorum, nabzım hızlanıyor. "Sanırım beni takip ediyor."

Sarra yüzünde gerçek bir endişeyle bana bakıyor. "Featherblade'deki herkes arasında beni takip etmesini istemeyeceğim tek kişi o," diyor. "Onda cidden berbat bir şeyler var. Hikayeleri duydun mu?"

Başımı sallıyorum, midem sıkışıyor. "Hayır. Söyle bana."

"Buradaki insanların çoğu onun yanına bile yaklaşmıyor çünkü fae'ler gelmeye başlamadan birkaç gece önce neredeyse bir köle öldürüyordu. Mutfaktaki kızlardan biri Valkyrie'nin tanrıların neden bir suçlunun Featherblade'de *hersir* olarak yer almasına izin verdiğini anlamadıklarından bahsettiğini duymuş ve Brynhild'in ona katil dediğinden emin."

O bir suçlu mu? Bu onun kanatlarını kaybetmesiyle örtüşüyor. Ceza. Kaza değil o zaman. "Kimi öldürdüğünü söylediler mi?" Sarra başını sallıyor. "Hayır, ama bu Valkyrie'ler ölüme alışktır. Ona katil dediklerine göre durum kötü olmalı."

Okurken uyuyakaldığım hikayeleri düşünüyorum. O haklı. "Belki de bu yüzden hepsi onu görmezden geliyordur."

"O kötü biri, Maddy. Ondan uzak dur."

Ellerimi kaldırdım, kahvemi döktüm. "Loki'nin sol topu üzerine yemin ederim ki onun yanına bile yaklaşmayacağım."

Sarra bir kahkaha atar. "Güzel. Peki, dün ne öğrendin?" diye soruyor.

"Saat kaç?" Kahvaltıyı kaçırmak ya da geç kalmak ve kimsenin bana tekrar bakması için bir neden vermek istemediğimin farkında olarak soruyorum.

"Dünkü gibi, şafaktan bir saat önce. Genelde o saatte başlarım" diyor.

Güzel. Onunla konuşmak için biraz zamanım var. "Brynhild kadim tılsımlardan bahsetti, sonra saatlerce okçuluk yaptık, sonra Valdis beni Battleyard'ın etrafında iki tur koşturdu ve öleceğimi sandım."

Sarra yüzünü buruşturuyor. "Botlar koşuyla nasıl başa çıktı?"

"Çok değerliydim," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Dün gece seni kaçırdığım için üzgünüm. Bir önceki bütün gece çalıştıktan sonra çok yorgundum."

"Hiç şaşırmadım."

"Bugün programında ne var?"

"Sabah şifa, öğleden sonra kılıç ve balta." Kılıç ve balta beni biraz korkutuyor ama şifa konusunda heyecanlıyım. Sarra da öyle görünüyor.

"Öğrendiğin her şeyi bana anlat, özellikle de lapa ve ilaç gibi yapmak için büyüye ihtiyaç duymadığın bir şeyse," diyor coşkuyla ve ben onun sarayındaki insanları etkileyen hastalığı hatırlıyorum.

Başımı salladım. "Tabii ki."

Atölyesinden çıktığımda her yerde Kain'i arıyorum ama onu ne görebiliyorum ne de hissedebiliyorum. Merdivenlerin başında, tam da dün onu hissettiğim yerde duruyorum ve midem bulanıyor.

"Kahretsin," diye yüksek sesle küfrediyorum. Tek başımayım ve sert bir zeminin üzerindeyim. Bilincimi kaybetmeden önce dizlerimin ve dirseklerimin üzerine çöküp başımı omzuma koyacak kadar zamanım var.

BÖLÜM 20

MADDY

6 56, diye düşünüyorum, gözümün önüne asma kaplı duvarlar geliyor. Hastalık hissi o kadar da kötü değil ve sırtüstü yuvarlanıp gözlerimin daha az bataklık haline gelmesini bekliyorum.

"Başardın," diye geveleyerek kendimi kutluyorum. Sadece başarmakla kalmadım, düştüğümde kendimi de incitmedim. Sadece bir saniye fark edebilirim ama belki de yeterlidir.

Kendimi yavaşça ayağa kaldırıyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama genellikle çok uzun sürmez, bu yüzden umarım yıkanıp giyinmek için hala zamanım vardır. Odama döndüğümde Navi bir kez daha giyinmiş ve silahlanmış oluyor. Yatağında bacak bacak üstüne atmış, ellerini kucağında kavuşturmuş ve gözlerini kapatmış oturuyor. Onu rahatsız etmek istemediğim için odaya giriyorum ve tek gözünü açıyor.

"Tanrılarla iletişim kuruyorum" diyor.

Lanet tapınağa git o zaman. "Huh," diye cevap veriyorum. "Nerelerdeydin?" diye soruyor bana.

Omuz silkiyorum. "Etrafta."

"Peki," diyor ve bacaklarını yatağın üzerine atıp botlarını giyiyor. Temiz giysilerimi toplayıp tuvalete gidiyorum.

Ziyafet salonuna vardığımda neredeyse herkes yemeğini yemişti, ben de biraz meyve ve büyük bir ekmek alıp Yılan Kanadı'na giderken yiyorum. Sıcaklığa alıştığımı söyleyemem.

Buz Sarayı'nın serin ve berrak havasını kesinlikle özlüyorum ama dışarıda, ağaçların arasından gelen ılık, benekli turuncu ışıltının içinde olmanın da güzel bir yanı var. Featherblade'in etrafında dolaşmak huzur verici ve zihnimdeki sürekli uğultu böcekler, ağaçtaki kıvrımlar ve yapraklardaki hışırtılarla dağılıyor. Bahçedeki o ilk gece gibi, hislerin cümbüşü bunaltıcı olmaktan ziyade tatmin edici.

Yılan Kanadı'na vardığımızda Erik herkesi bir gün önce beni tedavi ettiği odanın bitişiğindeki odaya yönlendiriyor. Her yerde yüzlerce kavanoz toz ve şişeyle kaplı, hepsi özenle düzenlenmiş büyük alet tezgahları var.

Üç saatin çoğunu bize büyü olmadan iyileşme hakkında her şeyi anlatarak geçiriyor ve bu büyüleyici. Hepimize anlatılan her şeyi yazmamız için parşömen ve tüy kalem verildi ve ben de gerçekten bir anlamı olmadığını bilmeme rağmen sinsice bir şeyler karalıyorum. Bunu yeterince kısa sürede sakladığım sürece, hem kendim hem de Sarra için her şeyi tüm ayrıntılarıyla hatırlayabileceğim.

Belirli bir ağaç kabuğunun iyileştirici ve ağrı kesici özellikleriyle ilgili bir not alıyorum ve bu not zihnimde bir zamanlar bana anlatılan bir hikayedeki anesteziplerle ilgili bir anıyı tetikliyor. Kendimi durduramadan galeriye giriyorum ve sakladığım hikayede tam olarak ne tür bir ağaçtan bahsedildiğine bakıyorum. Uygun bir şekilde, anının içinde yer aldığı buzdan heykel bir zeytin ağacı. Hiç zeytin yemedim ama hep yemek istemişimdir. Anıyı çıkarıyorum, bir kez daha bilgin Alfred tarafından anlatıldığını keşfediyorum, bu da onu okumak yerine dinlemem gerektiği anlamına geliyor - ki bu toplum içinde daha zor. Ama gerçeklik odak noktasına geldiğinde, dikleşiyorum. Keskin bir koku alıyorum ve yüzümün yakınında bir ışık var.

Bu benim saçım ve yanıyor.

"Kahretsin!" Çılgılık atarak alevlere vuruyorum ama bu hareket onların daha hızlı yanmasına neden oluyor. Normal bir buz-fae اساسını kapar ve buz büyüyle ateşi anında söndürürdü ama benim içgüdülerim çılgınca alkışlamak, alevleri aç bırakmak için ipleri avuçlarımın arasında tutmaya çalışmak.

Ancak mantığım devreye girdiğinde kalçamdaki asaya uzanıyorum, onu sertçe kavrayıp çekiyorum ve zavallı buz büyümün müdahale etmesini istiyorum. Neyse ki, birkaç metre yakınımda kar ve buz yaratabiliyorum ve elimi bir avuç saçın tepesine sıkıca sardığımda, avucumdan saç tellerine doğru yuvarlanan soğuk kar, vahşi alkışlarımın söndüremediğini söndürüyor.

Kıkırdamaları duyabiliyorum ama sadece birkaç kişi.

Erik kollarını kavuşturmuş, kalelerin çoğu ya acıma dolu ya da alaycı ifadelerle bana bakıyor. Branka'nın yüzünde vahşi bir ifade var ama benim bakışlarım Inga'ya takılıyor. Buradaki tek ateş perisi o. Başka kim odanın öbür ucundan saçlarımı tutuşturabilir ki?

Ama neden? Neden bana zarar vermeye çalışsın ki?

Bir ses kafamın içine giriyor. "*Belki de etrafına daha çok dikkat etmelisin.*" Bu Orgid'in sesi ve irkilmeme neden oluyor. Düşüncelerini başka kafalara yansıtabilecek kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Ama gölge-fae büyüsü özellikle psikolojik yönüyle bilinir. Çok güçlü gölge-fae'ler insanların en kötü kâbuslarını görmelerini, hatta gerçekmiş gibi yaşamalarını sağlayabilir.

Onlar sadece göt herifler, diyorum kendime, sakinleşmeye çalışıyorum.

Kalp. Kendilerini daha güçlü göstermek için zayıfları gösteriyorlar. İnsanların bunu yaptığını hep biliyordum, sadece hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. *Ailem beni bu yüzden mi sakladı? Beni onlar gibi Fae'lere maruz kalmaktan korumak için mi?*

Erik bana doğru hareket ettiğinde başımı sallıyorum. Üzerime daha fazla dikkat çekmesini istemiyorum. Kimsenin iyi olup olmadığını sormasına ve bana acımasına ihtiyacım yok.

Yanık saçlarımın kokusu sonraki yarım saat boyunca beni rahatsız ediyor ve Erik'in söylediklerine konsantre olmakta zorlanıyorum. Hiçbirini yazmadım ve saklayacak kadar iyi hatırlayacağımdan da şüpheliyim.

Kılıç ve balta eğitiminden önce yarım saatimiz var ve Erik'in beni tedavi ettiği odaya giriyorum. Oraya son gittiğimde kapıda bir kilit görmüştüm. Önce odanın boş olduğundan emin olarak çeviriyorum ve doğruca galeriye gidiyorum. Heykel odasına alındım ve sanki jetler her zamankinden daha fazla çalışıyor, hatta

Daha yüksek. Saçlarımın garip kokusunu ve beklenmedik saldırıyla gelen adrenalın patlamasını dışarı iterek hızlı ve odaklanmış bir şekilde çalışıyorum ve Erik'in bize büyülmeyen iyileşme hakkında anlattığı ve net bir şekilde hatırlayabildiğim her şeyi depoluyorum.

İşim bittiğinde heykelin bir sincap şeklini almış olmasından memnunum. Benden yaklaşık bir metre daha uzun, galeri için bile devasa bir heykel ve kontrol duygusunun geri geldiğini hissediyorum. Tüm bunları bir noktada Sarra'ya anlatabileceğim ve küçük bir ihtimal de olsa bir gün tanıdığı birine yardımcı olabilir.

Gerçekliğe döndüğümde, alet masasından Erik'in keskin bıçaklarından birini ve bir ayna alıyorum ve saç tutamını yanık uçların hemen üstünden kesiyorum. Kısa kısmı belli olmayacak kadar saçım var ve koku hemen düzeliyor. Sonra Valdis'in bana verdiği deri kayışı cebimden çıkarıyorum ve hepsini sıkıca geri bağlıyorum.

Odada on dakikadan fazla kaldığımı sanmıyorum ve çıktığımda kilitlediğim kapının yanındaki duvara yaslanmış Erik'ten başka kimse yoktu.

"Sizi öldürmeyen şey sizi güçlendirir" diyor.

Sikişiyor mu? Hasar almak seni nasıl daha güçlü yapar? Güçlenmek sizi daha güçlü yapar.

"Tamam," diyorum ve alıştırmış nötr yüzüm beni ele vermeden önce Yılan Kanadı'ndan ayrılıyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkıp tünelden geçerek Battleyard'a doğru ilerliyorum. Herkes zaten orada ve Harald onları iki gruba ayırmış, biri kılıçlar diğeri baltalar için. Beni Branka, Inga ve Orgid'in olmadığı gruba koyduğunda rahatlıyorum.

Darbelerden kaçınma konusunda bir gün öncesine göre ne daha hızlıyım ne de daha güçlüyüm. Neyse ki bu sefer Harald bize teknik öğretmek için daha fazla zaman harcıyor ve insanların birbirlerini dövmelerine izin vermek için daha az zaman harcıyor. Neredeyse tüm zamanımızı ayak pozisyonlarımız üzerinde çalışarak geçiriyoruz ve sonunda darbelerden kaçma konusunda daha iyi olabileceğimi hissediyorum. Hâlâ bir dövüşü kazanmamın kesinlikle imkânı yok ama en azından bir şeyler öğreniyorum.

Akşam yemeğine gittiğimizde açlıktan ölüyordum. Orgid ve Inga'dan olabildiğince uzağa oturuyorum ve Eldith yanıma oturduğunda şaşırıyorum. "Ayağının kırılacağını bilmiyordum," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tam olarak bir özür sayılmaz ama yine de bir şeydir. Yemeğini yemeye başladı, ben de onu takip ettim. Yine etli börek ama bu sefer yanında kocaman içyağı köfteleri var. Çok lezzetliydi. Buradaki yemekler de en az saraydaki kadar güzel. Kocaman, yapışkan bir şekerpare karışımı olan tatlıya başladığımda içimden mutlu bir ses çıkıyor. Eldith bana yan yan bakıyor.

"Kaslarınızı güçlendirmeniz gerekiyor" diyor.

"Beni bu tatlıyı yemekten vazgeçiremezsin," diyorum ona.

Bir elini kaldırdı. "Sadece söylüyorum, Featherblade için yeterince güçlü değilsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Cevap veriyorum. "Harald'ın bana bahsettiği Ayı Kanadı'nda bir eğitim odası var."

Başını iki yana sallıyor. "Henüz kimse Ayı Kanadı'na giremedi - şimdiye kadar hiçbir kaleye gösterilmedi. Ancak Kurt Kanadı'ndaki eğitim odası çoğu kişiye açık."

Ona başımı salladım. "Tamam. Kontrol edeceğim. Teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden kalkıp gidiyor. Düşünceli bir şekilde tatlımı bitiriyorum. Zaten Kurt Kanadı'ndayım, o yüzden eğitim odasını bulabilir miyim diye bakmalıyım. En azından dediğim gibi kontrol etmeliyim.

Ana girişten çıkıyorum ve ziyafet salonuna bağlı diğer üç binayı incelemek için harekete geçiyorum.

İlk geldiğim yer, at nalı rafları, devasa, yuvarlak metal küreler ve birçok farklı boyutta ağır taşlarla dolu topraksı, sade bir oda. Burası bir eğitim odası mı?

Dikkatli hareket ederek kayalardan birini botumla itiyorum. Zar zor hareket ediyor. Harald'ın kendime zarar vermekle ilgili söylediklerini hatırlayarak dudağımı ısırıyorum. Yardıma ihtiyacım var ve kime soracağımı biliyorum.

Doğruca Sarra'nın atölyesine gidiyorum ve onun orada olduğunu görmekten memnun oluyorum. "Bir asa üzerinde çalışmıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, bugün olmaz. Ders çalışmam gerekiyor." Elinde bir kitap tutuyor. Şöminenin önünde bağdaş kurmuş oturuyor, ben de ona katılıyorum.

"Rün işaretli fae'," diye okudum.

"Evet, tarih," diyor. Heyecanlı görünmüyor ama ben içeri girdiğimde burada oturmuş kitap okuyor olması ders çalışmaktan kaçınmadığı anlamına geliyor.

"Kasları nasıl çalıştıracağını biliyor musun?" Ona sordum. Bana delirmişim gibi bakıyor.

"Bir Valkyrie eğitim salonundasınız," diyor. "Buradaki herhangi biri size kasları nasıl çalıştıracağınızı söyleyebilir."

"Biliyorum, ama Harald'a sordum ve o da bunu kendim halletmemi söyledi. Ve diğer herkes, yani, göt herifin teki," diyorum. Ellerim otomatik olarak kısaltılmış saç tutamına gidiyor ve Sarra'nın gözleri onu takip ediyor.

"Ne oldu?" diye sordu bana. "Ateş perisi saçımı ateşe verdi." "Kain?" diye soruyor şok içinde.

"Hayır, Inga, kale."

"Ne olgunlaşmamış bir *heimskr*." Aptal anlamına gelen bu eski kelimeyi uzun zamandır duymamıştım ve gülümsüyorum. "Ateş perileri hakkında çok az şey biliyorum," diyor. "Dünyamızdaki herkes onların soyunun tükendiğini sanıyordu."

"Aynısı," diyorum. Keşfettiğim kadarıyla galeride ateş-fae hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Yine de bildiklerimi Sarra'ya anlatıyorum. "Saray iki yüz yıl önce sessizliğe gömüldü. O zamandan beri kimse oraya erişemedi. Fire-fae kraliyet ailesi içinde bir tür sivil ayaklanma olduğunu biliyoruz, hepsi bu."

"Bu benim bildiğimden daha fazlası. Acaba ne oldu?" Omuz silkiyorum ve bir an sessizliğe gömülüyoruz.

"Sanırım kasların büyümesi için yırtılmaları ve sonra kendilerini onarmaları gerekiyor," diyor düşünceli bir şekilde. Benzer bir şey duymuşum gibi hissediyorum ve galeriye gidip kontrol etme isteği aniden yoğunlaşıyor. Bununla savaşmak için kendimi onunla konuşmaya devam etmeye zorluyorum.

"Eğitim odasına bir göz attım ve her yer ağır eşyalarla doluydu," dedim.

Omuz silkiyor. "Evet, ağır şeyleri kaldır. Sanırım en iyi seçeneğin bu."

"Bu kadar basit, ha?"

Gülümsüyor. "Bu kadar basit, evet."

"Valdis bugün beni koşturmadı," diyorum.

Yapmamam gereken bir şey yaptığımda kız kardeşimin bana baktığı gibi bakıyor. "Yine de koşmalı mısın?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Muhtemelen." "Şimdi gidebilir misin?"

Burası rahat ve sessiz ve Sarra'yla konuşmayı seviyorum. Yorgun kışımı Battleyard'a kadar taşımak ve ciğerlerimi patlamanın eşiğine kadar zorlamak istemiyorum.

Yapabileceğinizi yapın; yapamayacağınızı görmezden gelin.

Koşabilirim. Bu beni daha zinde yapar. Bu fırsat bana ateşin yanında kürklerin üzerinde oturmak için verilmedi. İç çekerek, isteksizce kendimi ayağa kaldırıyorum. "Yarın görüşür müyüz?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor cesaretlendirici bir gülümsemeyle.

Oraya vardığımda merhametli bir şekilde boş olan Battleyard'da iki tur koşuyorum. Koşmak bir gün öncesinden daha kolay değil ve bir tur daha atarsam işimin biteceğinden neredeyse eminim.

Durduğumda, dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kaldığımda Kain'in varlığını hissedebileceğimi düşünüyorum ama ondan hiçbir iz göremiyorum. Nefes nefese odama dönerken tetikte oluyorum ama hiçbir yerde parlayan kül gözleri yakalayamıyorum. Odama girdiğimde karanlıktı ve Navi'den sadece havlayarak varlığımı onaylamasını duydum. Çabucak uykuya dalıyorum, uzuvlarım yorgunluktan ağrıyor ve bedenim gerçek bir yatakta biraz zaman geçirmekten memnun. Hızlıca uykuya daldığım için minnettarım çünkü yarından korkuyorum.

Tüm gün boyunca gündemimizde tek bir şey var: sihir.

BÖLÜM 21

MADDY

I Ertesi sabah kahvaltayı tek başıma yapıyorum ama ben daha bitirmeden Brynhild, Erik, Harald ve Valdis ziyafet salonuna giriyorlar. Kain'den hiç iz yoktu ve bir yanımdı.

Bu yüzden önce onu aradım. Çünkü sizi takip ettiğinden eminsiniz ve kanatlarını kaybetmek için ne yaptığını bilmek istiyorsunuz.

Harald havlar, "Gölge-fe, benimle gel, acele et!" Fae'ler yemeklerinin geri kalanını kurt gibi mideye indirir ve aceleyle salondan çıkıp onu takip ederler. Altın-fae Valdis'le birlikte hareket ediyor ve toprak-fae de Erik'i takip ediyor. Diğer üç buz-fae ve ben ziyafet salonunda Brynhild ile birlikte kaldık. Hiçbir şey söylemiyor ama salondan çıkarken dördümüz de onu takip ediyoruz.

Mağaranın girişine vardığımızda durdu. Özellikle sıcak bir gün, ışık kalın yaprakların arasından süzülüyor ve onları hışırdatmak için çok az esinti var.

"Şimdi," diyor, hepimize yavaşça bakarak. Midem taklalar atıyor ve avuçlarım kaşınıyor. "Bakalım hepimiz biraz serinleyebilecek miyiz? Kar."

Sanırım adı Martom olan genç buz perisi çocuğun etrafında bir anda kar taneleri uçuşmaya başladı. Onun gücünden etkilenmemek elde değil. Yaşın büyü üzerinde bir etkisi yoktur, ancak tipik olarak ne kadar çok deneyiminiz olursa, neler yapabileceğinizi o kadar çok öğrenirsiniz ve onu kontrol etmede o kadar iyi olursunuz. Bu çocuk ham güç ve potansiyel ile dolup taşıyor. Brynhild ona bakıyor.

Yanındaki yaşlı erkeğin etrafında da dişi gibi düzgün bir kar girdabı var. Dişi benim yaşımda ve yüzünde ürkek ama kararlı bir ifade var.

Brynhild ikisine de başıyla selam verdikten sonra dikkatini bana çeviriyor. Altı ya da yedi küçük kar tanesi yüzümün önüne düşüyor.

"Gerçekten mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. Yutkunuyorum ve yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Madivia, lütfen bana yapabileceğin en iyi ve en güçlü buz büyüünü yapar mısın?" diyor, kollarını güzel deniz mavisi elbisesinin üzerinde kavuşturuyor, kanatları arkasında esniyor.

Asamı iki elimle kavrayıp terlememelerini dileyerek sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Hangi hedefe?" diye soruyorum.

Gözleri benimkilere dikildi. "Ben."

Tanrılar, bana yardım edin. Asamı kaldırıyorum, bir avucumu havaya kaldırıyorum ve içimden çekebildiğim kadar büyü çekip asama akıtmaya çalışıyorum. Ailem tarafından benim için yaratılmış güzel bir şey ve elimden geldiğince onu kucaklamaya çalışıyorum. Kız kardeşimin gücünü hayal ediyorum, onun gibi olabileceğime inanmaya çalışıyorum.

Brynhild'e buz fırlatıyorum.

Avucumdan yarı donmuş bir su fışkırıyor, benden yaklaşık bir metre uzağa fırlıyor ve Valkyrie'nin üç adım ötesindeki tahtaya sıçırıyor.

Kahretsin.

Şaşırmadım ama hayal kırıklığına uğradım. Belki de bir parçam Featherblade'in sihrimi ortaya çıkarabileceğini düşündü?

Brynhild hayal kırıklığından çok daha kötü görünüyor. Dehşete düşmüş görünüyor. "O da neydi öyle?"

"Buz büyüm," diyorum sessizce. Yan tarafa bakmaktan kendimi alamıyorum ve kalelerin yüzündeki garip bakışlar Brynhild'in sert bakışlarından çok daha iyi değil.

"Sen bir Fae kraliyet ailesinin üyesisin," diyor. Başımı sallarken utanç içimi yakıyor.

"Büyüm hiçbir zaman tam anlamıyla oluşmadı," diye mırıldanıyorum. Hafıza gücümün gelişmesinin ve kesintilerin sihirli güçlerimi körelttiğine ikna oldum ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim.

"Sana öğretmeyeceğim," diyor Brynhild.

Cildim soğuyor, ama özlediğim şekilde değil. Kanımın düzgün akmadığı anlamına gelen bir şekilde.

"Eğer doğuştan gelen sihir yoksa, o zaman sana öğretilemez. Evinizde zayıflığınızı hissettim ama belki burada, tanrıların kendi kutsanmış salonlarında büyüünüzün kendini daha güçlü bir şekilde gösterebileceğini düşündüm." Buz gibi gözleri sert. "Yanılmışım." Bu üç kelime içime saplanıyor, buz parçaları gibi.

Bana öğretmeyecek. Gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Fikrini değiştirmeyecek.

Aklım karmakarışık, utanç ve öfke birbirine karışıyor. Kontrolü ele geçirmeye çalışıyorum.

Yapabildiğinizi yapın. Yapamayacağınız şeyleri görmezden gelin.

"Kaslarımı nasıl çalıştırabilirim?" Gözlerimin arkasındaki sıcak dikenlerin herhangi bir şekil almasına izin vermeyi reddederek söylüyorum.

Soru onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Kaslarınızı mı çalıştırıyorsunuz?"

"Evet. Eğer sihrimi güçlendiremezsen, bedenimi güçlendiririm."

O kadar uzun süre bana bakıyor ki cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Ama sonunda, "Sana yardım edecek bir ayı ya da kurt bul." diyor. Benden uzaklaşıyor ve tanrılara şükürler olsun ki kovuldum.

Merdivenlere doğru ilerlerken ellerim titriyor. Onun ve az önce beni aşağılanmış halde gören fae'lerin yakınında olmayan bir yerde olmak istiyorum.

O kadar zayıfım ki, bana öğretmeye bile çalışmıyor. *Tıpkı ailem gibi. Onlar da pes etti.*

Hayatım boyunca beni kurtarmaya çalıştıkları şey bu muydu? Bu utanç ve mahcubiyetten mi?

Ya denemeye devam etselerdi? Bana öğretmeye, yardım etmeye devam etselerdi... Belki de büyüm daha da güçlenebilirdi?

Asamı kalçamdaki kılıfına geri sokarak merdivenlerden hızla iniyorum.

Bunun olacağını biliyordum. Valkyrie'nin denememe yardım etmeyi reddedeceğini bilmiyordum, ama herkesin sihrimin

kırıldı. Buz-fae diğerlerine söyleyecek ve ben de Inga ve Orgid'in saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalacağım, şüphesiz.

Ve henüz bayıldığımı görmediler.

Dudaklarımdan hırıltılı bir ses çıkıyor. Basamakların dibinde kimse yok ve toprağa sert bir tekme atıyorum.

Tanrılar bir hata yaptı. Yapmış olmalılar. Şu ana kadar, buraya layık bir Valkyrie olmak için geldiğime dair en ufak bir kanıt yok. Gözlerimin arkasındaki sıcaklık geri dönüyor.

Hayır, hayır, hayır. Siktir et.

Ağlamayacağım. Burada tek başıma durup kendim için üzülmeyeceğim ya da beynimin bulduğu her cehennemi yolu keşfetmesine ve bana burada olmamam için yüzlerce neden sunmasına izin vermeyeceğim.

Uyandığım her gün son günüm olabilir. Buradayım ve ışıklar sonsuza dek sönmeden önce en iyi şekilde değerlendireceğim.

Sarra'nın sözleri aklıma geliyor. *"Evet, ağır şeyleri kaldır. Sanırım en iyi seçeneğin bu."* Şiddetli bir amaçla Kurt Kanadı'na doğru ilerliyorum.

Eğitim odasına ulaştığımda şaşırtıcı bir şekilde boştu ve doğrucu at nallarına yöneldim. Ağır görünüyorlar ama taşlar kadar büyük değiller. En küçüğünü deneysel olarak elime alıyorum. Çok kötü değil. Diğerine geçiyorum. O daha ağır. Hepsini test ediyorum, sonuncusunun çok daha ağır olduğunu görüyorum ve onu zar zor kaldırabiliyorum.

Bir erkek sesi beni ürkütüyor ve at nalını yere düşürüyorum, nal yere düşerken zıplayarak yoldan çekiliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kain kapının girişinde duruyor, gözleri beni içine çekerken yoğunlaşıyor.

"Eğitim," diyorum çenemi kaldırarak.

"Neden olman gerektiği gibi büyü eğitimi almıyorsun?" Sesi yavaş ve tehlikeli; kafamda alarm zilleri çalmaya başladı bile.

Tehlike.

Koş.
Sakla
n.

"Neden sihir öğretmiyorsun?" Ben de karşılık veriyorum. *Neden suçluyu kışkırtıyorsun, Maddy? Çenenin kapalı tut ve git!*

Onun irkildiğini gördüğüme neredeyse eminim, sonra odaya girdi. Düşürdüğüm at nalını sanki bir tüymüş gibi yerden aldı. Üzerinde bol siyah bir tişört var, eğildiğinde açıkta kalıyor ve bana dalgalanan göğüs kaslarının net bir görüntüsünü veriyor. *Kahretsin, yanaklarım bugün bütün gün yanmaya devam edebilir.*

Doğrulurken bakışları beni sabitliyor. "Ben sihir yapamam," diyor. Sözleri kafamı o kadar karıştırıyor ki, cevabım dudaklarımda kalıyor. "Büyü yapamıyor musun? Ama o çiçeği yaktın." Cevabı ölümcül bir fısıltı. "İçimde sihir var prenses.

Dokunduğum her şeyi
yakarım."

Tehlike, tehlike, tehlike!

Alarmlar artık daha yüksek sesle çalıyor ama ayaklarım olduğum yere sabitlenmiş durumda.

Bahçedeki sözleri aklıma geliyor. *"Yüzyıllar boyunca bir canlıya dokunamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"*

"Kontrol edemiyor musun?"

Aurası büyüyor gibi görünüyor, varlığı küçük odayı dolduruyor. Hava sıcak ve rahatsız edici bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Ben bir kontrol ustasıyım," diye tıslıyor. "Ama sahip olmadığın bir şeyi kontrol edemezsin."

Kanatlarını ve sihrini mi kaybetti? Ve yanmadan canlı bir şeye dokunamıyor mu? Yani bu hiç dokunamayacağı anlamına mı geliyor?

Kain'in bir kadınla çıplak olduğunu düşündüğüm anda yanaklarım alev alıyor.

"Ben de büyü yapamıyorum," diye mırıldandım. "Pek sayılmaz."

"Güçsüz bir prenses mi?" Başını eğiyor ve etrafımızdaki hava daha da ısınıyor.

"Ben güçsüz değilim," diye çıkışıyorum.

"O zaman neden insanların sana vurmasına izin veriyorsun? Saçlarını ateşe veriyorsun?" Son soru bir hırıltıdır.

Ona ters ters bakıyorum, bir cevap veremiyorum. Onlara *izin vermiyorum*. "Güçlenmek için buradayım," diyorum sonunda.

"Brynhild dedi ki bir ayı ya da kurt." Ona dikkatle bakıyorum. "Bana yardım eder misin?"
Neden

Ondan yardım mı istiyorum? Bu kadar ağır bir ceza aldığına göre, muhtemelen bir katildir.

Bana bakıyor. "Karşılığında ne alacağım?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bize öğretmek senin görevin. Tanrılar sana-"

"Tanrıların canı cehenneme," diye hırlıyor. "Ben bir savaşçıyım, lanet olası bir öğretmen değil."

Cevap veremeyecek kadar şok oldum. Kim tanrılar hakkında açıkça kötü konuşur ki?

At nalını yerine koyuyor ve göz temasının kesilmesi beni rahatlatıyor. O çarpıcı kül rengi gözleriyle bana bakarken düşüncelerim yavaşlıyor ve beni telaşlandırıyor. Ama şu ana kadar sorularıma cevap veriyor. Şimdi onunla yüzleşmenin tam zamanı. Bir nefes alıyorum ve o arkasını döndüğünde yüzüme en cesur bakışımı yerleştiriyorum.

"Saçımın yandığını nereden biliyorsun? Beni takip mi ediyordun? Ve neden Buz Mahkemesi'nde bana ayağa kalkmamı söyledin? Sen olduğunu biliyorum." Kız kardeşimin otoritesini sesime olabildiğince yansıtıyorum.

Hiçbir şey yapmıyor.

"Tekrarlar kas inşa etmek için çok önemlidir. İlk iki hafta boyunca her uzuv için günde otuzdan fazla tekrar yapmayın. İlk seferde kaldırırken canınız acıyorsa, çok ağırdır. At nalından fazlasını kaldırırsanız bir ortağa ihtiyacınız olur, yoksa kendinizi incitirsiniz."

"Bekle, hayır, söyle bana-"

Ben daha itiraz etmeye başlamadan odayı terk etti.

Peşinden koşmayı düşünüyorum. Ama onu yakalarsam ne yapabilirim ki? Belki Sigrun onu konuşmaya zorlayabilir ama ben yapamam.

At nallarına dönerek iç geçiriyorum. Beni neden takip ettiğini hâlâ bilmiyorum ve şimdi onu daha da merak ediyorum.

En hafif at nalını kaldırıyorum, sonra indiriyorum. "Bir, iki, üç." Oldukça hızlı bir şekilde otuza ulaşıyorum, sonra diğer kola geçiyorum.

"*Neden insanların sana vurmasına izin veriyorsun?*" Kaldırırken Kain'in sorusu kafamın içinde çınlıyor.

Eldith'in bana vurmasına *izin* mi verdim? Hayır, sadece ona karşılık vermedim. Bu aynı şey değil.

Öyle mi?

İnsanlara vurmak bana doğal gelmiyor. Ama o zaman, bu durumla ilgili hiçbir şey bana doğal gelmiyor.

İçimde bir vatan hasreti dalgası kabarıyor. Buz Sarayı ya da kulem için değil. Kız kardeşim için. Onu bastırıp bir tabureye oturuyorum, at nalını ayak bileğimin üzerinde dengeliyorum ve bacağımı kaldırmaya başlıyorum. Bacaklarım her zaman kollarımdan daha güçlü olmuştur ve bu tekrarlar daha da az zaman alıyor. Cesaretle bir sonraki ağırlığa gözümü dikeyorum.

At nallarına "Yarın," diyorum ve Battleyard'a doğru yola çıkıyorum.

Üç tur atabiliyorum ve sanırım bunun nedeni hem saatlerdir dayak yememiş olmam hem de içimde hala kaynayan hayal kırıklığının bir yakıt gibi davranması. Bitirdiğimde hala terliyor ve nefes nefese kalıyorum ama kendimi daha iyi hissediyorum.

Yıkanmak ve üzerimi değiştirmek için döndüğümde Navi odamızda değildi. Ödünç aldığım kıyafetleri düzenlemek için biraz zaman ayırıyorum, koyu kahverengi gömleğin eğitim gömleğim olabileceğine, daha soluk olanların savaş için deri sargımın altına girebileceğine ve biraz renkli olan tek gömleğin, soluk bir yeşilin, akşam yemeği gömleğim olabileceğine karar veriyorum.

Sandığın dibindeki toplanmış elbiseme bakıyorum, kız kardeşimin aynasının içinde saklı olduğunu biliyorum. Ama onu açmak yerine Aldrich'in asasını alıp Sarra'yı görmeye gidiyorum.

BÖLÜM 22

MADDY

Sarra beni bu kadar erken gördüğüne şaşırdı ama sanırım memnun da oldu. Ona buz-fae Valkyrie ile olanları anlattım.

"Kahretsin. Brynhild biraz kaba biri," diyor yüzünü buruşturarak.

Omuz silkiyorum. "Sanırım haklı. Ben de kendime bir şeyler öğretmekle vakit kaybetmezdim. Diğerleri daha çok faydalanabilecekken olmaz." Hayatımız boyunca kız kardeşime ayrılan zaman hakkında kendime söylediğim şey buydu. Genellikle kendimi daha iyi hissetmemi sağlar. Bugün ise boş geliyor.

Sarra başını sertçe sallayarak, "Eğer eğitim odasındaki zamanı kullanırsan, bence yine de iyi harcanmış bir zaman olur," diyor.

"İçeride tek başıma kullanamayacağım ekipmanlar var. Akşamları bazen bana yardım etmen mümkün mü?" Ona sordum.

"Evet, tabii ki. Derslerime göre ayarlayabiliriz," diyor.

Ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Çalışmaktan bahsetmişken, bende kullanamayacağım bir şey var ama belki sen kullanabilirsin?" Ona Aldrich'in asasını veriyorum ve asayı aldığı anda yüzünde bir şeyler değişiyor. "Sen iyi misin?"

"Evet," diyor tereddütle. "Bunu nereden aldın?"

Eskiden tanıdığı birine ait olan bir asayı ona verdiğim için panikleyerek kararımın mantığını sorguluyorum. "Aldrich adında bir fae'ye aitti. O, şey, öldü. Buraya gelirken."

"Bu... garip, bir şekilde," diyor. Ona tanıdık gelmediği için içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Nasıl garip?"

"Bilmiyorum ama"-duraklıyor, bir an için gözlerini kapatıyor-
"Featherblade ile ilgili sanırım," diyor sonunda.

"Featherblade? Yani buraya gelmeden önce garip değil miydi?"

Başını sallıyor ve gözlerini açtığında heyecanla parlıyor.
"Üzgünüm, bunu kontrol etmem gerek. Sabırsızlanıyorum."

"Bunu anlıyorum," diyorum hayıflanarak. "Ben burada kitabımla sessizce oturacağım, sen de yapman gerekeni yap."

Başını salladı ve çalışma masasına yöneldi. Ozan masalları kitabımı çıkardım ve okudum. Birkaç saat sonra, midemdeki gurultuyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Sarra hâlâ işine dalmış durumda, bu yüzden ona biraz peynir getireceğimi fısıldıyorum ve sessizce atölyesinden ayrılıyorum.

Oraya vardığımda şölen salonu kalelerle doluydu ve ben içeri girdiğimde herkes sessizliğe gömüldü.

Kahretsin. Belki de hepsi bitene kadar beklemeliydim. Çenemi dik tutarak masadan boş bir tabak aldım ve servis kaselerine götürdüm. Mırıltılar ve mırıldanmalar beni takip ediyor.

"Yani, doğru. Sen büyü yapamazsın." Orgid'in sesinin uğultuyu kesmesine şaşırmadım.

"Elbette sihir yapabilirim," diye cevap veriyorum, dönmeden.

"Ben öyle duymadım. Martom, Brynhild'in ne dediğini herkese anlat."

Martom'un en yakın masanın ucunda oturduğunu görüyorum. Benimle Orgid'in arasına bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor, bunun için oldukça minnettarım. Ama bu onun savaşı değil, bu yüzden gölge-fae ile yüzleşmek için dönüyorum.

"Büyüm çok güçlü olmayabilir ama mevcut. Ayrıca seninle kesinlikle hiçbir ilgisi yok."

Alaycı ifadesi kararıyor. Benden bir metre uzakta duruyor ve arkasında siyah bir parıltı görüyorum.

Kain.

Görebildiğim kadarıyla burada başka Valkyrie yok.

"Kitabı mı okuyordun?" Orgid diyor ki. "Valkyrie'ler en iyi takım olarak çalışır ve birkaç hafta içinde formasyon savaşına başlayacağız."

"Sen zayıf bir halkasın," diyor Inga. Sesi zengin ve berrak ama Orgid'inki gibi asalet dolu bir kibir yok. Birbirlerini nasıl tanıdıklarını, hikâyelerinin ne olduğunu merak ediyorum. Eş olarak mı birlikteler? "Zayıf halkalar Fae'leri öldürür."

"Kimseyi öldürtmeyeceğim." İçimi çektim, sonra söylediğime pişman oldum. "Devler hariç. Belli ki."

Orgid yüksek sesle gülüyor. Sinir bozucu bir şekilde, odadaki diğer birkaç Fae de gülüyor. "Bir devi öldürebileceğini mi sanıyorsun? Ne ile? Büyü bile yapamıyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, onun bilmediği büyülerim bile bir devi öldürmeme yardımcı olmaz. Valkyrie'nin yaklaşan savaşlarında nasıl yardımcı olabileceğime dair hiçbir fikrim yok. Diğerlerini iyileştirmek şu ana kadarki en iyi umudum ama Orgid beni bu köşeye sıkıştırdı ve ben de çıkış yolum için savaşacağım.

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok Orgid. Bana neden bu kadar takıntılısın bilmiyorum ama ilgilenmiyorum. Beni rahat bırak."

Gülümsemesi kaybolduğunda bir an tatmin oluyorum, ama sonra asasından gölgeler akıyor ve görüntüler kafamın içine girmeye başlıyor. Yangın görüntüleri, alevlerin arasında çırpınan bedenler.

"*Sana* takıntılı mı?" diye tıslıyor. "Güçsüz, zavallı-"

Birdenbire yüzüne bir yumruk çarpıyor. Burnundan kan fışkırırken gölgeler ve görüntüler dağılır ve şok içinde haykırır.

Kain onun önünde duruyor, duruşu açık ve omuzları gevşemiş. "Onu rahat bırakmanı söyledim. Büyüsü olmayan bir fae ile dövüşmek mi istiyorsun? Benimle dövüş."

Nefesimi tutuyorum, tabağımı öyle sıkı kavıyorum ki parmaklarım bembeyaz oluyor.

Kain ne yapıyor? Neden beni savunuyor? Bir yanımda ona kendi savaşımı kendim verebileceğimi söylemek istiyordum. Ama bu pek de adil bir dövüş gibi görünmüyordu.

Inga hırlayarak kanlar içindeki Orgid'in yanına yaklaşıyor. Avucunda ateş alevleniyor ve Kain gülümsüyor. Sıcaklık yükselir ve korkunç varlık aniden *her yerde* belirir. Fae'ler sandalyelerini itiyor

bazıları koridor kapılarına doğru ilerliyor. İstemsiz bir geri adım attım.

"Herkes sakin olsun!" diye gürlüyor Harald. "Kavgayı en az bir sonraki Fae kadar severim ama ben a ım." Doğruca çatışmaya doğru ilerliyor. Inga'nın ateşi sönüyor ve ölümcül varlığı azalıyor. Harald bir tabak kapıyor ve Kain ile Orgid'in arasında yürüyor. Sadece Kain'e bir bakış attığını gördüğümde, rahat havasının bir numara olabileceğinden   pheleniyorum. Islık  alarak tabağına jambon doldurmaya ba lıyor. Kain devasa gölge-fae'nin sırtına bir bakış fırlatıyor, sonra da odadan çıkıp gidiyor.

Pe inden gitmek istiyorum ama önümde duran iki pisliğe onlardan korkmadığımı göstermem gerekiyor. Korkuyorum, özellikle de Orgid'in psi ik gölge-fae büyüsünün çok güçlü olduğunu bilerek, ama bunu bilmelerine izin vermemin hiçbir yolu yok.

Orgid bana dik dik bakıyor, bir elini hâlâ kanayan burnuna bastırmı . *"O dengesiz bekçi köpeğini nasıl kendi tarafına çektin bilmiyorum ama yakında yalnız kalacaksın,"* diyor sesi kafamın içinde.

Gözlerimi onunkilere dikerek ve ellerimi sabit tutarak olduğum yerde kalıyorum. Son bir tıslamayla dönüp gidiyor. Inga ters ters bakıyor, sonra onu takip ediyor. Fae'lerin geri kalanı yemeklerine geri dönüyor, sohbetleri yenilenmiş bir güçle uğulduyor.

Ellerim yanlarıma d  y yor, adrenalin içime akarken midem bulanıyor.

Nasıl oldu da buradaki en tehlikeli kişilerin dikkatini çektim?

Servis masasından bir avuç ekmek ve peynir alıp ziyafet salonunu hızla terk ediyorum. Harald gidi imi izliyor ama onunla konuşmak için durmuyorum. Diğer kalelere rezil olmak istemiyorum. Bugün yeterince yedim.

Kain'i görmeyi umarak, dışarı çıktıktan sonra yavaşça Odin'in Yüksek Salonu'na doğru ilerliyorum. Ondan bir iz yok ama ana kapıya çıkan döner merdivenin tepesine ula tığımda, Erik'in sesini duyuyorum ve duraklıyorum.

"Bunun kabul edilemez olduğunu ona anlatmalıyız."

Valdis, "Onu sadece daha fazla kızdırırsınız," diyor.

"Bir geceyi yeraltı mezarındaki hücrelerde geçirecek." Brynhild'in sesi sertti.

"Bir kaleyi savunuyordu," diyor Erik nazikçe.

"Bir kaleyle *kavga* etmeye başladı."

Valdis bir kahkaha attı. "Dövüş yeteneğini aktarmak için cezasını çekiyor. Kaleleri yumruklamak bunu yapmanın bir yolu." Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Valdis'in mırıldandığını duydum, "Üzgünüm. Haklısınız. Cezalandırılması gerekiyor."

"Bu cezalandırmayla ilgili değil," diyor Brynhild. "Bu kontrole ilgili. Bizden biri olmadığını hatırlaması gerekiyor."

Valkyrie'ler ilerledikçe sesler azalıyor ve ben gittiklerinden emin olana kadar birkaç dakika daha bekliyorum. Zihnim konuşmalarla dolup taşıyor. Harald'ın kavgaya karşı neşeli kayıtsızlığının zorlama olduğunu biliyordum. Kalelerin Kain'in bir yük olduğunu bilmesini istemiyorlar; bu onları kontrolün kendilerinde olmadığı gibi gösterir. O burada dışlanmış biri, *hersir*'den biri değil.

Ateş perisine duyduğum merak içimi öylesine yakıyor ki Sarra'nın atölyesine doğru ilerlerken başka bir şey düşünemiyorum. Benimle neden bu kadar ilgilendiğini bilmem *gerekiyor*.

BÖLÜM 23

MADDY

T Onu işinden alıkoyduğum için kendimi kötü hissetsem de, olanları birine anlatmak zorundaydım ve Sarra'ya Valkyrie'ler arasında kulak misafiri olduğum konuşma da dahil olmak üzere her şeyi anlattım.

"O tehlikeli biri, Maddy," diyor büyük bir parça peynirin etrafında.

"Öyle olduğunu biliyorum. Fates, diğer Valkyrie'ler de onun öyle olduğunu biliyor. Ama onun büyüğü yok."

"Büyü yok ama insanları yakabiliyor mu?"

"Evet," diyorum, ekmeğimi düşünceli bir şekilde çiğneyerek. "Sence Orgid'i bu yüzden mi yumrukladı? Büyüm olmadığı için benimle alay ettiği için mi?"

"Ya da Orgid tam bir pislik olduğu için."

Sertçe başımı salladım. "Öyle. Katakomb hücreleri nerede?" diye soruyorum.

"Lütfen bana gidip onu görmeyeceğini söyle."

"Cevaplara ihtiyacım var," diyorum.

"Neyin cevabı? Seni neden savunduğunun mu?"

"Sanırım Featherblade'de olmamın nedenlerinden biri de o," diye itiraf ediyorum. Sarra bana bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana ayağa kalkmamı söyledi." Belli ki bu ona hiçbir şey ifade etmiyor, ben de ona ayrıldığım gece Ice Court'ta neler olduğunu hemen hemen aynen anlatıyorum.

"Seninle konuştuğunu mu düşünüyorsun?" diyor. Buna inanmadığını görebiliyorum ama onun sesi olduğundan o kadar eminim ki.

"Evet ve buraya geldiğimden beri beni izliyor."

"Maddy, yanlış anlama ama sen diğer fae'lerden biraz farklısın. Belki de bu yüzden seninle ilgileniyordur? Ve eğer büyüsü yoksa seninle kafanın içinde nasıl konuştu? Bunu sadece güçlü fae'ler yapabilir, değil mi?"

"İyi noktaya değindin," diyorum düşünceli bir şekilde. Sözleri zihnimi rahatlatmalıydı ama rahatlatmıyor.

Çünkü galeride Kain hakkında bilgi aramaya çalıştığımda beni kurt heykeline götürdüler. Küçüklüğümden beri beynimin içinde olan heykele.

Ayağa kalktım. "Gidip onu göreceğim." "Sen delisin," diyor.

"Belki."

O da ayağa kalkıyor. "Sana kızmamı ister misin?" diye teklif ediyor. Hayır dememi umduğunu sesinden anlayabiliyorum. Ona kocaman bir gülümseme veriyorum.

"Teklif ettiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," diyorum ona, "ama hayır, sanırım sadece yalnız olduğumda benimle konuşacak."

Güzel yüzünü bir rahatlama kaplıyor ve tekrar yerine oturuyor. "İyi, çünkü ben insanım ve bir kibrit çöpü gibi yanacağım."

"Kimseyi yakmayacak," diyorum. Bunun doğru olduğundan oldukça eminim. Yine de çiçekle olan şey oldukça endişe *vericiydi*. "Ayrıca, eğer kilit altında tutulursa bana dokunamaz," diyorum kararlı bir şekilde.

"Tamam. Tam olarak nerede olduklarını bilmiyorum ama yeraltı mezarlarına rıhtımın altından gidildiğini biliyorum. Dikkatli ol, Maddy," diyor.

"Tabii ki yapacağım," diye yalan söyledim.

Konsantre olmakta olduğum kadar dikkatli olmakta da iyiyimdir.

Featherblade'e vardığımda teknenin beni ilk bıraktığı geniş basamakların dibine ulaşıyorum ve buranın büyüsü

Küçük bir kayık bana doğru sürüklendiğinde hemen belli oluyor. İçine girmeye çekiniyorum - ya beni şelaleye ve o korkunç kuşlara geri götürürse?

Ama oyuk dalın altına nişan almak için ellerimi nefis soğuk suda gezdiriyorum ve doğru yönde nazikçe yüzüyor.

Kemerlerden birinden süzülüyorum, su sığ ve ana gövdeye yaslanmış kumlu bir kıyıya doğru eğimli. Burada aplik yok ama yüzlerce ateşböceği arka taraftaki ağaç kabuğunu kaplayan yosun ve sarmaşıkların arasında yuvalanmış. Nemli kokuyor ve ahşap kokusuna ne kadar alıştığımı fark ediyorum.

Ağaç kabuğunda yarı gizli bir kapı bulduktan sonra yeraltı mezarlarını bulmak hiç de zor değil. Dolambaçlı ahşap merdivenlerin gitmeme izin verdiği kadar ağacın gövdesinden aşağıdalar ve buradaki koridorlarda, köle atölyelerine giden koridorlarda olduğundan daha fazla yılan gibi kıvrılan dallar ve bükülen sarmaşıklar var. En azından artık ateşböcekleri yerine aplikler yolu aydınlatıyor, alevlerin p a r ı l t ı s ı loş ama görmeye yetiyor.

Yılan gibi kıvrılan bir koridorun sonuna ulaşıyorum ve tamamen birbirine örülmüş tahta dallardan yapılmış bir kapı buluyorum. Arkasında büyük bir oda olduğunu görebilecek kadar görebiliyorum.

Kol pürüzsüz ve yuvarlak, çevirdiğimde klik sesi geliyor. Kapı açılıyor ve içeri giriyorum. Toprak duvarları yosunlar kaplıyor ama daha fazla meşale var ve daha parlak yanıyorlar. Odanın ortasında alt katı çevreleyen bir balkona çıkan bir merdiven var. Duvarlar boyunca hücreler var. Kapılar aynı iç içe geçmiş dallardan yapılmış, ancak daha büyük boşluklar var, bu da cilalı ahşap veya karmaşık oymalar olmadığını görmeme izin veriyor, ancak kürk kaplı hasır şilteler, lavabolar ve kitaplarla dolu küçük dolaplar var. Hücreler, Buz Mahkemesi sarayı zindanlarının alt katlarında bulunan özelliksiz buzdan dondurucu bloklardan çok daha güzel.

Dikkatli adımlarla odanın arka tarafına doğru ilerliyorum ve ilk defa burada Kain'den başka birinin olma ihtimali olup olmadığını merak ediyorum.

"Demek güçsüz prenses kilitleri açabiliyor."

Sesine doğru ilerliyorum. Hücresinin kapısına yaslanmış, rahat bir duruşu var ama gözleri alev alev yanıyor.

"Kilidi ben açmadım, açıldı." Kilit açmada oldukça iyi *olmama* rağmen.

"O zaman Featherblade seni burada istiyor. Benimle birlikte." Kül rengi gözlerinde tehlikeli bir ışıltı parlıyor. Artık farklı eldivenler giyiyor; koyu renkli, aşınmış deriden yapılmış ve dirseklerine kadar uzanıyor. İnce zincirlerle ön kollarına sıkıca bağlanmışlar. Bunu diğer Valkyrie mi yaptı yoksa o mu?

"Burada ne yapıyorsun prenses?"

"Sana bazı sorular sormak istiyorum. Ve bu şekilde, çekip gidemezsin."

"Seni buradan da dışarıdan olduğu kadar iyi görmezden gelebilirim."

"Ama beni buradan takip edemezsin. Takip ettiğini de biliyorum." Ona meydan okurcasına bakıyorum ama yüz ifadesi değişmiyor. Sıcaklığın, atmosferin değişmesini bekliyorum ama gelmiyor.

"Neden bana Buz Mahkemesi'nde ayağa kalkmamı söylediniz?"

Kaşlarını kaldırıyor. "O arrogant-as-shit küçük gölge-fae'yi yumrukladığım için bana teşekkür etmeye gelmedin mi?" Tuts. "Prenseslerin daha terbiyeli olduğunu sanırdım."

Yutkunuyorum. Başımı döndürüyor. "İyi. Ona neden yumruk attın?"

"Çünkü ondan hoşlanmıyorum."

"Sevmediğin herkese yumruk mu atıyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Bu çok fazla insan demek prenses." Kollarını kaldırıp bana el hareketi yapıyor, zincirler şingirdiyor. "Ve diğerleri benim disiplin yöntemlerime katılmıyor."

"Sen neden onlardan biri değilsin? Sana ne oldu?" Büyük bir soru sormak bir risk ve bakışlarım istemsizce kanatlarının olması gereken yere kayıyor.

Gözleri kararıyor ve duruşu değişiyor. Cevap vermeyecek. Bunu hemen anladım. Ama yine de, genellikle onu kızdırmaya eşlik eden sıcaklığı ya da tehlikeli aurayı hissetmiyorum.

"*Val-tivar*'ınız," diyorum, hissedilir yokluğun bu olduğundan eminim.

Başını eğiyor, gri saçlarının bir kısmı gözlerinin üzerine düşüyor. Kaşlarının arasından geçen yara izlerini görüyorum ve onları çenesine kadar takip ediyorum. Kaç yaşında bu adam? Muhtemelen bir haftada benim on yılda yaşadığımdan daha fazla hayat yaşamıştır.

"Peki ya o?" Kain homurdanıyor.

"Onu hissedemiyorum. Diğerleri ona bir şey mi yaptı?"

Acı bir kahkaha atıyor. "Hiçbirinin benim kurdum karşısında şansı olmaz."

Bir kurdu olduğunu biliyordum. Buz heykeli zihnimde parlıyor.

"Erik bir kurdu kontrol etmenin zor olduğunu söyledi *val-tivar*. İnsanı sürekli savaşa aç hale getiriyorlarmış."

Bana bakıyor, sonra dilini dudaklarında gezdiriyor. "Açgözlü."

Neredeyse geri adım atacaktım. *Kahretsin, ateşle oynuyorum, kelimenin tam anlamıyla.*

"Neden bana ayağa kalkmamı söyledin?"

"Çünkü acınası görünüyordun ve bence baban bir pislik."

Dudaklarım ayrılıyor ama bir şey çıkmıyor. Bana gerçekten cevap vereceğini düşünmemiştim, hele ki bu şekilde.

Sanırım acınası görünüyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, babamı hıyar olup olmadığını bilecek kadar iyi tanımıyorum.

"Neden beni takip ediyorsun?" Cevap vermemeyi tercih ederek soruyorum.

Yavaşça kollarını kavuşturur. "Beni bu hücreden çıkar, ben de sana söyleyeyim."

Başımı eğiyorum. Hücrede olmamalıydı. Orgid suratına yüzlerce yumruk yemeyi hak ediyor. Ve neden benimle ilgilendiğini bilmem gerek.

Korkuyu bir kenara bırakıp hücresinin koluna uzanıyorum, bir başka pürüzsüz ahşap topuz ama bu seferki sarmaşıklarla sıkıca düğümlenmiş.

"Böyle bir kilidi nasıl açacağımı bilmiyorum," diyorum.

Kaşlarımdan biri kalktı. "Peki bilseydin, yapar mıydın?"

"Evet."

"Kuralları çiğnemeyi alışkanlık haline mi getirdiniz?"

Ona bir bakış attım. "Birinin burnunu kırdığı için hapse atılan fae söylüyor bunu."

"Duymadın mı prenses?" Hinzır bir parıltı gözlerini aydınlatıyor ve saf günah olan bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Ben Featherblade'in kötü adamıyım."

Hücrenin kolunu sıkıca kavıyorum. *Bu şeytani fae de neyin nesi?* Benden bir karış daha uzun, bronz teni benim soluk tonlarıma karşı zengin ve gözlerinde ışık parlıyor, dağınık beynimin içindeki diğer her şeyi yok ediyor - dikkatime *hükmediyor*.

Diğer elimle cebime uzanıp Aldrich'in hançerini alıyorum. "Eğer bunu yaparsam, bana prenses demeyi bırakmanı istiyorum," diyorum, sesimin çarpan kalbimden daha sabit olması beni rahatlatıyor.

Cevap vermiyor.

Bir bakışla bıçağı sarmaşıklara doğru bastırıyorum. Sanki sadece bıçağın tehdidi yeterliymiş gibi çok kolay düşüyorlar. "Burası boktan bir hücre," diye mırıldanıyorum, kapıyı onun için açmadan önce.

Kain yavaş adımlarla ilerliyor. Varlığı artıyor ve ben hemen onu dışarı çıkarma kararımı sorguluyorum. Delici bakışları üzerimde sabitleniyor ve bu ilgi beni ısıtıyor. *Ve sadece yanaklarım değil*. Girdap gibi bir sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor.

"Kurdun burada," diye fısıldıyorum.

Bunu hissedebiliyorum, her seferinde gelişine eşlik eden ham hayatta kalma içgüdüsü.

Koş.

Şimdi

.

"Öyle."

Sıcak havayı içime çekiyorum. "Beni neden takip ettiğini söyle."

"Ailen istedi."

Ağzım açık kaldı. "Ailem mi?" Başımı sallıyorum. "Bu mümkün değil."

"Prenses Verglas geldiğinde ona göz kulak olacak birini bulması için küçük bir servetle bir köle gönderdiler."

Birkaç parça yerine oturdu. *Ailem kız kardeşime bakması için birine para vermeye çalıştı*.

Sarra'nın, kaleler gelmeye başlamadan önce kölelerin burada olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve onların bağlantılarıyla, ailemin Featherblade'e gönderilen insanlara fae'lerden önce ulaşması beni şaşırtmadı.

"Kız kardeşim kendi başının çaresine bakabilirdi," derken buluyorum kendimi.

Bakışları içimi yakıyor. "Sana ne kadar ödediler?"

Acı bir kahkaha atıyor. "Parayla ne bok yiyeceğim ben?" Burada kapana kısıldığına dair şüphelerim doğrulanıyor. "Hayır. Bana daha iyi bir şey teklif ettiler."

"Ne?"

"Sırlar," diye fısıldıyor.

Midem sıkışıyor. *Benden alabilecekleri sırlar.*

"Ne sırları?"

"Yapma prenses. Sırlar böyle işlemez."

"Yani görevini yerine getiriyorsun ama Freydis yerine benimle mi?" Yutkunuyorum. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ailemin benim güvenliğim için yüksek bir bedel ödeyeceğinden şüpheliyim."

"Senin 'ölümcül rahatsızlığın' mı?" diyor sessizce. Buz Mahkemesi avlusundaydı ve kullanılan kelimeler tam olarak bunlardı.

Başımı salladım. "Bir prensesin değerini düşürür, korkarım." Sıradan kayıtsızlığım yüksek sesle söylediğimde kafamda olduğu kadar inandırıcı olmuyor.

Yine de ondan acıyan bir bakış almadım. Bakışları tereddütsüz. "Sende bir şeyler var. Farklı bir şey. Kız kardeşinin yerine burada olmanın bir sebebi var prenses ve ben bunun sebebini öğrenmeye niyetliyim."

BÖLÜM 24

MADDY

K Ain farklı olduğumu biliyor. Fates, buradaki herkes farklı olduğumu biliyor, ama bana bakışı... Ona duyduğum hayranlıkla aynı.

Beni neden izlediğini bilmek istiyordum ve şimdi bildiğime göre, aniden bu fae ile yalnız kalmak istemiyorum. *Ne dilediğine dikkat et, Maddy.*

Bu bir hataydı. Onu görmeye asla gelmemeliydim ve kesinlikle hücrelerinden çıkmasına izin vermemeliydim.

Hafıza sihrimi ya da galeriyi bilemez, diyorum kendi kendime.

Muhtemelen istediği sırrın kafamın içinde bir yerlerde olduğunu bilemez. Bilseydi bana ne yapardı?

"O kadar da farklı değilim," diyorum. "Sadece Valkyrie eğitime pek uygun değilim." Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "Evdeyken tam uyum sağlıyorum."

Gözleri kısıldı. "Yalanlar. Sen özelsin."

Sözleri beni olduğum yerde dondurdu.

Özel mi? Bu daha önce bana söylenen bir şey değil. Bunu sevecen ya da sıcak bir şekilde söylemiyor. Sanki kurdunun avladığı bir yemmişim gibi hırlıyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp kapıya dönüyorum. "Gitmem gerekiyor."

Durumun ve düşüncelerimin kontrolünü kaybediyorum ve güç el değiştirdi. Artık onu kilitli bir kapıdan sorgulayan ben değilim. Tüm kartlar onun elinde.

"Dur ben açayım prenses," diye homurdanıyor Kain, yıldırım hızıyla hareket ederek ağır kapıyı açıyor ve benim için açık tutuyor.

Etekler olmadan muhteşem süpürme hareketinin daha az etkili olduğunu fark ederek süpürüyorum. Bunun yerine yürümeyi seçerek, aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak hızla koridora geri dönüyorum ama o uzun bacaklarıyla bana kolayca ayak uydurarak yanımda ilerliyor. "Bana öyle demeyi bırakacağını söylemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim."

Zihnim dönüyor. Bana zarar vermeyi planladığına inanmıyorum. Ama benim de bir sırrım olduğunu biliyor ve bana istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek biri gibi geliyor.

Paniğe kapılmış düşüncelerimle koridorda ilerliyorum. Toprağın içine doğru kıvrılan dallar ve sarmaşıklar kayboluyor, yerlerini sıkıştırılmış sert bir zemin alıyor. Ayaklarımın altındaki ahşap tahtalar kaldırım taşına dönüşüyor. Yavaşlıyorum, etrafıma bakıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum. Yanlış yöne gitmişim. Döndüğümde Kain'in yüzünde beklemediğim bir ifade var ve bana bakmıyor. Koridorda yanımdan geçip görüş alanımın dışına doğru kıvrılan yere bakıyor.

"Buraya daha önce geldiğimi sanmıyorum," diyor yavaşça.

"Featherblade'de her yere gittiğini mi sanıyorsun?"

Gözleri bana kayıyor. "Bu lanet salonun her yerinde olduğumu biliyorum."

"O zaman neden Featherblade size bu koridoru şimdi göstermeyi seçti?"

"Featherblade'in hücre kapımın kilidinin açılmasına izin vermesiyle aynı sebepten," diyor gözlerini benimkilere çevirerek. "Sen."

Merak, bir kayanın papatyayı ezmesi gibi paniğimi dümdüz ediyor.

Koridora geri dönüyorum ve yürüyüşümü yeniden başlatıyorum, bu sefer biraz daha dikkatli ve çok daha fazla ilgiyle. Birkaç virajı daha döndükten sonra koridor genişleyerek kitaplıklar ve raflarla dolu bir odaya açılıyor. Hepsinin üzerinde eşyalarla dolup taşan kasalar ve kutular var. Tabaklar ve vazolar, ip bobinleri, saatler, biblolarla dolu kaseler görebiliyorum - sonsuz bir nesne koleksiyonu.

"Burası bir çeşit depo mu?" Odanın sonunda mühürlü bir kapı var ve Kain doğruca ona yöneldi. Bir şeyler yayıyor

Bir tür sihir, ve ben onun hissini hiç tanımıyorum. Ona yaklaştığımda, rünler yüzeyinde dans ediyor ve sonra gözlerimin önünde bir düzene giriyor. Kesinlikle büyülenmiş bir şekilde yaklaşıyorum ve Kain kolunu önüme atıyor.

"Dokunma ona," diye bağıyor. Vücudundan yayılan sıcaklık beni geriye doğru bir adım atmaya zorluyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ona dokunmayacaktım," diye yalan söyledim. "Ne yazıyor?" Tanımadığım birkaç rün var.

Kain yüksek sesle okuyor.

*Bu duvarların ötesinde Valkyrie'nin kutsal mahzeni yatıyor,
Hazinelerle dolu, girişinizi cömertçe ödüllendirecek,
Ancak bu ilk kapıyı geçmek için bilginizin sağlam olduğunu
kanıtlamanız gerekir,*

*Her Muhafızı ve bağlı oldukları canavarı listeleyin. Bir hata yaparsan
bu son hatan olur,*

Kapı, sadece geçmişte var olmanızı sağlayacaktır.

"Valkyrie'nin Kasası mı?" diye soruyorum. Kain kapıdan bana dönüyor ve ağzım açık kalıyor. "Gözlerinde alevler var," diyorum nefes nefese. *Gerçek alevler.*

İrislerinin üzerinde dans ediyorlar, külleri dağıtıyorlar ve ben hipnotize olmuş durumdayım. Gözlerinde rakipsiz bir gücün vaadi parlıyor. İçindeki gücün tamamını görebiliyormuşum gibi hissediyorum ve bu *patlayıcı* bir güç.

Devasa, alev alev yanan bir intikam topu.

Oh, Freya ve kaderler, kendimi neyin içine soktum? Şu anda biliyorum ki bu her neyse, benden daha büyük ve onu kontrol etme şansım yok. *Onu* kontrol etme şansım yok.

"Bunu uzun zamandır arıyordum." Sözlerine odaklanmaya çalışıyorum.

"İçinde ne var?" Ben soruyorum.

"Sihir." Tek kelime umutla dalgalanıyor. "Orada sihir var."

"Ne tür bir büyü?" *Kanatlarını geri getirecek sihir mi?*

"Tanrıların ve Valkyrie'lerin bir kasaya kilitleyip değersizlerden sakladıkları türden bir büyü," diye homurdanarak mühürlü kapıya ters ters bakıyor.

Layık olmayanlardan saklandı mı? Eğer Featherblade bize kasayı göstermeyi seçtiyse, o zaman bu kasaya girmeye çalışmamızda bir sorun olmadığı anlamına mı geliyor? Buna layık olduğumuzu mu?

O zaman neden şimdiye kadar Kain'i göstermedi?

"Kapıda tüm Valkyrie'leri ve onların *tivarlarını* listelemeniz gerektiği yazıyor. Onları tanıyor musun?" Ona soruyorum, sesim hissettiğimden daha sakın. Galerideki Valkyrie'ler hakkında çok fazla bilgiye sahip olmadığımı zaten biliyorum.

"Hayır. Ama onu nerede bulabileceğimizi biliyorum." *"Biz mi?"*

Ona bakarak tekrarlıyorum.

"Oh evet, prenses. *Biz*." Alev alev yanan gözleri içimi yakıyor. "İki yüzyıl hiçbir şey, sonra üç gün senin varlığın ve bu mu? Bu kasaya girmeme yardım edeceksin."

Yutkunuyorum. *Güçlü ol, Maddy.*

"Karşılığında ne alacağım?" Aynı sözleri bana da söyledi. "Orada güçlü iyileştirici eserler var," diyor ateş perisi.

Düşüncelerim yavaşlıyor. Beni manipüle mi ediyor? Arzuladığımı bildiği türden bir büyüyle beni yemiyor mu? Ama yalan söyleyecek bir tipe benzemiyor. Çoğu insanın saklayacağı şeylere karşı duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça belli ediyor ve şimdiye kadar bana söylediği yalan bir şey hatırlamıyorum.

Seçeneklerimi sıralıyorum. Featherblade değersiz olsaydı Kain'in kapıyı bulmasına izin vermezdi herhalde? Ve güçlü iyileştirici eserler tüm Valkyrie'ler ve kaleler için önemli olabilir, değil mi?

Tanrılar beni bu yüzden mi buraya getirdi? Bu kasada, bu büyülü yerin bulmamı istediği bir şey mi var?

"Featherblade şimdiye kadar seni neden hiç içeri almadı?" Yüksek sesle soruyorum.

Kain eldivenli kollarını yavaşça kavuşturur, gözleri alev alev yanmaktadır. "Eğer emin değilseniz, o zaman uzaklaşın prenses."

Bunun bir talimat olmadığını hemen anladım. Bu bir meydan okuma.

Lanet olası Fae çekip gidemeyeceğimi biliyor. Hayır demeyi ve kasayı unutmayı düşünmek sadece olasılık dışı değil, aynı zamanda dayanılmaz. Hatta imkansız. Öleceğim güne kadar burada ne olduğunu merak edeceğim. *Eğer kapının ardında gerçekten de bilinç kayıplarını tedavi edebilecek bir şey varsa, bu beklediğimden daha uzak olabilir.*

"Valkyrie listesi nerede?" Ben soruyorum.

"Kayıt odası. Bu tür şeyler *Yggdrasil*'in gölgesi dışında paylaşılmaz ve kilit altında tutulur."

"Artık oraya gidebilir miyiz?"

Başını yavaşça sallar. "Hayır. Kayıt odası Gryphon'un Yuvası." Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum. "Sigrun'un odası."

"Sigrun?" Ona bakakaldım. "Thor'un topları adına Sigrun'un odasına nasıl gireceksin?"

"Üç hafta içinde güç gösterisi için burada olacak." "Ondan bunu isteyecek misin?"

"Hayır. Onu çalacağız."

BÖLÜM 25

MADDY

I Aslında bir şeyler çalmakta oldukça iyiyimdir. Ama bunu ona itiraf etmiyorum.

Bunun yerine, raf kulelerine dönüp gözlerimi kapatıyorum. Sigrun'dan bir şey çalmaya çalışırken yakalanırsam, Featherblade'den atılırım. Orada her ne varsa bu riske değer mi?

Şu anda karar veremem - beynim çok dolu, çok dağınık. Ve üç hafta uzun bir süre. O zamana kadar ölmüş olabilirim.

"Bunu düşüneceğim," diyorum gözlerimi açarak. Zırh parçalarıyla dolu bir kutunun üzerine düşüyorlar. Demir bir miğferin üzerinde parıldayan bir şey var.

"Çabuk düşün prenses."

Kutuya doğru ilerliyorum, ateş ışığında parlayan şeyi gördüğümde gözlerim açılıyor. Ay taşıyla süslenmiş bir bileklik. *Skadi'nin tacındaki kayıp mücevherlerden biri.*

Kalbim Freydis'le ilgili anıların sağanağına eşlik eden duygularla yanıyor ve ona uzanıyorum. Onu çok özlüyorum.

Bileziği alırken parmaklarım metal dümene sürtünüyor ve herhangi bir uyarı ya da talimat olmadan galeriye giriyorum.

Kurt heykelinin önünde duruyorum ve şimdi gözlerinden daha fazlası parlıyor.

Eriyor.

Zengin, gri renkli kürkü, bir zamanlar opak olan mavi buzun arasından görülebiliyor.

Umutsuzca ona doğru hamle yapıyorum. Heykel parmaklarımın altında hâlâ sert; diğer heykeller gibi suya dönüşüp üzerimden akıyor. Ama artık soğuk değil. Dokunulduğunda sıcak.

Bir nefesle kendimi gerçekliğe geri dönmüş, kasanın içinde, bileziği tutarken buluyorum.

Az önce ne oldu? Ve o yaşlı demir yığınının galerideki kurtla ne ilgisi var?

Kain de bir şekilde o heykelle bağlantılı ve miğferle ilgileneceğine dair içgüdüsel bir kesinlik, onu ondan saklamak istememe neden oluyor. Nedenini bilmiyorum; sadece onu incelemek ve kurtla ne ilgisi olduğunu öğrenmek istediğimi biliyorum ve eğer onu istediğine karar verirse bunu yapamam.

Kutuyu vücudumla gizlemeye çalışarak ateş perisine geri dönüyorum ve bileziği havaya kaldırıyorum. "Bak. Aytaşı," diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Az önce bir şey olduğundan şüpheleniyorsa bile bunu belli etmiyor.

"Kız kardeşim ve ben mücevher koleksiyonu yapıyoruz. Aytaşı yıllardır listemizde. Çok güzel." Gevezeliğim dudaklarımdan kaçtığına emin olduğum nefesi açıklamaya yetiyor mu bilmiyorum ama devam ediyorum. "Bu onu çok heyecanlandıracak."

"Eğer o kasa kapısından geçerse, kız kardeşine istediği tüm cehennem mücevherlerini verebilirsin," diye homurdanıyor.

"Sana söyledim, bunu düşüneneğim," diyorum, bilezikle ilgili hevesimi satın almış gibi görüldüğü için rahatlamış gibi görünmemeye çalışarak. Dümen, kutusundan çıkarıp ona fark ettirmeden buradan taşıyamayacağım kadar büyük, bu yüzden yalnız kaldığımda onu almak için geri gelmem gerekecek. "Gitmeliyiz," diyorum. "Gittiğini fark etmeden ve burada yakalanmadan önce."

Koridoru işaret ediyor. "Önden buyurun prenses."

Sessizlik içinde yeraltı mezarlarından çıkarken dönüş yoluna çok dikkat ediyorum. Umarım Kain kendi yoluna gider.

Rıhtıma vardık ama o varmadı. Odin'in Yüksek Salonu'na doğru beni takip ediyor.

"Oraya gidersen yakalanmaz mısın?" Sessizce sordum.

"Seni odana sağ salım götüreceğim," diye cevap veriyor. Sesinde bir gerginlik var ve doğruca kasaya geri dönmek istediğimi bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Burası ile yatağım arasında güvende olmadığımı mı düşünüyorsun?" Cevap vermiyor.

Ana salonun yarısına gelmiştik ki, aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan dönüp her iki omzumu da kavradı. Beni bedensel olarak yerden kaldırıp iki sütun arasındaki karanlık bir oyuğa mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı bir şekilde götürürken bir ciyaklamayı bastırıyorum, sonra çömelip beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Kalın eldivenlerine rağmen elleri tenimde sıcaktan yanıyor ve tam ona ne yaptığını sandığını sormak üzereyken koridorun ötesinden bir ses duyuyorum.

"Sana söylüyorum, *hersir*, her zaman onu izliyor." Bu Navi.

"Kain bir Valkyrie ve *glima* konusunda rakipsiz. O değerli bir savaşçı," diye cevap veriyor Erik ve sözleri kulağa prova edilmiş ve pek de samimi gelmiyor.

"Akli dengesi yerinde değil. Hiçbir uyarıda bulunmadan ve hiçbir tahrik olmadan bir kaleyi yumrukladı."

Tahrik yok mu? Orgid kafamın içindeydi ve esasından gölgeler dökülüyordu!

"Ve bunun için cezalandırılıyor. Oda arkadaşınızın güvenliği konusunda endişeli misiniz?"

Uzun bir duraklama oluyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum, yüzüm tartışıkları tehdidin alev alev yanan bakışlarından birkaç santim ötede. Kain'in ılık nefesi yavaşça nefes verirken yanağıma fısıldıyor. Tüm vücudu tehlikeli ve öngörülemeyen bir vahşet yayıyor ve şu anda endişelendiğim şey güvenliğim değil.

Bu benim *akıl sağlığım*.

Sadece yeni bir şeye hayranlık duyduğuma inanmak istiyorum ama Kain "yeni bir şeyin" ötesinde. O... sarhoş edici.

Zihnim kontrol edemediğim canlı görüntülerle saldırıya uğruyor. Kontrol etmek *istemiyorum*. Bana soyunmamı emreden o sert sesi duyduğumu hayal ediyorum, alev alev yanan gözleri vücudumda geziniyor, devasa formu bana yaklaşıyor, onun-

Navi, "Oda arkadaşım bir ay bile dayanamaz," diye alay ederek beni gerçeğe geri döndürüyor. "Sonra da ateş perisi gözünü başka birine diyecek. O buradaki herkes için bir tehlike."

Karanlıkta yanaklarım alev alev yanıyor. *Freya'nın kudretli kedilerine şükürler olsun ki ateş perisi zihinleri okuyamıyor.*

"Endişeniz not edildi," diyor Erik. Sesi yorgun geliyor.

Ayak sesleri geliyor ve eminim ki zıt yönlerde doğru hareket ediyorlar. Bir süre sonra Kain doğruldu. Omuzlarımı bıraktığında tenim yanıyor.

"Arkadaşın tam bir pislik," diyor sessizce, ben ayağa kalkarken artık boş olan salona bakarak.

"Arkadaşım değil," diye mırıldanıyorum kollarımı ovuşturarak.

Kain bana uzun uzun bakıyor. "İnsanlara vurmaya başlamalısın," diyor, sonra dönüp koridorda adım adım uzaklaşıyor.

Odama vardığımda Navi yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, komodinin yanındaki mum hâlâ yanıyor. "Uyuduğunu sanıyordum," diye yalan söylüyorum içeri girdiğimde. Az önce aşağıda Erik'le konuştuğunu bildiğimi ele vermeyeceğim. Yine de sesimdeki soğuk tonu korumayı başaramıyorum.

"Ateş perisi seni neden böyle savundu?" diyor bana, gözlerini açıyor ama bacak bacak üstüne atmış, kollarını meditasyon pozisyonunda tutuyor. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o da gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Neden sana bir şey söyleyeyim ki?" diye sordum. "Tanıştığımızdan beri sana iyi davranmaya çalıştım ama sen bana karşı hep kaba ve kırıcı oldun."

"Ölecek birine düşkün olmak istemiyorum," diyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Öleceğimi varsaymanın saldırgan olduğunu düşünmüyor musun? Gücüm olmadığını varsaymak?"

Gözleri kalçamdaki asaya kayıyor.

İç çekiyorum. Onunla bu tartışmayı yapmayacağım. Zamanımı harcamaya değmez. "Kain'in neden benimle ilgilendiğini bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. "Ama Orgid'e yumruk attığı için pişman değilim. O sümüklü bir pislik ve adil bir dövüş değildi."

Bakışlarımı birkaç dakika daha tutuyor, sonra bacaklarını açıyor. "Seninle hiçbir kavga adil olmaz."

"Siktir et," diye mırıldanıyorum ve kapıyı tekrar çekip açıyorum. Zaten yatak odasında olmak istemiyorum. *Kasaya geri dönmek ve o miğferi almak istiyorum.*

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez." Çıkarken kapıyı çarpmak isterdim ama varlığımdan başka kimseyi haberdar etmek istemiyorum ve Kain hâlâ etrafta casusluk yapıyor olabilir. Bu yüzden kapıyı yavaşça çekip kapatıyorum ve koridorda aceleyle ilerliyorum. Ana yoldan çıkmıyorum, bunun yerine üst kattan çıkıp uzun yoldan yeraltı mezarlarına iniyorum.

Kasaya giden koridoru tekrar bulamayabilirim diye endişeleniyorum ama herhangi bir sorunla karşılaşmıyorum. Yol boyunca tetikte ve temkinliyim, ama kimseyi görmüyorum ve bir kez bile yangın korkusu hissetmiyorum.

Depo görüldüğünde kutuya doğru acele ediyorum, heyecanım artıyor. Belki de metali yeterince uzun süre tutarsam bütün kurt eriyecek. *Ve sonunda içinde hangi anının saklı olduğunu öğreneceğim.*

Ama dümen gitti.

Dişlerimi öfkeyle gıcırdatarak raf kulesine tekme atıyorum.

Onu kandırmadım. Bir şey bulduğumu biliyordu ve onun için geri geldi.

"Cehennem zebanisi," diye tıslıyorum.

Ona olduğu kadar kendime de kızgıyım. Bu odadan bir şey almaya ondan daha fazla hakkım yok ve daha önce bunu kendim için talep edecek cesaretim yoktu.

Raflara yaslanarak kendimi teselli etmeye çalışıyorum. Kurt heykeline gitmeme dümen sebep olmamış olabilir. Bu sadece bir tesadüf olabilirdi ve bu benim uzun süreli

Bunu yapan Kain'di. Onun bir şekilde heykelle bağlantısı olduğuna eminim.

Gözlerim diğer kutuların üzerinde geziniyor ve beynim düşünceler arasında fıçı gibi dönerken kendimi yukarı itip onları karıştırmaya başlıyorum.

Kain tehlikeli. Bunu vücudumdaki her bir içgüdüyle biliyorum. Ve o da bende herkesin düşündüğünden daha fazlası olduğunu biliyor, bu da onu benim için özellikle tehlikeli kılıyor. Ailemden istediği sırra erişimin tam önünde durduğunu fark ederse daha da tehlikeli olur.

Ayrıca o yanımdayken düzgün düşünemediğim gerçeği de var. Konsantre olamamam ve ona yakın olduğumda düşüncelerimin gittiği yön beni kolay hedef haline getiriyor.

Başka bir rafa geçiyorum, küçük bir at maketini ve üzerinde tüy olan tanımadığım bir madeni parayı cebime atıyorum.

Beni izlemeye devam ederse, gerçekliği düzenli olarak terk ettiğimi ve olayları inanılmaz bir hassasiyetle hatırlayabildiğimi fark edecektir. Onun yanında dikkatli olmalıyım. Hatta mümkünse ondan tamamen uzak durmalıyım. Ailem adına "bana göz kulak olduğu" gerçeği bunu zorlaştırıyor.

Orgid'in burnundan damlayan kanı kendini beğenmiş bir tatmin duygusuyla hatırlıyorum, ama buna onu kendim yumruklamak için duyduğum derin bir özlem de eşlik ediyor. Kain'in yaptığı gibi şimşek hızıyla, sihirli bir şekilde geliştirilmiş kurt *val-tivar* hızıyla bir anda ortaya çıkamazdım ama ona o kadar yakın duruyordum ki, eğer hedefim doğru ve yumruğum sağlam olsaydı, fae'nin burnunu kendim kırabilirdim.

Paslanmış ve körelmiş bıçaklardan oluşan büyük bir kutuyu karıştırıyorum. Hiçbiri işe yarar görünmüyor.

Featherblade beni bir *val-tivar* ya da kanatlara sahip olmaya layık görüyorsa, hayatımı kolaylaştırmak için ahlaksız, öfkeli bir ateş perisi mahkûmuna kesinlikle güvenemem. Güçlenmem gerek. Daha sert olmalıyım. Kendime bakmayı öğrenmeliyim. İdeal olarak, bir konuda mükemmelleşmeyi öğreneceğim.

Yakında buradaki kalelerin beni baygın halde görecekləri düşüncesi içimi dehşetle dolduruyor. Neredeyse bir işaret gibi, sanki bunu düşünmek tetiklemiş gibi, midemde bir çalkantı hissediyorum.

Olabildiğince hızlı bir şekilde tozlu taş zemine düşüyorum, dirseğimi çarpıyorum ve bilinç beni tamamen terk etmeden önce küfredecek zamanım olmuyor.

Kendime geldiğimde, alışkın olmadığım konum kafa karıştırıcı olsa da, neredeyse hiç hasta hissetmiyorum.

657. Uyandım. Bir karartma daha atlatıldı.

Ve Featherblade sakinlerinden saklı bir tane daha. Buradaki herkes ne kadar kırılmış olduğumu öğrenmeden önce biraz daha zamanım olabilir.

BÖLÜM 26

MADDY

I Navi ve küçük, karanlık yatak odasıyla yüzleşemiyorum, bu yüzden kasanın girişindeki her şeyi avladığımdan ve galeriyi tetikleyen başka bir şey bulamadığımdan emin olduğumda, Sarra'nın onun yerine atölye. O orada değil ama ben yalnız kaldığım için mutluyum.

Kain'in okuduğu kapıdaki mesaj da dahil olmak üzere kasanın hafızasını saklıyorum. Bir armut şeklini alıyor ve bu şeklin nasıl seçildiğini milyonuncu kez merak ediyorum.

Gerçeğe döndüğümde, uykunun getirdiği huzuru arzuluyorum ve neyse ki bedenim bunu yerine getirmeye çalışıyor.

Sarra'nın omuzlarımı sarsmasıyla erkenden uyanıyorum. "Demek bütün köleler Kain'in dün gece yeraltı mezarlarından çıkarıldığını konuşuyor," diyor ben halsizce sırt üstü yuvarlanırken. Ateşin önündeki kürklerin üzerinde uyuyordum ve o da ateşi küçük odunlarla dolduruyordu.

"Ben olduğumu biliyorlar mı?" Mırıldanıyorum.

"Hayır, ama görünüşe göre, şimdi oraya geri döndü." Ateşi yaktı, sonra yanıma oturdu. "Ne oldu?" Yüzümü ve çıplak kollarımı tarıyor, beni kontrol ediyor.

"Ben iyiyim. Konuştuk."

Bana bir bakış attı. "Yani, onu dışarı çıkarman için seninle konuştu mu?"

"Bilgi için takas yaptım," diye itiraf ediyorum. Başını sallıyor. "Ve?"

"Ve beni izliyor çünkü ailem ona kız kardeşime bakması için para verdi."

Sarra'nın ağzı küçük bir O şekli alıyor. "Siz gelmeden önce bir insanla konuşmasının nedeni de bu olmalı."

Başımı salladım. "Sanırım öyle." Keşke ona daha fazlasını anlatabilseydim, kasadan ve yaptığı ödemenin ortaya çıkmasını istediği bir sır olduğu gerçeğinden bahsedebilseydim, ama yapamam. Ona henüz galeriden bahsetmek istemiyorum. Ve kasanın benim paylaşacak sırrım olduğundan da emin değilim.

"Seni yalnız bırakacak mı?" "Hayır, sanmıyorum."

Saklamaya çalıştığımı itiraf etmeden dümen konusunda ona nasıl meydan okuyacağımı bulmam gerekiyor. Yoksa ona doğru yürüyüp dümeni bana vermesini mi talep etmeliyim? Bu fikir gülünç.

Dün gece olduğu gibi şüphe içimi ürpertiyor. Kain onu almak için geri dönmemiş olabilir. Featherblade miğferi benden saklamış olabilir. Ayrıca, kurt heykelinin ortaya çıkmasını tetikleyen şeyin metal miğfer olup olmadığını bile bilmiyorum.

Kararsızlığımı bir kenara iterek ayağa kalkıyorum.

Yıkıcı Kain'den kaçınmam gerek, ona meydan okumam değil.

"Tehlikeli olduğu konusunda haklısın," diyorum Sarra'ya, bunu dile getirmenin aklımda kalmasını sağlayacağını umarak. "Beni izlemesini engelleyemem ama ondan uzak duracağım."

"Güzel."

Neyse ki yıkanmak ve üzerimi değiştirmek için odama gittiğimde Navi'yi özlüyorum. Ama kahvaltıya gittiğimde ziyafet salonundaki Orgid ve Inga konusunda o kadar şanslı değilim. Orgid tek gözü morarmış halde bana bakıyor ve ben gülümsememi engelleyemiyorum. Eğer Erik onu iyileştirdiyse

Çünkü benimkiler Valkyrie'nin tedavisinden sonra kayboldu.

Gölge-fae ve huysuz ateş-fae yardımcısı bana hiçbir şey söylemiyor ve bunun Harald, Erik ve Valdis'in de salonda olmasından kaynaklandığından şüpheleniyorum.

"*Glima*," diye sesleniyor Valdis ve kaleler yemeklerini bitirip ana kapılarda ona katılmak için hareket ederken tabureler sıyrılıyor. Kain'in *glima* eğitmeni olması gerekiyordu ama eğer yeraltı mezarlarına geri döndüyse, sanırım öğretemez. Kendimi onun yokluğuyla ilgili en ufak bir hayal kırıklığı yaşamadığıma ve Sarra'ya söylediklerimde ciddi olduğuma ikna etmeye çalışıyorum.

Kain benim için özellikle tehlikeli. Onu ne kadar az görürsem o kadar iyi.

Valdis'i kısa bir yol takip ederek Kurt Kanadı'ndaki başka bir binaya gidiyoruz, kapısındaki yazıdan resmi adının "Kalkancı Kızın Ambarı" olduğunu öğreniyorum.

Burası uzun bir eğitim salonu, zeminin diğer yarısı normalden daha kalın, dolgulu kürklere benzeyen şeylerle kaplı. Odanın bir ucunda mankenler, diğer ucunda ise silah ve kalkanlarla dolu büyük sandıklar var. Dört uzun, kemerli pencere içeriye muazzam miktarda ışık alıyor ve her pencerede her *val-tivar* için bir tane olmak üzere bir dövüşün vitray resmi var. Valdis yüksek sesle konuşana kadar dikkatim tamamen dağılmıştı.

"Eşleşin. Bugün yer çalışması yapacağız. Önce düşmeyi öğrenirsiniz, sonra nasıl kalkacağınızı öğrenirsiniz."

Eldith hemen bana doğru yürüdüğünde şaşırdım. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sana yardım etmek istiyorum," diyor.

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Nasıl? Ve neden?"

"Daha iyi bir savaşçı olmana yardım ederek. Orgid'in söylediği kadar az büyün varsa, bunu başka yollarla telafi etmen gerekecek." Şüphelerim yüzümden okunuyor olmalı, çünkü iç geçiriyor. "Bana güvenmiyorsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yapar mıydın?"

Gözlerini botlarıma dikeyor, sonra yüzümde sabitliyor. "Ayağını kıracağımı gerçekten düşünmemiştim," diyor. "Buraya kimseyi incitmek için gelmedim."

"Yani kendini kötü hissettiğin için mi bana yardım etmek istiyorsun?"

"Kısmen." Omuz silkiyor. "Ama aynı zamanda Orgid'i sevmediğim için," diyor. "Bana karşılaştığım bazı aristokratları hatırlatıyor. Seni seçmesi, kendini daha güçlü hissetmek için seni kullanması hoşuma gitmiyor." Ses tonunda kesinlikle benden ve Orgid'den daha derinlere inen bir öfke var. *Yani Eldith de mi güce aç bir puştun hedefi oldu?*

"Ona haddinin bildirilmesini mi istiyorsun?"

"Evet. Ve bunu Kain gibi bir Valkyrie yerine sen yaparsan daha da tatmin edici olacak." Bana hınzırca sırıtıyor ve sanki kötü davranmam için bana izin veriliyor. "Bir dahaki sefere seni herkesin önünde küçümsemeye çalıştığında, onun kanını akıtan sen olmalısın."

Ben de ona sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diyorum. "Güzel."

Valdis yuvarlanma, düşmeyi kırma ve ardından rakibini yere mıhlama gibi bir dizi hareketten geçiyor, biz de onları takip ederek yer değiştiriyor ve mıhlanmayı kırmaya çalışıyoruz. Eldith bana karşı sert davranıyor, ancak elinin altında olduğumda beni sıkıyor, itmiyor, çimdiklemiyor ya da hoş olmayan herhangi bir şey yapmıyor. Ancak onu sıkıştırmaya ya da altından kurtulmaya çalıştığım da işimi kolaylaştırmıyor. Benim için iyi bir eş. Biraz daha uzun ama benzer kiloda. Keşke benimki kaslı olsaydı.

Bir ya da iki saat sonra, biraz su içmek ve nefes almak için on dakikalık bir mola verdik ve aslında kendimi iyi hissediyorum.

Eldith suyunu yudumlarken bana, "Düşündüğünden daha güçlüsün," diyor. "Sadece daha fazla disipline ihtiyacın var."

"Yok artık," diye mırıldanıyorum, o da bir kahkaha atıyor. "Tekrar gitmeye hazır mısın?"

BÖLÜM 27

MADDY

F ya da sonraki birkaç saat, yenilenmiş bir şevkle çalışıyorum. Neredeyse hiç darbe indirmeyi başaramıyorum, ancak yetersizliğimden dolayı cesaretim kırılmıyor, sadece tekniğimi geliştirmek için daha kararlı hissediyorum. Ve Eldith bana gelişmem için bir şans veriyor.

Konsantrasyonumu ne kadar iyi kontrol ettiğimle de gurur duyuyorum. Odadaki diğer tüm çiftleri - homurtular, bağırışlar, çığlıklar ve Valdis'in ara sıra havlayarak verdiği emirler - görmezden geliyor ve tamamen Eldith'e odaklanıyorum. Bu da daha az hareket kaçırdığım ve dolayısıyla daha fazla darbeyi savuşturduğum anlamına geliyor ve aslında çalımları tahmin etmekte iyi olduğumu fark ediyorum. Harald odaya girip dövme zamanının geldiğini duyurduğunda, kendimi bir sonraki *glima* seansını dört gözle beklerken bulduğumda şaşıyorum.

Grup olarak devasa gölge perisini Odin'in Yüksek Salonu'na kadar takip ediyoruz ve demirle çevrili olduğu için daha önce fark ettiğim bir kapıya varıyoruz. Kapının üzerindeki tabelada "*Ateş Çukuru*" yazıyor.

Demirhaneye adım attığımızda içimde beklenmedik bir heyecan dalgalanıyor. Oda geniş ve dairesel, tuğla duvarlar yılların dumanı ve ateşiyle kararmış. Uzun, açık pencereler yüksek tavanı çevreliyor, mekânı ışık ve temiz hava ile dolduruyor. Devasa ahşap kirişler başımın üstünden geçiyor, meşeleri de duvarlar gibi kararmış. Ayaklarımın altındaki tuğla zemin, sıvı metalin akmasını sağlamak için oyulmuş kanallarla pürüzsüz hale getirilmiş.

Ortada dev bir taş fırın var, şu anda soğuk, ama yakıldığında şiddetle ısınabileceğini hayal ediyorum. Yanında deri kayışları olan dev bir körük seti duruyor. Dairesel odanın dört bir yanında demirden, çelikten ve hatta Mythril'den yapılmış çeşitli boyutlarda örslerin bulunduğu iş istasyonları var. Çekiçler, penseler, keskiler ve maşalar duvarlardaki ve kirişlerdeki kancalardan sarkar. Sağlam ahşap tezgâhlarda yarı işlenmiş kalkanlar ve çeşitli tamamlanma aşamalarındaki diğer metal eşyalar duruyor. Arka duvarda malzemelerle dolu yüksek raflar var; bakır, kalay, demir ve çelik yığınlarının yanı sıra yakıt olarak kömür ve odun kömürü yığınları. Bunların yanında meşe tahtaları ve ağaç dalları yığınları var.

Harald farklı silah ve kalkan türleriyle kullanılabilecek farklı metallere bahsederken ve farklı dövüş tarzlarına uygun silah türlerini daha da açıklarken onu dikkatle dinliyorum. Söylediği her şey benim için faydalı olabilir ve yeteneklerimi geliştirebilir, bu yüzden notlar alıyorum, odak noktamın bir kez bile kaydığını fark etmiyorum.

Bana kısa bir süre gibi gelen ama aslında birkaç saat olduğunu düşündüğüm bir sürenin ardından, her birimizi bir iş istasyonuna atıyor ve dövmeye başlamak için bir şey seçmemizi istiyor. Dün gece incelediğim kasanın dışındaki kutuları düşünüyorum. O zaman kendime, eğer kendi kılıcıma, baltama ya da kalkanıma ihtiyacım olursa geri dönüp bir tane alabileceğimi söylemiştim. Kendiminkini yaratabileceğim aklıma gelmemişti.

Kendime bir kılıç, topuz ya da balta yerine bir kalkan yapmak istediğime karar vermem uzun sürmedi. Kendimi savunmak şu anda başkalarına saldırmaktan daha önemli. Kain'in sözleri aklıma geliyor ve tekrar, karşılık vermemenin iyi bir kendini savunma şekli olup olmadığını sorgulamak zorunda kalıyorum. Düşünceleri bir kenara itip odaklanmaya çalışıyorum.

Fikirler zihnimi dolduruyor ve galeriye gidip şimdiye kadar gördüğüm tüm farklı kalkan türlerini araştırmaya başlamak neredeyse imkansız. Bunu yapmak için daha sonra zamanım olacağını biliyorum, bu yüzden kendimi demirhanenin gerçekliğinde kalmaya zorluyorum ve aklıma gelen her fikri çılgınca çizmeye başlıyorum.

Harald odanın içinde dolaşıyor, sırayla tüm kalelerle konuşuyor ve bana ulaştığında gözlerini kâğıdıma dikeyyor.

"Herkes silah yapıyor," diyor. Sesinde bir yargılama olup olmadığını anlayamıyorum. "Sen neden bir kalkan seçtin?"

"Çünkü o bekçi köpeğinde zaten bir silahı var," diye tersliyor Orgid birkaç iş istasyonundan.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve cevabımı doğrudan Harald'a veriyorum, ama gölge-fae'nin beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Çünkü sebepsiz saldırılar buradaki bazı kalelerin doğasında var gibi görünüyor ve müttefiklerime zarar vermektense kendimi savunmayı tercih ederim." Kelimeleri net bir şekilde ve içlerine yükleyebildiğim kadar zehir yükleyerek söylüyorum. Ayrıca büyük bir metal kalkanı suratına çarpışımın canlı görüntüsünü de atlıyorum.

Harald tek kaşını kaldırıyor. "Şurada farklı boyutlardaki çerçeveler için en uygun kalkan şekilleriyle dolu bir kitap var," diyor ve hepimizin kovulduğunu haykırıyor.

Kitabı almak için yanıma almaya karar verdim, çünkü hepsi silah yapıyorsa başka kimsenin buna ihtiyacı olmayacaktı.

Harald çıkarken beni durdurdu. "Demirhane her zaman kalelere açıktır," diyor.

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, *hersir*."

Zaten Odin'in Yüksek Salonu'nda olduğum için doğruca Sarra'nın atölyesine gidiyorum ve o oradayken heyecanlanıyorum. Ona demircilik ve yapacağım kalkan hakkında her şeyi anlatmaya başlıyorum.

"İstersen sana yardım edebilirim," diye

teklif ediyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Tabanının metal olması gerekecek ama ön tarafına ahşap işçiliği koyabiliriz, bir şey oyabiliriz, ben de sana ahşaba nasıl şekil verileceğini öğretirim."

Ona ışınlanıyorum. İçinde sihir olmayacaktı -o toprak-fae sihriyle çalışıyordu, buz-fae sihriyle değil- ama kendime ait karmaşık ve güzel bir şeye sahip olmak ve bunu yeni arkadaşımın yardımıyla oymak harika olurdu. "Bunu çok isterim," diyorum ona.

Bu akşam, şu ana kadar burada bulunduğum diğer gecelerden farklı hissediyorum. Eldith'in yardım teklif etmesi, bütün gün Kain için endişelenmek zorunda olmamak ve kendimi gerçekten savunabileceğim bir eşyaya sahip olma ihtimali, hepsi bana heyecan veriyor.

Kalkan düşüncelerime hükmediyor ve beynime zayıflıklarımı saklamayan ya da tanrıların beni neden buraya getirdiğini merak etmeyen bir şeye odaklanmasını sağladığım için minnettarım. Sarra derslerine devam edip Aldrich'in asası üzerinde çalışırken, ben de elimde bir tomar parşömenle büyük sandalyeye oturup yüzlerce fikir üretiyorum. Sarra bana bakmadığında, gördüğüm ve duyduğum tüm farklı kalkanlardan ilham almak için tekrar tekrar galeriye gidiyorum.

Akşam yemeği için yukarı çıkıyorum ve Kain hariç tüm Valkyrie'ler orada, bu yüzden şaşırtıcı olmayan bir şekilde kimse sorun çıkarmıyor. Tek başıma oturarak hızlıca yiyorum, sonra Sarra için büyük bir avuç peyniri gizlice aşağıya indiriyorum.

Çalışırken dostça konuşuyoruz, çoğunlukla mahkemelerimiz ve ne kadar farklı oldukları hakkında ve biraz da ailelerimiz hakkında. Sarra yatmaya gideceğini söylediğinde, Navi ile paylaştığım odaya çıkmaya hiç niyetim yok, bu yüzden şöminenin önündeki kürklerin üzerine oturuyorum. Asamı kalçamdan çıkarıp közlerin üzerine biraz kar serpiyorum, onları ısıları daha rahat olacak kadar soğuttuktan sonra uzanıyorum ve kürkleri başımın altında bir yastık haline getiriyorum.

Aklım kız kardeşime kayıyor ve ilk kez içim korkuyla dolmuyor.

Beni seviyor, diyorum kendime. Beni hep sevdi. Beni de her zaman kolladı ve her zaman benimle ilgilendi. Eminim burada olmamdan endişeleniyordur.

Odamdaki sandığın dibinde yıkık dökük elbiseme sarınmış aynayı hayal ediyorum ve kararlılığımı topluyorum. Yarın onunla konuşmaya çalışacağım.

BÖLÜM 28

MADDY

T Ertesi sabah Sarra'nın atölyesinden geç çıkıyorum, ortak yatak odamıza vardığımda Navi'nin çoktan kahvaltı için ziyafet salonunda olacağını umuyorum.

Geldiğimde oda boştu, bu yüzden kendimi içeri kilitledim ve yırtık elbiseyi bulana kadar sandığımdaki kıyafetleri karıştırdım. Dikkatlice açıyorum ve güzel, mavi mineli kompakt aynaya bakıyorum.

Derin nefesler alarak ve kendimi çelikleştirerek kız kardeşimin yüzünü hayal ediyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen Freydis beni görmek istesin, diye dua ediyorum. Ya da, en azından, lütfen benden nefret etmesin.

Yatağa oturuyorum, aynayı açıyorum ve kabuk şeklindeki camdaki yansımama bakıyorum. Freydis bana bu aynaların nasıl çalıştığını hiç anlatmadı ama ondan sihir aktığını hissediyorum ve elimde buz gibi soğuyor. Umarım Buz Sarayı'nda bir yerlerde kız kardeşimin aynası da bunun kadar soğuktur ve onun üzerindedir. Böylece ona ulaşmaya çalıştığımı biliyordur.

Ama yansıma kendi yüzüm olmaya devam ediyor, umutlu ama biraz da korkulu gözlerim yoğun bir şekilde cama bakıyor.

Pes edene kadar neredeyse on dakika denedim.

Onunla iletişime geçmeye çalıştığımı bilmiyordu, diyorum kendime aynayı tekrar saklarken. Ayna onda olmayacak.

her zaman. Belki de ayna sandığın dibindeyken benimle iletişime geçmeye çalışmış ve ben de onun yaptığı gibi kaçırmışımdır?

Benden kasıtlı olarak kaçmıyor. Beni seviyor.

Yıkanırken ve giyinirken kelimeleri tekrarlıyorum, ancak rahatsızlık benimle kalıyor.

Valkyrie'lerin bugün bizim için planladıkları faaliyete giderken yemek için biraz ekmek almak üzere zamanında orada olmayı umarak ziyafet salonuna doğru koşuyorum. Programda uçuş eğitimi yazıyor ama henüz hiçbirimizin kanatları olmadığı için bunun neleri içerdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben ziyafet salonuna girdiğimde Erik konuşmaya başlamıştı bile ve bana bakıp duraksamayınca ben de duruyorum. "Hava platformları son derece tehlikeli bir yer ve sadece kanatlarınızla değil, onları kullanmakta da belli belirsiz ustalaşana kadar Featherblade tarafından size erişim izni verilmeyecek," diyor.

Hava platformları mı? Heyecanlı bekleyiş damarlarımda dolaşıyor.

"Kanatlarınızı kazanana kadar, Perşembe günlerinizi pratik yaparak geçirmek için üç değerli beceriden birini seçebileceksiniz. Yiyecek arama, avlanma, zehir yapma ve misafirperver olmayan ortamlarda yemek pişirmeyi öğrenme gibi mutfak işleri yapabilirsiniz. Ayrıca yüzme becerilerini geliştirmeyi seçebilir ya da günü rıhtımda geçirip yelken yeteneklerinizi geliştirebilirsiniz."

Odanın her yerinde konuşmalar başlar, kaleler üç beceriden hangisinin en değerli olduğuna karar verir.

"Gitmeden önce bir şey daha!" Erik seslenir ve konuşmalar kesilir. "Üç hafta içinde, Sigrun güç gösterisi için döndüğünde, *Oskorela*'yı da başlatmış olacağız." Odada bir heyecan uğultusu dalgalanıyor, muhtemelen bunun "Vahşi Av" anlamına geldiğini bilen fae'lerden geliyor. "Layık olanlar için Featherblade büyük bir ödül taşır. Bu salonların güvenliğinin ötesinde çok sayıda av var ve eğer savaşta onurunuzu ve yiğitliğinizi kanıtlayan bir şey getirirseniz, ödül çok büyük olacak."

Aklıma doğrudan Aldrich'i öldüren ve neredeyse geri kalanımızı da öldürecek olan kuşlar geliyor. Onlardan birini öldürmemiz beklenemez, **değil** mi?

"Avlar asla yalnız yapılmamalı ve tehlike hafife alınmamalıdır. Birçoğunuz kanopinin koruyucularını, çığlıklarını zaten deneyimlediniz ve Featherblade'in dışında onlardan o kadar iyi korunamayacaksınız. Ama dışarıda bulunacak çok şey var. Gönüllü av partilerini şimdi kabul edeceğiz, ancak kudretli liderimizin bir sonraki ziyaretinden sonra kendinizi zorunlu *Oskorela* partilerine hazırlayın."

Yani, kuşlara çığlık deniyor. Çıkardıkları korkunç gürültüyle bu mantıklı.

Ve onlarla tekrar yüzleşmeme sadece üç hafta mı var?

Freye bana yardım et.

Erik ellerini birbirine vurur. "Mutfak çalışanları, benimle gelin lütfen," diye sesleniyor ve servis masasının arkasındaki kapılara doğru yöneliyor. Branka da dahil olmak üzere pek çok Fae ayağa kalkıp onu takip ediyor.

Sessizce yemin ederim. Benim seçimim de bu olurdu ama ondan kaçınma içgüdüm Orgid ve Inga'ya karşı olduğu kadar güçlü.

Brynhild masasından kalkıyor, lirik sesi anında sessizliği emrediyor. "Yüzmek istiyorsanız beni Kurt Kanadı'nın dışında bekleyin."

Bu benim için bir seçenek değil. İyi bir yüzücüyüm, hatta çoğu kişiden daha iyiyim ama bayılırsam beni yukarı çekecek Freydis olmadan boğulma riski çok büyük. O yüzden yelken açıyorum.

"Gemide olmak isteyenler, ana merdivenlerden aşağı inin ve orada bekleyin."

Aceleyle servis masasına gidip bir elma ve küçük bir ekmek aldıktan sonra ziyafet salonundan çıkıyorum. Orgid, Inga ve Navi, Brynhild'i bekleyen grupla birlikte Kurt Kanadı'nın dışında duruyor ve sola dönüp ana merdivenlere doğru ilerlerken rahat bir nefes alıyorum.

Valdis büyük bir teknenin önünde durmuş bizi bekliyor ve ben rahatlıyorum. Valdis'e olan hayranlığım beni onun yanında garipleştiriyor ama bana Brynhild'in yaptığı gibi sert bakışlar atmıyor ya da Harald'ın yaptığı gibi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekmiyor.

Buzullar arasında hareket eden teknelerde çok zaman geçirdim, ama büyük olanlarda değil, sadece üç dört kişinin sığabileceği küçük *karavelalarda*. Bu tekne yirmi kişi alacak kadar büyük ve içimde şelaleye doğru gidiyor olabileceğimize dair hafif bir panik oluşuyor. Midemi sakinleştirmeye çalışarak elmamı yiyorum.

Grupta, iyi görünümlü toprak-fae Henrik ve etkileyici miktarda büyüye sahip genç buz-fae çocuk Martom da dahil olmak üzere sekiz kişiyiz.

"Her şeyin bir sırası var," diyor Valdis ve teknenin bordasına vuruyor. "Gemiye kontrol edin. İyi bakılmış bir gemi bir gerekliliktir."

Ahşabın yarık ve boşluklara karşı nasıl kontrol edileceğini, sonra da çam kokan kalın katranla nasıl doldurulacağını anlatıyor. Bazıları diğerlerinden daha zarif bir şekilde gemiye biniyoruz ve ardından güverte tahtaları ve direkler üzerinde aynı kontrolleri yapıyoruz.

Valdis sırayla sekizimize de kısa bir ip atıyor. Benimkini yakalamayı başardığım için memnunum. "Bir gemi ancak halatları ve düğümleri kadar güçlüdür" diyor ve ardından bizi bir dizi düğümden geçiriyor. Hepsine aşınayım ve hatta galeriye gidip daha heyecan verici düğümlere bakma isteğimi uzak tutmayı başarıyorum.

Bizi teknenin etrafında gezdirerek hangi düğümlerin yük bağlamak için işe yaradığını, hangilerinin yelkenler için gerekli olduğunu ve hangilerinin demir atarken veya karaya çıkarken kullanılacağını gösteriyor.

"En iyi teknelerin sığ bir gövdesi vardır, bu da kumlu sahillerde kumsala çıkmamızı sağlar" diye açıkladıktan sonra yelkenler hakkında konuşmaya başlıyor ve teknenin hızını ve yönünü kontrol etmek için yelkeni tutan kırıış olan serenin nasıl döndürüleceğini gösteriyor.

Bunların hepsi bildiğim bilgiler ama dikkatimi veriyorum çünkü tekne daha önce bindiğim her şeyden çok farklı. Alışık olmadığım keskin üçgenlerden oluşan karmaşık bir yelkeni var ve her iki tarafa da on kürekçi ve alçak orta kısma da yük sandıkları alabiliyor.

Hâlâ basamakların hemen yanında olmamıza rağmen Valdis hepimizi küreklerin başına oturtuyor. Ağır ahşap bıçaklar parmaklıkların üst kısmına yakın halkalarda duruyor ve kürekçilerin oturabilmesi için yüksekçe bir yere yerleştirilmiş.

"Kürek hızını artırmak ve daha uzun süre kürek çekmek için doğuştan gelen büyüünü kullanabilirsin," diyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi dene."

Bunu yapabileceğimden şüphelendiğim için pek umutlu değilim ama asamı küreğin yanına sıkıştırıyorum, iki elimle kavıyorum ve buz büyüümün bir kısmını tahtaya aktarmaya çalışıyorum. Güzel, buzlu bir rüzgâr kürekten aşağı doğru akıyor ve hareketi düşündüğümünden daha fazla hızlandırıyor.

Büyüm arttı mı? Artmış gibi hissetmiyorum ve acaba büyüyle o kadar az mı uğraşıyorum ki bana yardımcı olabileceği bazı küçük yolları gözden geçiriyorum.

Sonunda yelken açtık ve suyun üzerinde süzölmek özgürleştiriciydi.

Henrik tüm zaman boyunca sesini yükseltiyor, sadece Valdis'le değil gruptaki her fae ile flört ediyor. Onun coşkulu teşviki sayesinde küreklerle çabucak bir ritim buluyoruz ve dolambaçlı nehirde güçlenerek ilerliyoruz. Neyse ki, hiçbir şelalenin yakınından geçmiyoruz ve kalın bir yeşillik örtüsü bizi her zaman kaplıyor, bu yüzden çığlıkların bize ulaşma şansı yok.

Dönüş yolunda Valdis bizi geçtiğimiz düğümler konusunda tek tek test ediyor.

"Madivia, buradayım," diye sesleniyor, tam o sırada Featherblade ortaya çıkıyor. Ağır küreği bacaklarımın üzerinden çekip ayağa kalkıyorum. Midem bulanıyor.

Lanet olsun. Ağırlığımı hareket ettirmeye çalışmak için bir saniyem var ama yeterince uzun değil. Görüşümün üzerine siyah iniyor ve bilinç beni terk ediyor.

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey düzgün nefes alamadığımı oluyor. Ağızım ve boğazım su dolu.

İkincisi ise havadayım.

Ne olduğunu anlamak için birkaç boğulma, nefes nefese kalma saniyesi daha gerekiyor.

Teknenin kenarından nehre düştüm ve Valdis beni kaldırdı.

İkimizi de tekneye geri koyarken kanatları hafifçe çırpıyor. Saçlarım yüzüme yapışmış, kıyafetlerim derime yapışmış ve su kusuyorum. Yine de diğer yedi fae bana bakarken ayaklarımı tutmayı başarıyorum.

658. *Bir tanesini daha atlattım.* Midem çalkalanıyor, muhtemelen nehir suyuyla dolu.

Bunun olacağını biliyordum. Neredeyse boğulacağımı bilmiyordum ama antrenman sırasında bir noktada bayılacağımı biliyordum.

Hayatta kaldım. Önemli olan da bu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum Valdis'e. Kelimeleri söylerken boğazım yanıyor. Örgülü at kuyruğundan su sıkarken "kafası karışık tanrılar" hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Kanatları genişliyor ve arkasından titriyor, beni nehirden çıkardığında üzerlerine bulaşan suyu silkeliyor.

"Şifa odalarına gitmen gerekiyor mu?" diye sordu. "Hayır."

Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Sırılsıklam kıyafetlerime tiksintiyle bakıyor.

"Sadece su," diye mırıldanıyorum. Çenemi dik tutuyorum ve utancımın diğerlerinin görebileceği bir şey olmamasını umuyorum.

Valdis bir omzunu silkerek benden uzaklaşıyor.

Yelkenin nasıl indirileceği ve istifleneceği konusunda talimatlar vermeye başladı ve hepimiz itaat etmek için harekete geçtik.

Yine de konsantre olmakta zorlanıyorum. Diğerleriyle göz teması kurmaktan kaçınıyorum ve tek düşünebildiğim Orgid ya da Inga'nın önünde bayıldığımda ne olacağı. Hatta Navi'nin bile.

Kıyafetlerim düzensiz bir şekilde kuruyor, ortamı saran deri gövdemin büyük kısmını ıslak tutuyor ama umurumda değil. Meltem ne zaman üzerimize esse beni içine alan soğuk rahatlatıcı oluyor. Featherblade benim için çok sıcak.

Burada olmamanız için bir neden daha, diye alay ediyor aşırı aktif beynim.

Tekne basamaklara çarpıyor ve diğer fae'ler dışarı çıkıyor. Valdis bekliyor ve bana yardım teklif etmesini ya da bir daha yelken açamayacağımı söylemesini istemiyorum, bu yüzden aceleyle yan tarafa geçip o bana ulaşmadan dışarı çıkıyorum.

Sıcaklık yükseliyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum, çünkü nedenini biliyorum.

Kain büyük heykellerden birinin arkasından çıkar.

Yüzündeki kaba kılların sakal diyebileceğim bir şeye yaklaşmış olması dışında, iki gece önceki haliyle aynı görünüyor.

Şu anda kasayı ya da dümeni zorlayacak gücüm yok. İçimde pek bir şey yok. Yalnız kalmak istiyorum.

Gözleri yavaşça aşağı yukarı hareket ederken d a r a l ı y o r .
"Islanmışsın."

"Ve sen bir dahisin," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. Ağzımda kötü bir tat var ve bunu gidermek için bir şeyler içmek istiyorum.

Merdivenleri çıkmaya başladım, yanından geçerken ıslak ayak izleri bıraktım. "Teknede bayıldın mı?"

Adımlarım yavaşlıyor ve bir an gözlerimi kapatıp daha hızlı hareket ediyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Lütfen, beni yalnız bırakın."

"Diğerleri seni yalnız bırakmayacak."

Dönüp bakıyorum. Damlalar basamaklara sıçrıyor ama onu ıskalıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Tüm güvensizliklerim gözlerimin önünde geçit töreni yapıyor, çünkü özgüvenim onların altında ezilerek yok oluyor.

Hiçbir şey söylemeyince geri dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Odin'in Yüksek Salonu'na doğru ilerliyorum ve parlayan oduna ulaştığımda duraklıyorum. Sadece kendi ayak seslerimi duyabiliyorum. Döndüm ve o gitmişti.

BÖLÜM 29

MADDY

Iyemeğe gitme. Bir yanım başımı dik tutmak ve herkese ne düşündüklerini ya da söylediklerini umursamadığımı göstermek istiyor. Ancak daha büyük bir kısmı fısıltılarla uğraşacak durumda değil. Ya da düpedüz

Baştan çıkarıcı.

Kendim için üzülmeyi reddederek, bunun yerine geliştirebileceğim yolları listeliyorum ve her şeyi parşömenime yazıyorum. Güç en belirgin olanı. Sırada daha iyi ekipman var. Önce kalkan, sonra bir kılıç ya da balta. Belki bir yay, çünkü okçuluk muhtemelen en iyi dövüş becerim.

Vahşi Av'a gönderilmeme üç hafta kaldığının bilincinde olarak, son tarihi kendimi zorlamak için kullanıyorum.

O zaman kalkanımı bitirmiş olacağım, o zamana kadar Battleyard'da on tur koşabileceğim ve en ağır at nallarını kaldırabileceğim.

Eldith'ten benimle daha sık antrenman yapmasını isteyeceğim. Yanımda taşımak için macunlar ve iyileştirici iksirler yapacağım.

Yapabileceğim her şeyi. Yapacağım.

Üç haftalık süre aynı zamanda Kain'in kasaya girmesine yardım edip etmemeye karar vermem gereken süre ama bunu bir kenara itiyorum. Şu anda hiçbir şey Featherblade'e ve tanrılara burada olmam gerektiğini kanıtlamaktan ve yılan *val- tivarımı* kazanmaktan daha önemli değil.

Navi odaya girdiğinde uyuyormuş gibi yapıyorum. Zor değil, çünkü yorgunum ve gerçek uyku beni şaşırtıcı derecede çabuk alıyor.

Kain'i hayal ediyorum.

Yggdrasil'in gölgelikleri üzerinde, gökyüzünde, sislerle bir arada süzülmemle başlıyor. Kocaman kanatlarım var, kız kardeşimin saçlarının renginde ve soluk mavi bir yılan boynuma dolanmış, uzun gövdesi omuzlarıma sarılmış, rahatlatıcı ve katı. Ama sonra altımdaki ağaç değişiyor ve kanatlarım titriyor.

Dünya yanıyor.

Altımdaki her şey yanıyor. Odin'in Yüksek Salonu büyüklüğünde, devasa, ölümcül, alev alev yanan bir kurt, yoluna çıkan her şeyi yakıp kül ediyor. Gölgeleikten, avlulardan geçip gidiyor ve ardında külle kaplı ıssızlıktan başka bir şey bırakmıyor.

Canavarın sırtında, gözlerinde manyak bir bakış, kollarını açmış ve omuzlarından fışkıran ateşten yapılmış devasa kanatları ile Yıkıcı Kain.

Uyandığımda rüyayı unutmak için mücadele ediyorum. Çok canlıydı ve yıkanıp giyinirken aklımdan çıkmıyor. Ateş perisini her düşündüğümde, alevli kurda binerken gözlerindeki çarpık, güce aç bakışı görüyorum.

Onun dünyayı yok etmesinden gerçekten korkuyor muyum? Kendi kendime, aşırı aktif hayal gücümün o kasada ne varsa alıp başka bir şeye dönüştürdüğünü söylüyorum.

Banyo odasından döndüğümde Navi odamızdan ayrılmıştı, ben de kendimi içeri kilitledim ve kız kardeşimin aynasını elbiseye sarılı saklandığı yerden aldım.

Açtığımda midem bulanıyor. Freydis'in öğütlerine her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Benim düşüncesiz olduğum yerde o düşünceli, benim kaprisli olduğum yerde o mantıklı ve benim dağınık olduğum yerde o sakin.

Mavi mine bir kez daha ellerimde buz gibi oluyor. Elimden geldiğince sessiz dualar gönderiyorum dünyaya, kız kardeşimin aynası bugün üzerinde olsun, buz gibi soğuduğunu hissetsin ve açsın ki yüzünü görebileyim.

Ama on dakika sonra, ondan hiçbir iz yok, sadece benim giderek üzülen yansımam var. Beni kasıtlı olarak görmezden geldiğine inanmak istemiyorum. Beni kasten görmezden geldiğine inanamıyorum. Bu yüzden aynayı yerine koyuyorum ve ziyafet salonuna doğru ilerlerken bunu düşünmemeye çalışıyorum.

İçeri girdiğimde çenemi dik tutuyorum. Birkaç fae sessizleşiyor ama çoğu bana aldırış etmiyor. Rahatlamış bir şekilde yulaf ve meyve yüklüyorum.

Programda Cuma gününün etkinlik günü olduğu yazıyor, ancak Erik ayağa kalkıyor ve Sigrun'un ziyaret edeceği ilk güç gösterisine kadar hiçbir etkinlik olmadığını, dolayısıyla o günün boş bir gün olduğunu herkese bildiriyor.

Zamanımı nasıl değerlendireceğimi düşünmeme hiç gerek kalmıyor. Yemeğimi yedikten sonra doğruca ağırlık odasına gidiyor ve bir sonraki at nalı setini kaldırıyorum. Oradayken başka kimseyi görmüyorum ve mutlu bir şekilde, tekrarları sayarken zihnimi odaklamakta ve dolaşmamakta çok zorlanmıyorum.

Sonra, Battleyard'a gidiyorum. Antrenman yapan başka fae'ler de var ama turlarımı atmaya başladığımda hiçbirini bana aldırış etmiyor. Üç tur atmayı başarıyorum ve kendimden memnunum çünkü sonrasında kusacakmışım gibi hissetmiyorum.

Odama dönüp daha rahat kıyafetlerimi ve deri şalımı giydikten sonra doğruca demirhaneye gidiyorum. Açlıktan öldüğümü fark edene kadar altı saat geçiyor. Sarra'nın tasarlamama yardım ettiği çerçeveye şekil vermek için yirmi küçük metal levhayı başarısız denemelerle elden geçirdim. Ve şimdi bile, doğru olduğundan emin değilim. Küçük ölçeklerde prototipler deniyorum ve yemekten sonra Sarra'ya göstermek için en güçlü iki yarışmacıyı yanıma alıyorum.

Akşam yemeği için yukarı çıktığımda Kain ziyafet salonundaydı ve herkese o kadar sert bakıyordu ki taburesinin etrafında altı fitlik bir boşluk vardı.

Elimde kepçeyle büyük bir güveç kazanının üzerine eğilmiştim ki biri omzuma sertçe vurarak kaşığı düşürmeme neden oldu. Döndüğümde takırdıyordu.

Branka bana ters ters bakıyor ve bedduam dudaklarımda kalıyor. Bu fae'ye karşı kendimi savunmanın bir anlamı olmadığını hemen anlıyorum. Orgid bana kişisel bir şekilde acı veriyor, sanki bir nedenden dolayı bana karşı gerçekten bir kızgınlığı varmış gibi. Ama Branka sadece... *vahşi*. Bunun için başka bir kelime bulamıyorum. Gözleri çok hızlı kayıyor, dudakları sürekli bir hırıltı halinde ve onda basmakalıp sözlere meydan okuyan vahşi bir yan var.

Beni tekrar itiyor, kasesini yahninin yanına götürüyor ve hepsini kazana daldırıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kaşık kullanamıyor musun?" Sözcüklerin kaçmasına engel olamıyorum.

Bana cevap bile vermiyor, sadece hırıltılı bir ses çıkarıyor ve dirseğini bana doğru itiyor. Tam zamanında yolundan çekildim.

O uzaklaşıyor ve ben de güveç yerine etli börek almaya karar veriyorum.

Yalnız oturmayı bekliyordum ama Eldith ben bir tabure seçtikten birkaç dakika sonra yanıma bir tabak bırakıyor.

"Nehir hakkında bir şeyler duydum," diyor.

Ağız dolusu turtamı yutuyorum. "Eminim şimdiye kadar herkes nehri duymuştur," diyorum.

"Bu sık sık oluyor mu?" diye soruyor.

Ona yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Evet."

"Sen yürüyen bir felaketsin."

Turtama geri dönüyorum. Eğer benimle alay etmek için yanıma oturduysa, ona ilgimin karşılığını vermeyeceğim.

"Ağırlık çalışacaksan yardıma ihtiyacın olacak, yoksa kendini öldürme riskiyle karşı karşıya kalırsın."

Ona göz kırpiyorum. "Teklif mi ediyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet. Kendi başına güvenle kaldıramayacağın bir ağırlığa ulaştığında bana haber ver."

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve sonra sessizce yemeğini yiyor.

Ona karşı hâlâ biraz şüpheli olmama engel olamıyorum ama yardıma ihtiyacım var. O güçlü ve sırim gibi ve kendimi güçlendirmek konusunda bana Sarra ve benim kendi başımıza yapabileceğimizden daha fazlasını öğretebilir.

Salonun neredeyse her zaman açık olan ana kapılarında bir kargaşa oluyor ve ikimiz de oraya bakıyoruz.

Dişi bir gölge-fae bir masanın ucuna doğru sendeliyor ve yanında bir toprak-fae'nin gevşek formunu taşıyor. Yüzünden ve uyluğundan kan akıyor.

Kain hariç herkes ayağa kalkar.

"Erik'i getir," diye gürliyor Harald, nefes nefese kalmış fae'ye doğru ilerlerken. "Çığlıklar," diye soluğunu duyuyorum.

Eldith hamleler uzakta itibaren Ben, doğru ve kargaşa, ve merakım onu takip etmemi sağlıyor.

Keşke yapmasaydım.

Toprak-fae'nin sol kolu kayıp.

Bilinci yerinde değil. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama Erik'in yılanının bunu düzeltmeyeceğinden eminim.

"*Oskorela* için gönüllü oldular," dediğini duyuyorum arkamdan birinin.

"Siktir et."

"Neden *val-tivarlarını* almadan gitsinler ki?" "Bir çılgılık atabilirim."

"Becerir misin! Eğer altı kişi olsaydık, belki..."

Etrafımdaki tüm sesleri filtreleyip Harald'a odaklanmaya çalışıyorum. Gölge-fae dişisiyle konuşuyor. Sanırım adı Garda. Güçlü, en az bir metre boyunda ve gölgeler hâlâ asasıdan yerdeki forma doğru süzülüyor.

"Onu buraya geri getirmeyi nasıl başardınız?"

"Gölgelerim yardım etti." Masaya doğru sendeliyor, tabakları ve fincanları deviriyor. Harald en yakındakini alıp ona uzatıyor. Tereddüt ediyor, sonra içindekileri boşaltıyor.

Erik salona girer, yerdeki fae'yi görünce duraklar, sonra Garda'ya doğru ilerler. Gözleri değişiyor, sürüngen yarıkları beliriyor ve sonra dönüp herkesin görüşünü engellemek için kanatlarını açıyor. Tekrar yere düştüklerinde, bir kolunu Garda'nın omzuna doluyor.

"Gel," diyor nazikçe. Yerdeki fae'ye bakıyor, ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Yan tarafını tutarak Erik'in onu ziyafet salonundan çıkarmasına izin veriyor.

Herkes aşağı bakarken sessizliğe gömülüyor. Hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Eğer Erik onu kontrol etmek için   melmediyse.

"Akşam yemeği bitti," diye bağırıyor Harald. "Kain!"

Kain'in taburesi ayağa kalkarken yere sürtünür. Rook'lar salondan çıkmaya başlar, hepsi de geçerken yerdeki cesede bakar, ta ki Harald'ın ellerinden gölgeler fışkırıp cesedin etrafını sararak onu gözden saklayana kadar.

 l  Fae'leri çıkarmalarını izlemek istemiyorum. Ve yemeğimin geri kalanıyla da kesinlikle ilgilenmiyorum. Kayıp kolunun onunla birlikte Featherblade'e dönüp dönmediğini merak etmemeye çalışarak, koridordaki diğer sessiz kaleleri takip ediyorum.

   hafta. Featherblade'in korumasından ayrılmama ve canavar kuşlarla y zleşmeme    haftadan az bir süre kaldı.

BÖLÜM 30

MADDY

I Sarra'nın atölyesine gideceğim, umarım oradadır. "Maddy!" İçeri girdiğimde bana doğru koşuyor ve kollarını bana dolayarak beni şaşırtıyor. Kucaklamaya karşılık veriyorum ve biraz gerginlik omuzlarımdan ayrıldı. "Herkes parçalanmış bir fae'den bahsediyor! Sen olduğunu düşünmemiştim, çünkü Featherblade'i gönüllü olarak terk ettiklerine dair bir şeyler söylediler ve senin bunu yapacağını düşünmemiştim, ama sonra ateş-fae ile ilgili tüm bu şeyler beni endişelendirdi ve ya o seni-"

"Sarra, ben iyiyim." Onu kol mesafesine kadar çekiyorum ve güven verici bir gülümseme veriyorum. "Ve bu kadar ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor, gözleri sıcak. "Etrafta olmana alışmaya çalışıyorum. Ve seni dün görmedim."

Uzun bir iç geçirdim. "Dün boktan bir gündü. Ama sanırım ölü dünyalının bugünkü günü kadar kötü değildi."

"Biraz brendi çaldım," diyor Sarra, çalışma masasına dönerek. "Bu çalıntı brendi türü bir an mı?"

"Evet. Kesinlikle."

Güçlü sıvıyı yudumluyoruz ve ona gemide bayıldığımı, Eldith'in bana yardım etmeyi teklif ettiğini ve sonra *Oskorela* için gönüllü olan fae'yi anlatıyorum.

"Ve üç hafta içinde bu ava çıkmak zorunda mısınız?"

"Sigrun güç gösterisi için geri döndüğünde partiler gönderilecek. İlk gönderilenlerden biri ben olmayabilirim ama kaleler

o zaman dışarı çıkmaya başla, evet."

"Acaba uğruna çıgıllara göğüs germeye değecek ne gibi ödöller olabilir?"

"Her ne iseler, iyi olsalar iyi olur. Bir çıgılık gördün mü?" Ona sordum.

"Hayır. Ama ben çizimler gördüm. Sen gördün mü?"

"Evet. Buraya geldiğimde teknemizdeki bir fae'yi öldürdüler. O asanın sahibi olan." Başımı onun bankına ve Aldrich'in asasına doğru sallıyorum.

"Hmm." Başını düşünceli bir şekilde eğiyor, sonra suçlu görünüyor. "Özür dilerim. Bununla uğraşmak zorunda kalman çok boktan. Ama her türlü yolu denedim ve o asanın bana yanıt vermesini sağlayamıyorum. Kesinlikle garip bir şeyler var - belki de çıgıllarla bir ilgisi vardır. Featherblade her türlü garip büyüü yapabilir."

Kasa dairesini düşünerek başımı sallıyorum. "Sence Aldrich'in asası öldükten sonra değişmiş olabilir mi?"

"Evet, bence her şeyi yapabilir" diyor kararlılıkla. Çoğunlukla Brynhild tarafından yönetiliyor gibi görünen çalışmalarından ve diğer kölelerin paylaştığı hikayelerden salon hakkında öğrendiği şeyleri bana anlatmaya başlıyor. "İçlerinden biri bir keresinde bir şelaleye rastlamış ve bir daha asla bulamamış," diyor. "Bir diğeri de kedi büyüklüğünde bir örümceğin kendisiyle konuştuğuna yemin ediyor. Ama bundan çok daha fazla konyak alıyor, o yüzden belki de daha az güvenilir bir kaynaktır."

Şölen salonundan ayrıldığım zamankinden çok daha sakin hissediyorum - Sarra'nın güven verici konuşması ve konyağın bir kombinasyonu, şüphesiz. "Sence Eldith'e güvenmeli miyim?" diye soruyorum.

"Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum." Omuz silkiyor. "Bayıldığın zaman sana yardım edebilirsin, hayatını çok daha kolaylaştırabilir. Ve daha güvenli. Nehre düşmek korkunç olmalı."

"Her şeyden çok utanç verici," diyorum ama parmaklarım boğazıma gidiyor. Bütün akşam yandı. "Elimde bir kılıçla, taş basamakların tepesinde ya da Orgid veya Branka gibi bir rakibin önünde bayılırsam, o zaman..." Sözümü kesiyorum. Cümleyi bitirmeme gerek yok.

"O zaman bir kalkan çok daha önemli. Belki düştüğünde seni koruyabilir." Bunu kararlılıkla söylüyor ve ben de onun pozitifliğini içime çekmeye çalışıyorum.

"Evet. Kalkan büyükse tutabileceğim kadar hafif bir metal hakkında Harald'la konuşmam gerekiyor. Ama bugün bazı prototip çerçeveler yaptım."

Sonraki birkaç saati, her ikisinde de yanlış gidebileceğini düşündüğü şeylerin listesini yaparak ve tasarımı iyileştirmeye çalışmak için Harald'ın demirhanesinden aldığım kitabı inceleyerek geçirdik.

Ben yorulmaya başladığımda o asayı kurcalıyor, ben de ozan masalları kitabıyla kürklerin üzerine kıvrılıyorum. O gitmeden uyumuş oluyorum.

Ertesi gün, herkesin önünde bayıldım.

Diğer yirmi dört kale ve Valdis, bir elimde yay, diğerinde okla yere düştüğümü görüyor.

Kimse beni yakalamak için hareket etmedi ve omzumu oldukça sert bir şekilde çarptım. Ama bunun dışında iyiyim.

659 kesinti atlatıldı.

Birkaç dakika içinde ayağa kalktım, yayımı ve oklarımı topladım. Valdis bu sefer gitmem gerekip gerekmediğini sormuyor. Sadece ellerini çırpıyor ve herkesin atış talimine geri dönmesi için bağırıyor.

Diğerleriyle aynı sırada dururken, mide bulantısı içimi sarmışken ve görüşüm hala düzelmemişken, mırıldanmaları duymamak imkansız.

"Onun nesi var?"

"Ya uçarken bayılırsa?"

"Herhangi bir noktada yere düşebilecekse, onunla herhangi bir formasyon savaşı yapmayacağım. Hepimizi öldürtecek."

Yanaklarımın sıcak olmamasını dileyerek oklarımla hedefi vurmaya devam etmeye çalışıyorum. Sallantılı bir yarım saatin ardından, tanrıların bana verdiği yere layık olduğumu kanıtlama umutsuzluğu bedenimde dalgalanırken, nişan almamın aslında daha iyi olduğunu fark ediyorum.

Anahtar bu mu? Çaresizliği *kullanmak* mı?

Sorun şu ki, diğerleri haksız değil. Herhangi bir kızgınlık ya da öfkeye ancak bu kadar tutunabilirim.

Diziliş savaşı sırasında bir yük olacağım.

Ya uçarken bayılırsam? Bende bir
sorun var.

İşimiz bittiğinde kendimi ağırlıklarla daha fazla zorluyorum ve bacaklarımla bir sonraki daha ağır sete geçmeyi başarıyorum. Kollarım hâlâ yukarı çıkamayacak kadar güçsüz ama mevcut ağırlıklarla daha da hızlandığımdan eminim. Battleyard'ın etrafında dört tur koşuyorum ve yüksek salona topallayarak dönmediğim için cesaretleniyorum. Koşmak kesinlikle kolaylaşıyor ve sadece bir hafta oldu.

O gece ziyafet salonundaki akşam yemeğini atlıyorum, onun yerine Sarra'nın yemeğinden bana ayırdığı ekmek ve kurutulmuş et yiyorum. Kalkanımın ahşap kısmı üzerinde çalışıyor, benim için bir anlam ifade eden tasarımlar çiziyoruz. Odak noktasının ne olması gerektiğini seçmekte zorlanıyorum, bu yüzden şimdilik ortasını boş bırakıyorum. Bir yılan yapmayı düşünüyorum ama *val-tivar*'ımı kazanamazsam ve layık olmadığım şeyin acı verici bir hatırlatıcısıyla baş başa kalırsam bunun kalp kırıklığına katlanabileceğimi sanmıyorum.

Sarra geceyi burada geçireceğini söylediğinde kendimi ortak odamdaki yatağıma atıyorum. Navi'nin yatakta olmasını bekleyebileceğim kadar geç olmasına rağmen orada olmaması beni şaşırtıyor. Uykuya dalana kadar yatakta ışık açıkken kitabımı okuyabilmenin keyfini çıkarıyorum.

Uyandığımda Navi yatağında değildi ve aynayı tekrar denemeyi düşündüm. Yine de korku beni durduruyor. Yine işe yaramazsa, Freydis'in benimle konuşmak istemediği için onu görmezden gelmediğine kendimi ikna etmek daha zor olacak. Bu düşüncüyü kabul etmek çok zor, o yüzden bundan kaçınıyorum.

Sonraki birkaç gün oldukça hızlı geçti. İki kez bayıldım.

İlk kez runik dersinde. Eldith bana o kadar yakın oturuyor ki taburemden kayarken beni beceriksizce yakalıyor ve tekrar dikleştiriyor. Etrafımdaki gülüşmeleri ve mırıldanmaları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ancak Brynhild'in tiksiniş ifadesi daha zor

ve bundan sonra çok fazla not almıyorum ya da bize öğretilenlere çok fazla dikkat etmiyorum.

İkinci kez yalnızım, yataktayım. Yine de iki bilinç kaybı daha atlattım ve bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Ağırlıklarımı özlediğim tek zaman, Eldith ile eşleştirilmediğim için Pazartesi günü kılıç ve balta eğitiminde mutlak bir dayak yedikten sonra oluyor. Onun yerine, ölümcül derecede becerikli, iri yarı bir altın-fae ile eşleştirildim. Aslında hiçbir noktada bana zarar vermeye çalışmıyor, ancak acımasız ve kesinlikle bana kolay davranmıyor. Bıçağı asla yüzüme yaklaştırmıyor, asla derimi delmiyor ve yere düştüğüm anda geri çekilip ayağa kalkmama izin veriyor. Sonrasında bitkin düştüm.

Ertesi gün herkes sihirle antrenman yaparken ben bunu telafi ediyorum. Ağırlık odasında iki kat fazla tekrar yapıyorum ve kendimi Battleyard'ın etrafında beş tur atmaya zorluyorum, ancak kendimi neredeyse nefes alamaz halde bulduğumda ve hasta olacağıma ikna olduğumda bunun bir hata olduğunu düşünüyorum.

Günün geri kalanını demirhanede geçiriyorum. Harald'a metaller hakkında soru sorma fırsatım olmadı, bu yüzden raflardaki her şeyi ince bir kaynak makinesi kullanarak inceliyor ve metalin ısıttığında nasıl tepki verdiğini görüp notlar alıyorum. Kendimi ateş ve ısıyla çalışmaktan beklediğimden daha fazla keyif alırken buluyorum. Bir buz meraklısı olarak, etrafında çok fazla zaman geçirdiğim bir şey değil ve ondan hiç korkmamış olsam da, kendimi ilk başta tereddütlü buluyorum. Ancak kalın eldivenleri giydiğimde ve meşaleden gelen ısı patlamasına hazır olduğumda, metalin renk ve sertlik değiştirmesini izlemek büyüleyici. Buzun erimesi ve donması gibi ama daha şiddetli.

Kain'in gözlerini birkaç kez üzerimde hissediyorum ama onu görmezden geliyorum. Onun huzurundayken ağzıma güvenmiyorum ve miğfer hakkında ne düşündüğümü çözemiyorum. Orgid ve Inga'dan tek tük iğneleyici yorumlar ve dirsek darbeleri alıyorum ama Kain'in savunmam için daha fazla kemik kırmasına neden olacak bir şey yok. Ondan uzak durma kararlılığım ne kadar güçlü olursa olsun, merakım da o kadar artıyor.

Kanatsız gizemini, ailemde olduğunu düşündüğü ve istediği sırrı, hatta belki de kasada ne olabileceğini bile atlatılabildim - eğer kurt heykeli olmasaydı.

Heykel benim bir parçam. Başlangıcından beri galerinin bir parçası. Ve burada, şimdi, evimden yüzlerce mil uzakta, ateş perileri ve eski bir obje beni ona götürdü ve onu değiştirdi. Kader adına bunu nasıl görmezden gelebilirim?

Yine de çözülmesi gereken acil bir sorun değil. Zihnim kaçınılmaz olarak dolaştığında kendime söylediğim şey bu. Kalkanımı yapmak, güçlenmek, hızlanmak ve kendimi savunmayı öğrenmek acil sorunlardır. Kanopiye gönderilmem için zaman daralıyor ve orada yarı yarıya şansım olacak. Bayılmadığım süreçte, kafamdaki rahatsız edici derecede yüksek sesli şüphe bana hatırlatıyor.

Yapabildiğinizi yapın. Yapamayacağınız şeyleri görmezden gelin.

Eğer bir çılgılık karşısında bayılırsam, yapabileceğim tek şey kendime gelmeden önce beni yemelerini ummaktır.

BÖLÜM 31

MADDY

Tir sonraki *glima* seansımızın sabahında, ateş perisi Valkyrie ile ilgili bir başka canlı rüyadan uyandım. Bu sefer o uçuyordu ve ben de onun yanında süzülüyordum. Onun kanatları Tek tek alev tüyleri ve ben onlara o kadar kapılmıştım ki, bir çığlğın beni bekleyen pençelerine doğru uçtum.

Şafak sökmeden önce, ama Navi sessizce etrafta dolaşıyor. Her zamankinden daha erken başlamanın avantajını kullanarak saçlarımı iyice yıkamaya karar veriyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama çok fazla var ve iyice ıslatmak iyi olacak.

Yatarken giydiğim büyük boy gömleğimle banyo odasına doğru ilerliyorum ve bakır küvetlerden birini dolduruyorum. Banyo odası üç yatak odası arasında paylaşıyor, yani altı kişiyiz ve sadece iki küvet var. Büyük dokuma paravanların arkasında duruyorlar ve genellikle yüzümü ve dişlerimi yıkadığım leğenlerden makul miktarda mahremiyet sağlıyorlar. Sıcak su doğrudan büyük metal musluklardan akıyor, sarayların dışında nadir olduğunu duyduğum bir lüks. Ama Featherblade büyü ile dolu, bu yüzden sıcak akan su çok da sürpriz değil.

Küvet dolarken yansımamı inceliyorum. Kollarım büyümüş olabilir mi? Ve belki de belim biraz küçülmüştür? Gömleğimi katlayıp havlu yığınının yanındaki tabureye koyarken ikna olmuş değilim. Ilık suya girdiğimde hala sallanan bir sürü parça var.

Küçükken bir küveti, içinde bayılacak olursam yüzeyin altına kayacak kadar doldurmamayı öğrenmiştim. Bugün bu dersin iyi öğrenildiği ortaya çıktı. Midem bulanmadan ve bilincimi kaybetmeden önce suyun içinde sadece birkaç dakika kaldım.

662, geldiğimde sayıyorum.

Biri daha hayatta kaldı ve daha da iyisi yalnızdı. Ve eğer günün erken saatlerinde bayıldıysam, belki de bugünkü seansların tamamını bayılmadan atlatabilirim. Bayılmanın güne iyi bir başlangıç olduğunu düşüneneğim kimin aklına gelirdi?

Bir ses dikkatimi çekiyor ve suya dönüyorum. Leğenleri kullanan biri olmalı ama buradan göremiyorum. Eğer Navi ise, zaten onunla konuşmak istemiyorum.

Şaşkınlığım geçerken birkaç derin nefes alıyorum, sonra saçlarımı lavanta sabunuyla ovarak ıslatıyorum.

Küvetten çıkıp saçlarımdaki suyu olabildiğince sıktıktan sonra havlu yığınının doğru ilerliyorum. Ama hepsi gitmişti. Midem bulanıyor. Gömleğim de burada değil. En üstte duran asam ve oda anahtarım da yok.

Yanaklarım alev alev yanıyor, öfke içime sızıyor. Biri buraya girip havluları ve giysilerimi çalmış. *Ne bunlar, çocuk mu?*

"Zavallı *heimskr'*lar," diye hırıliyorum. Orgid ya da Inga olduğuna bahse girerim. Navi bana yeterince olgun görünmüyor ve bu Branka'nın tarzı değil.

Ne elde etmeye çalışıyorlar? Utanç mı? Her yerde bayılıyorum ve buradaki her çaylak beni kışımın üstüne koyabilir. Eminim onların yardımı olmadan da bunu yeterince yapıyorumdur.

Öfkem pek de alışık olmadığım bir hiddete dönüşüyor. Genellikle beni öfkenin sınırına getiren şey hayal kırıklığıdır, ama bu kendime değil başkalarına yönelik.

Omuzlarım dikleşiyor, ellerim yanlarımda yumruk oluyor.

Neden çıplak olmanın beni buradaki herkesten daha zayıf, daha yavaş ve daha güçsüz olmaktan daha fazla utandıracağını düşünsünler ki?

Eğer çocuk gibi davranıp kıyafet çalmak istiyorlarsa, onlara çocuk olmadığımı göstereceğim. Ben yetişkin bir kadıyım ve eğer

herkese göstermek zorundaysa, öyle olsun.

Banyo odasının kapısını açıyorum, ne beklediğimden emin değilim ama umursamayacak kadar da kızgınım. Oda boştu. Koridor boyunca kendi odama doğru yürüyorum, çıplak ayaklarım toprak zeminde sessiz ve saçlarım arkamdan su damlatıyor.

Kapım kilitli. Tabii ki *kapım kilitli*.

Derin bir nefes alıyorum. Sarra'nın evi gidebileceğimi düşündüğüm tek yer. O orada olmasa bile battaniyeler ve kürkler var. Ama bu da Odin'in Yüksek Salonu'ndan geçmek demek. Işık artık pencerelerden süzülüyor ve en azından bazı kalelerin uyanık olduğunu biliyorum. *Lanet eşyalarımı çalanlar*.

Dişlerimi sıkıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum.

Fae'leri görmeden önce kahkahalarını duyuyorum. Ve aşağıda beni bekleyenler sadece Orgid ve Inga değil. En azından kalelerin yarısı onlarda.

Yanaklarım daha da kızarıyor ama tereddüt etmiyorum. Merdivenlerden inmeye başlarken hiçbirine bakmıyorum.

Bunun beni çökerteceğini düşünüyorlarsa yanılıyorlar.

Hepsi savaştı, yağsız, sert ve kastan yapılmış. Ben yumuşağım, onlarınki düzken benim sırtım ve göğsüm kıvrımlı.

Hiçbiri kıyafetsiz halime benzemiyor.

Ve bunu sahipleneceğim.

"Bana takıntılı olduğunu biliyordum Orgid," diyorum yüksek sesle, yuvarlak kalçalarımı sallayarak merdivenlerden inerken. "Ama beni çıplak görmek için bu kadarına da pes doğrusu."

Inga gömleğimi ve asamı tutarak bir oyuktan çıkıyor. Gözleri parlıyor ve Kain'in gözlerinde gördüğüm gibi alevler yok ama parlıyorlar.

"Seninle ilgilenmiyor," diye hırlıyor. "Burada bile değil."

"Yani beni böyle görmek isteyen sen misin?" Başımı ona doğru eğiyorum. Kendimi örtme arzusuna karşı koymak çok zor, ama ellerimi kalçalarımın bastırıyorum.

Tepki vermemi istiyor. Sinmemi ve saklanmamı istiyor.

Saklanmayacağım.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

"Sen zayıf birisin. Burada olmamalısın," diye hırlıyor, sonra gömleğimi havaya fırlatıyor ve esasını kaldırıyor. G6mlek hemen a l e v alıyor.

Toplanan fae'lerden daha fazla kıkırdama duyuyorum.

"Ben zaten çıplağım," diyorum ona yavaşça, sanki aptalmış gibi. "G6mleğimi ateşe vermek artık beni pek 6zmeyecek."

Asamı kaldırıyor ve ben de tepkime engel olamıyorum. Bu konuda değerli olmayabilirim ama buna ihtiyacım var.

Artık çok geç. Metal ubuk alevlerin yalamasıyla erimeye başlıyor. Tepesindeki halenin erimesini, ortasındaki k66k elmas s6slemenin yumuşamasını ve sonra kaybolmasını izliyorum.

Inga şekli bozulmuş metali yere bırakıyor ve g6mleğimin k6l6ne d6ř6yor. "Sihrin zaten acınası olduğu için onu 6zleyecek değilsin ya."

Ona vurmak istiyorum, yumruğumu kaldırarak kadar. Ama bunu yaptığımıda g6zlerindeki memnuniyeti g6r6yorum.

İstediği şey bu. Bir y6kseliş. Bir tepki. 6nemli olduğunu hissetmek, sanki bug6n hayatımdaki en b6y6k şey oymuş gibi.

Yumruğumu indirip ondan uzaklaşarak odanın arka tarafına, at6lye kapısının olduğu yere doğru d6n6yorum.

Kain, Odin'in tahtının arkasından çıkar.

G6zleri alev alev yanıyor ve sıcaklık ondan bir kobaşı gibi yuvarlanıyor. Birdenbire ıplak olmam çok ama çok umurumda oldu.

Bu kahkaha 6l6r Anında, ve I duymak
koşuşturdu Ayak sesleri.

O ilerlerken herkes kaışıyor.

Yaklaştığında ona "Ben hallederim," diyorum. Kendimi gizlememek, bir s6tunun arkasına geçip yere kapaklanmamak için Tanrı vergisi her şeyimi harcıyorum. Ama dimdik duruyorum. "O bir ocuk gibi davranıyor ve ben de ona yetişkin bir kadının nasıl davranması gerektiğini g6steriyorum."

Fae'den çok hayvana benzeyen bir ses çıkartıyor ve hızla yanımdan geçip gidiyor. Inga'nın esasını elinden kaptığını g6rmek için tam zamanında d6n6yorum. Karşı koyuyor ama çok geç kalıyor; adam çok hızlı.

Eldivenini çıkartıyor, parmaklarını çubuğun etrafına sarıyor ve bir saniye içinde her şey k6l oluyor. Benimki gibi erimiş metal değil, k6l.

Bir dakika ağız açık kalır, sonra ona ters ters bakar. "Bana bir ders mi vermeye çalışıyorsun, *hersir?*" diye hırslıyor. "Kıyafetlerimi de mi yakacaksın?"

"*Yggdrasil*'deki son kadın olsan bile seni çıplak görmek istemezdim," diye tıslıyor. "Şimdi, siktir git!"

Yapıyor, önce yavaşça, ama kapıya ulaştığında hızlanıyor.

Salon boş ve kalbim çarpıyor, adrenalin tenimi karıncalandırıyor. Bir yanım Kain'e teşekkür etmek istiyor çünkü esasının yok edilmesini hak etmişti. *Bakalım sihirsiz olmak hoşuna gidecek mi?*

Ama bir yanım da ona tepki gösterdiği ve onu tatmin ettiği için kızgın.

"Ben aldım," diyorum. "Ama teşekkürler."

Omuzları kabarıyor ve etrafındaki hava sıcaklıkla o kadar güçlü bir şekilde parılıyor ki bir bulanıklığa dönüşüyor.

Koşu

n!

Koşu

n!

Koşu

n!

Koşu

n!

Koşu

n!

"Sana da buradan siktir olup gitmeni öneririm," diye homurdanıyor bana bakmadan.

Üzerimde dalga dalga yayılan ölümcül auraya karşı ilkel bir tepki olan korku, ayaklarımı hareket ettiriyor. Tahtın arkasındaki kapıya doğru aceleyle ilerliyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatırken geriye sadece bir bakış atıyorum. Kısa bir an için, koridorda peşimden koşan parlayan gözler gördüğüme yemin edebilirim.

BÖLÜM 32

MADDY

I Sarra'nın atölyesine varana kadar koşmayı bırakmıyorum. Ne Kain'in ne de kurdunun peşimden kapıdan girmedikten eminim ama ayaklarım korku ve adrenalinle beni ileriye doğru itmeye devam ediyor.

"Odin'in kızı adına ne oluyor?" Sarra atölyesindeydi ve kapısından içeri daldığımda bana bir bakış attı, aletlerini bıraktı ve ateşin önündeki kürk yığınınına koştu. Elinde büyük bir battaniyeyle aceleyle yanıma geliyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ne oldu?" diye sordu.

Kürkü kendi etrafıma sarıyorum ve büyük koltuğa yığılıyorum. "Inga oldu," diyorum zor nefes alarak. "Ve sonra, şey, *Kain* oldu." Gözlerinin, çıplak bir şekilde içeri daldığım zamankinden daha geniş olabileceğini düşünmemiştim ama her nasılsa şimdi öyle.

"Üzerinde kıyafet olmamasının sebebi o mu? Maddy, bu kesinlikle iyi bir fikir değil."

Homurdanıyorum. "Akli dengesi yerinde olmayan bir ateş perisi katiliyle soyunmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü mü sanıyorsun?" Bunu bir kereden fazla düşündüğümü itiraf etmeyeceğim. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, Inga ben banyo yaparken kıyafetlerimi ve asamı çaldı."

Sarra'nın güzel yüzü allak bullak oluyor. "Kaç yaşında, beş mi?"

İç çektim. "Tam olarak benim düşüncelerim. Beni odamdan kilitledi, bir araya getirdiği bir sürü fae'nin önünde koridorda çıplak yürümeye zorladı ve sonra asamı eritti."

"Oh, kahretsin," diye mırıldanıyor Sarra. "Ve sen buraya mı koştun?"

"Hayır, ilk başta değil. Göğsümü dışarı çıkardım ve onu bana takıntılı olmakla suçladım."

Sarra bana sırtıyor. "Mükemmel."

"Evet. Ama sonra Kain ortaya çıktı, esasını küle çevirdi ve sonra kendini kaybetmek üzereymiş gibi göründü."

"O zaman mı kaçtın?"

"Evet." İnledim ve ellerimi yüzüme sürdüm. "Sihrimin boktan olduğunu biliyorum ama asam yok..." Sözümü kesiyorum.

Sarra bana, "Gidip buz-fae rune-işaretli bulayım," dedi. "Eminim o senin asanı tamir edebilir."

"Üst katta yerde erimiş bir metal yığını var," diyorum. "Ama teşekkür ederim. Minnettarım."

"Ben de sana birkaç kıyafet getireyim," diyor.

"Buna da minnettar olurum."

Oradan ayrılıyor ve on dakika sonra yanında altmış yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim, bilge gözlü ve saçma sapan tavırları olmayan bir insan kadınla geri dönüyor. Bileğinde buz-fae rune-işaretli olduğunu gösteren bir işaret var ama onu tanımıyorum. O da beni tanımıyor.

"Verglas olduğunuz doğru mu leydim?" diye sordu bana, reverans yaptıktan sonra.

"Sayılır, evet. Ama lütfen bana sadece Maddy de." Sarra'ya yandan bir bakış atıyor ve Sarra başını sallıyor.

"Tamam. Ben Frida."

Bana büyüm ve eski asam hakkında bazı sorular soruyor ve kısa bir sohbetten sonra eski asamı kurtarmaya ve tamir etmeye çalışmanın anlamsız olduğuna ve bana yeni bir tane yapacağına karar veriyoruz. Bir hafta sürecek.

Bir hafta o kadar da kötü değil. *Oskorela*'nın son teslim tarihi içinde. Başlangıç.

Ona teşekkür edip ayrıldıktan sonra, Sarra'nın bana bulduğu çok büyük pantolonu ve çok dar gömleği giyiyorum.

"Inga'nın ne yaptığını diğer Valkyrie'lere söyleyecek misin?" Sarra sorar.

"Hayır," diyorum. "Olgunlaşmamış kalelerin birbirlerine yaptıkları aptalca şakalarla ilgilenmeyeceklerdir. Yine de hayal ediyorum

Artık bir asası olmadığını fark edecekler, bu yüzden Kain'in başı daha fazla belaya girebilir." Çıplak ayaklarıma bakıyorum. Botlarım odamda, yani en azından Inga onları alıp yakmamış. "Ve odamın anahtarını geri vermesi gerekecek."

Sarra yavaşça, "Biliyor musun, burada işaretlenmiş bir ateş-fae rune'u olduğundan emin değilim," diyor.

"Gerçekten mi? Yani... artık sihirsiz kalabilir mi?"

Omuz silkiyor. "Bir tanesiyle tanışmadım ve ilgimi çekmedi. Ama Ateş Sarayı yüzyıllardır kapalı olduğu için pek yaygın değiller. Buraya bir tane getirmedikleri ya da *val-tivar*'ını hak etmediği sürece, evet, sanırım büyüsü yok."

Memnuniyet içimde yuvarlanıyor. Önemsiz, biliyorum. Ama birinin kıyafetlerini almak da öyle. Ve o benim asamı yaktı. Başına geleni hak etti.

Kahvaltı için ziyafet salonuna girdiğimde başımı dik tutmaya özen gösteriyorum.

Bu odadaki fae'lerin yarısı seni çıplak gördü, servis masasına doğru yürürken aklımdan geçen tek lanet düşünce bu ve yanaklarımdan pembeleştiğini biliyorum.

Bir avuç meyve alıyorum ve oturmamaya karar veriyorum. Dışarıda, suya yakın bir yerde yiyeceğim ve *glima*'dan önce kafamı toplamaya çalışacağım.

Kain'i tekrar göreceğim yer.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Daha önce ondan yayılan güç... "Tehlikeli" bu hissin hakkını vermiyor.

Koridordan çıkarken sesler duyuyorum ve dinlemek için yavaşlıyorum.

"Eğer aileme haber göndermezsen, pişman olacaksın! Inga'nın asasının değiştirilmesi gerekiyor ve Featherblade bunu yapacak donanıma sahip değilse bu senin hatan!" Bu Orgid ve sesi çok öfkeli geliyor.

"Beni tehdit etmeye cüret etme," diye bağılıyor Harald ve köşeyi dönüp beni görüyorlar. Harald ikimizin arasına bakıyor, sonra Orgid'in yakasını tutuyor ve bana bir parmak sallıyor. "O bir şey yapana kadar

Personel, kız arkadaşının da olmayacak. Hepiniz müttefiksiniz ve birbirinizin silahlarıyla ya da büyüleriyle oynamayacaksınız. Beni duydunuz mu?"

Orgid devasa Valkyrie'ye ters ters bakar. "Evet, *hersir*," diye homurdanıyor.

Harald onu bırakırken öfkeyle ofluyor, sonra da ziyafet salonuna doğru adım atıyor.

Orgid'in yüzü çirkin bir mor renge dönüyor, gözünün etrafındaki morluk hâlâ görünüyor. "Sen ve o ateşten bekçi köpeği bunun bedelini ödeyeceksiniz," diye tıslıyor bana.

"Benimle sorununun ne olduğunu bilmiyorum Orgid. Gerçekten bilmiyorum.

Ama Kain'le uğraşmanın gerçekten kötü bir fikir olduğunu biliyorum."

Ateş perisi Valkyrie, *glima* için geldiğimizde kötü bir ruh hali içindeydi. Antrenman odasına giriyor, herkese tekme çalışması için bağıyor, sonra odanın içinde dolaşıp herkesin tekniğini eleştiriyor.

Eldith ve ben, sert bir şekilde. Bu sabahki çıplak gezintimi duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bastırılmış bir öfkem olabileceğini biliyor gibi görünüyor. Bugün darbeleri engellemek için kullanmamız gereken pedlerimiz var ve kalçasına sert bir tekme indirdiğimde kendi pedinin arkasında sendeliyor.

"Güzel," diyor. "Bundan daha yükseğe tekme atabilir misin?" "Evet. Sanırım."

"Bacakların uzun. İnsanların sana yaklaşmasını engellemek için onları kullanabilirsen, bu yardımcı olabilir. Göğsümü dene ama belki o kadar sert değil."

Benden bu kadar sert tekme atmamamı istemesi bile cesaret verici.

Kolayca yükseğe tekme atabildiğimi görüyorum ve deneysel olarak kafasına kadar ulaşıp ulaşamayacağımı görüyoruz. Dengem üzerinde çalışmam gerekiyor ve leğen kemiğimin gerildiğini hissediyorum ama çalışarak bu mümkün.

"Peki biri yaklaşırsa ne yapacaksın?" Ben kendimi tebrik ederken Kain homurdanıyor.

Dönüp ona kaşlarımı çatıyorum. "Bugün tekme atacağımızı söylemiştin. Yakın çalışma değil."

"Fikrimi değiştirdim." Odaya dönüyor. "Zemin alışması, kürklerin zerine!"

İnsanlar pedleri bırakıp kalın kürklerle kaplı odanın sonuna doğru ilerlerken inilti ler duyuluyor.

Kain'in kl dolu gözleri benimkilere sabitlenmişken, "Ve hepiniz sırayla benimle dvşeceksiniz," diye ekliyor.

Eldith'e odaklanmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Kain odanın içinde ilerliyor, sistematik bir şekilde her fae'nin kıına tekme basıyor. Inga ya da Orgid'i yere sermesini kaçırmak istemiyorum. Ya da Navi'yi, bu konuda.

Gölge-fae asiline ulaştığında, tüm oda çalışmayı bırakıp izlemek için dönüyor, bu yüzden Eldith bana omuz silkiyor ve biz de aynısını yapıyoruz.

Birbirlerine bakıyorlar; Orgid hırılıyor ve bir yumruk sallıyor. Bu bir numara ve beceriksizce. Tekme atacağını ben bile görebiliyorum.

Kain inanılmaz bir hızla hareket ederek açık avucunu Orgid'in göğsünün ortasına çarptı. Geriye doğru uçuyor, neredeyse ayağını yakalıyor ama tam olarak değil. Sırt st düşer, sonra da hırıldamaya başlar.

"Nefes alamıyorum..." Kimse ona yardım etmek için harekete geçmiyor.

"Sadece nefes nefese kalmışsın," diye tersliyor Kain, sonra da sıradaki rakibine dönüyor.

Inga. Gözlerinde nefret var. Sanırım yakın zamanda yedek bir asa bulamayacağını fark etti. Alçak bir çömelme pozisyonuna geçiyor ve Orgid'den daha kurnaz bir güreşçi olduğu açık. Kain'in onun sıkı savunmasında bir açık bulması otuz saniye sürüyor. Ama kadın alçak, süpürücü bir tekmeyle hamle yaptığında, Kain onun üzerinden atlıyor ve çizmesini sırtına geçiriyor. Kadınne doğru yaylanıyor, çenesi kürklerle çarpıyor.

"Sıradaki!"

Ayağa kalktığında bir hayvan gibi hırılıyor ama Orgid omzuna bir el koyuyor ve ifadesi değişiyor. Sanırım onunla telepatik olarak konuşuyor. Hâlâ büyük nefesler alıyor. Kain bir altın-fae dişisini belinden tutup sırt üstü yere çarparken, iki fae arkalarını dönüp tekrar tekme atmaya alışıyor.

Gözlerimi şüpheyile kısıyorum. Bir şeyler planladıklarına eminim.

"Sıradaki," diye hırılıyor Kain ve Eldith bana omuz silkiyor.

"Bari şu işi bitirelim," diye mırıldanıyor ve öne doğru bir adım atıyor. Neredeyse adamın omzuna bir yumruk indirecekti ve sanırım bana baktığı için böyle oldu. Ama son anda yan çiziyor, sonra da baldırına bir tekme atıyor. Kasları gevşeyince bir çığlık atıyor ve dizlerinin üzerine düşüyor.

Bana doğru adım atıyor. Kalp atışlarım hızlandı.

"Bize gerçekten bir şey öğretmiyorsun," diye mırıldanıyorum, geri adım atmamaya çalışarak. "Daha çok... insanları dövüyorsunuz."

"Vur bana."

Çenemi sıkıyorum ve savunma pozisyonuna geçiyorum.

Ona vuramayacağımı biliyorum. Burada kimse ona vurmadı. Yapabileceğim başka bir şey var mı?

Görünüşe göre, bunu düşünmek için çok uzun zaman harcadım.

Bir nefeste üzerime atladı. Kolu belime dolanıyor; yerden kaldırılıyorum ve sonra kürklere çarpıyorum. Ama o da benimle birlikte yere düştü ve darbenin çoğunu hâlâ sırtımda olan kolu aldı. Nefes nefese kalmadım. Sadece hayatımda hiç olmadığı kadar ateşliyim.

İki yüz kiloluk ateş gibi kas vücudumu kaplıyor ve ben başka hiçbir şey düşünemiyorum. Kalçaları benimkilere bastırıyor, yanağı kulağımdan bir santim ötede ve ben eriyorum, vücudumun ısınabileceğini bile bilmediğim kısımlarında ısı yükseliyor.

Başım dönüyor ve sanırım nefes alamadığım için. *Nasıl* nefes alacağımı hatırlayabileceğimi sanmıyorum.

"Kasaya girmeme yardım et." Sözleri törpülenmiş gibi ve kulak mememde hissediyorum.

Nefes al, Maddy! Nefes al!

Nefes nefese kalıyorum ve ağırlığı değişiyor. Üzerimdeki baskı biraz azaldı ama şimdi kalçası bacaklarımdan arasında. Göbeğim alev alev yanıyor.

"Daha güzel mücevherler bulabilirsin. Kız kardeşin için."

Ayağa kalkıyor, sıcaklık o kadar çabuk gidiyor ki sanki soğuk suyla ıslatılmış gibiyim. Yine de içim hala erimiş durumda.

"Sıradaki!" diye bağılıyor üstümden.

Bir el benimkini kavırıyor. Bu Eldith, beni yukarı çekiyor. Ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum ama sözleri sonunda beynimi dolduran hararetli sisi delip geçiyor.

"Daha güzel mücevherler bulabilirsin. Kız kardeşin için."

"Kız kardeşin için" deyişinde bir şey vardı... Alaycı bir şekilde söylemişti. *Güvensizlikle.*

Dümene geçti.

BÖLÜM 33

MADDY

M Bu kadar uzun süre saklanma pozisyonunda kaldığım için bacağıma kramp girmeye başladı ama Kain'in Kurt Kanadı'ndan ayrıldığını henüz görmedim.

Odasının bu bina koleksiyonunun neresinde olduğunu bilmiyorum ama burada bir yerde olduğundan eminim. İçimi çektim. Uzun süre hareketsiz oturmak benim işkence anlayışım.

Burada ne kadar kaldığımdan emin değilim, belki bir saattir, ama beynim olabilecek her türlü endişe ve kaygıyı gözden geçirmiş gibi hissediyorum. Kain'in gidişini ya da gelişini kaçırırım diye dışarı çıkıp galeriyi ziyaret etmeme izin vermedim, bu yüzden burada, *glima* eğitim odasının karşısındaki büyük bir sandığın arkasına sıkışmış bir şekilde oturmuş, çalkalamak istemediğim şeyleri çalkalıyorum.

Kız kardeşim benden nefret ettiği için mi benden kaçıyor?

Val-tivarımı hiç kazanamazsam ve Featherblade'den atılırsam ne olur?

Oskorela'ya ilk gönderildiğimde bir çığlık beni parçalayacak mı?

Orgid ve Inga benim için ne planlıyor?

Valkyrie gibi bir şey olma şansını yakalayamadan kesintiler beni öldürecek mi?

Featherblade neden bana o kasayı gösterdi?

Bu dümenin benimle ve galerideki kurt heykeliyle ne ilgisi var?

Burada olmamın sebebi dümen. Beni öldürse bile o eski metal parçasına tekrar dokunacağım. Onun hakkında daha çok şey bilmeliyim.

Tekrar iç çekiyorum ve ağırlığımı değiştirmeye çalışıyorum. Kış yanağım uykuya daldı. Bu iyi değil; artık sandığın arkasında kalamam. Sürünüyorum ve olabildiğince sessizce uzanıyorum, sonra aramaya başlıyorum.

Gelmeden önce terliklerimi giydim, botlarımı odamda bıraktım. -Anahtarımı Erik'ten geri aldıktan sonra ilerlerken ayaklarım sessiz. Kontrol ettiğim son bina ve ardından açtığım altıncı kapı, sonunda beni duraklatan küçük, dar bir koridora götürüyor. Her yer ahşap panelli ama sarmaşıklar daha yoğun ve durmamın nedeni bu sarmaşıkların hepsinin kenarlarının yanmış olması. Bazı bölümler tamamen yanmış.

Basit bir kapıya ulaşana kadar küçük koridoru takip ediyorum. Kilitli olmasını beklerken, topuz sessizce dönüp kapı açıldığında heyecanlanıyorum. Sadece küçük bir şöminenin sönmekte olan közüyle aydınlanan karanlık bir odaya giriyorum. Burası büyük, döşemeli bir sandalye, alçak bir masa ve bir duvarın tamamını kaplayan bir kitaplık ile seyrek bir şekilde döşenmiş bir oturma odası. Dümeni aramak için sürünerek oraya doğru ilerliyorum. Eğer burası Kain'in yaşam alanıysa, kitapların çoğunun strateji ve savaş hakkında olmasını bekliyorum. Ama çoğunun kurgu olduğunu görünce şaşıyorum. Ozanların masalları, komik hikayeler, mitler ve efsaneler. Birkaç küçük biblo var ve onlara daha detaylı bakmak için zaman ayırmak istiyorum ama her an geri dönebilir.

Dümenin kitaplıkta olmadığından emin olduğumda raflardan ayrılıyorum. Odanın dışında iki kapı var ama ikisini de kontrol etmeden önce yerdeki kürk yığınlarını ve küçük masanın içindekileri titizlikle gözden geçiriyorum. Sandalyenin altına bile bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Kapıların ikisi de hafifçe açık duruyor, iki odanın da içinden ışık gelmiyor. İlkinden kafamı uzatıp bakıyorum ve buranın bir banyo odası olduğunu görüyorum. Eski bir miğferi küvete saklamayacağını düşünerek diğer kapının etrafından dolanıyorum.

Oda tamamen zifiri karanlık ve gözlerimin alışması için acı verecek kadar uzun bir süre hareketsiz duruyorum. Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor, avuçlarım kaşınıyor.

Kain beni kamarasında yakalarsa ne yapar? Bugün zaten pis bir ruh hali içinde. Muhtemelen onun yatak odasında duruyor olduğum gerçeği içimde farklı bir heyecan yaratıyor ve kalp atışlarım bir kademe daha hızlanıyor.

Sen bir aptalsın, Maddy. Tam bir heimskr. Hangi parçan manyak bir katilin seni kalçalarıyla yere mıhlamasının iyi bir fikir olduğunu düşünüyor?

Yavaş yavaş kendini gösteren odaya odaklanıyorum. Önümde bir yatak olduğundan oldukça eminim ama gözlerimin alışması çok uzun sürüyor. Küçük bir ses duyuyorum ve sonra önümde bir hareket oluyor.

Nefesim kesildi.

Burası Kain'in yatak odası ve Kain yatağında.

Nefesimi tutuyorum, hareketsiz duruyorum.

O uyanmadan hemen gitmem gerekiyor. Odadan çıkmak için dönmeye başlıyorum ama gözlerim karanlığın içinde bir şeye takılıyor. Komodininin üzerindeki bir şeye.

Bu dümen. Karanlıkta boynuzlu kısmının yukarıya doğru çıktığını görebiliyorum.

Yavaş ve sessiz bir nefesle, parmak uçlarımda odanın içinde ilerliyorum. Kolumu uzatmıştım ve parmaklarım neredeyse metal borunun üzerine kapanmak üzereydi ki sağımda bir ses ve hareket duydum.

Bileğimden koluma doğru kavurucu bir sıcaklık yükseliyor ve kendimi tutamayarak bağıriyorum.

Ağrı hemen kesilir.

"Prenses?" Kain karanlıkta homurdanıyor ve sonra parlayan gözlerini görüyorum.

Anlık bir karar verdim. Dümeni kaptım ve kaçtım.

BÖLÜM 34

MADDY

I oturma odasının yarısına kadar gelebildim.
Ama lanet olsun, çok hızlı.

Neredeyse bir bulanıklık halinde, odalarının ana kapısına çarparak yolu kapatıyor. Dümeni kavrayarak kayarak durdum.

"Bu..." Başlıyorum, ama onu içime çekerken kelimelerim kayboluyor. O çıplak.

Bu sabah olduğum kadar çıplak.

Tamamen, *görkemli bir* şekilde, çıplak.

Kocaman, sert göğsü gümüş rengi kıllar ve yara izleriyle kaplı ve gözlerim güneye gidiyor. Lanet olası bir Valkyrie ordusu bile onları durduramazdı.

Uzun bir yara izi karnından kalçasına ve oradan da uyluğuna kadar uzanıyor. Ama şimdi kalçasına bakmıyorum.

Uzun bir nefes aldım, dümen geçici olarak unutuldu.

Onun gibisini hiç görmemiştim. Çok büyük ve nasıl görüldüğünü hayal etmek diğer tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırdı.

"Gözlerim burada prenses," diye mırıldanıyor.

"Bu benim!" Dümeni ona doğru sallayarak söylüyorum ama kelimeler tizleşiyor, birbirine karışıyor ve sesim sarhoş gibi çıkıyor.

Kendine gel, Maddy. Bu sadece bir sık. Daha önce de görmüştün.

Ama bu şekilde değil.

Kain'le ilgili hiçbir şey daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Güç yayıyor, şiddetli bir komuta, saygı duymayı öğrendiğim her şeyi özür dilemeden hiçe sayıyor.

Arzu sistemimi dolduruyor ve o kadar güçlü ki nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Bana dizlerimin üstüne çökmemi söylemesini istiyorum. Ağzımı açmamı söylemek için. Bana söyle-

"O benim," diye
hırlıyor. *Dümen,*
Maddy! Dümen! "İlk
ben gördüm."

"Ve sen onu almadın." Başını bana doğru sallıyor, gözleri parlıyor. Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. Bana zarar vermeyecek. "Aptal prenses."

Aşağı bakma. Aşağıya bakma.

"Ben alıyorum," diyorum. Kelimeler kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor. "Hayır. Almayacaksın." Bana doğru adım atıyor ve kaderim mühürleniyor.

Aşağı bakıyorum.

Artık onun nasıl sert görüneceğini hayal etmeme gerek yok. İhtiyaç o kadar acımasızca içime işliyor ki nefesim kesiliyor.

"Yine de kalabilirsiniz."

Gözlerimi zorla yüzüne dikiyorum ve lanet olsun, bana bakışı hayal gücümün yaratabileceği en günahkâr vaat.

Tehlike, tehlike, tehlike!

Dümeni bırakıp kaçıyorum.

Beni durdurmuyor. Aslında kenara çekiliyor ve ben koridor boyunca koşarken, yüzüm alev alev yanarken, kalbim başımı döndürecek kadar hızlı atarken ve neredeyse acı verici bir ihtiyaç içimi kemirirken onun güldüğünü duyduğuma eminim.

Kurt Kanadı'ndan çıkana kadar durmuyorum ve o zaman bile ana salondan uzaklaşıp ilerlemeye devam ediyorum.

Dal boyunca uzanan yol dar ve dolambaçlı, ama tepedeki yapraklar sık, bu yüzden koşmaya devam ediyorum.

Dışarısı serinledi ama hiçbir şey beni yiyip bitiren cehennem sıcaklığını bastıramıyor.

En başta oraya gittiğim için kendimi azarlıyorum. Ona adım atmak yerine oradan ayrıldığım için kendimi tebrik ediyorum.

Ya da onun önünde dizlerimin üzerine çökmek.

Ama hem beynim hem de bedenim *takıntılı*. Görüntülerin gelmesini durduramıyorum.

Bedenime saldıran arzu seliyle başa çıkmak zorundayım, yoksa bir daha asla düzgün düşünemeyeceğim.

Patika, ortadaki büyük söğüt ağacının hakim olduğu küçük bir koruluğa açılıyor; uzun, geniş dalları rüzgarda hışırdıyor ve bir inziva perdesi sunuyor. Sırtımı ağacın gövdesine dayayıp derin nefesler alıyorum. Bedenim hislerle yaşıyor, her sinir ucu yanıyor. Meme uçlarım ağrıyor ve tişörtümün kumaşını zorluyor, ilgi bekliyor. Bacaklarımın arasında, seksim ihtiyaçla zonkluyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Elimi kalçalarımın arasına kaydırıp kıyafetlerimin arasından kendimi okşuyorum. Dudaklarımdan gergin bir inilti kaçıyor.

Her dokunuşta Kain'i karşımda hayal ediyorum, bir elinde devasa sikini kavrarken güçlü formu ısı yayıyor. Parmaklarının göğüslerimin etrafında, meme uçlarımda üzerinde bir yol izlediğini, indiği her yerde his kıvılcımlarını ateşlediğini hayal ederken fantezim devralıyor. Kendi parmaklarımı iç çamaşırlarımın içine sokuyorum, onun dokunuşunun sert yoğunluğunu taklit etmeye hevesliyim. Yine de bu yeterli değil; onun burada benimle olmasını, bedenimin arzuladığı şeyi bana vermesini istiyorum. Destek için bir elimi arkamdaki ağaca dayayarak kendime daha güçlü bir şekilde dokunuyorum.

Kendi elim yerine onun elini hayal ederek, parmaklarımı hassas etimin üzerinde gezdiriyorum ve içimi kaplayan zevk dalgalarının tadını çıkarıyorum. Beni izliyor olsaydı ne düşünür ve ne derdi? Beni nasıl etkilediğini görebilseydi, onun merhametine kaldığımı bilseydi?

Ve lanet olsun, öyleyim.

Sahiplenme ve açlık dolu parlayan gözlerle beni izlediğini hayal ediyorum. Eğer şu anda burada olsaydı, benimle dilediği her şeyi yapabilirdi. Bu düşünce sadece serbest bırakılma ihtiyacımı yoğunlaştırıyor. Gırtlaktan bir inilti çıkarırken elim daha da hızlı hareket ediyor. Sert parmaklarının içime girdiğini hayal ediyorum ve kendi parmaklarımla hareketi taklit ediyorum, fanteziye teslim olurken ıslak sıcaklığıma girip çıkıyorum.

Ama yine de yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Onun kalın aletinin dudaklarıma bastırđını, ben hevesle mecburen girerken giriş talep ettiğini hayal ediyorum. Ağzım onu tatma düşüncesiyle sulanıyor, sıcak uzunluğunun dilimin yanından kaydığını hissediyorum.

Parmaklarımı hareket ettirirken başparmağımı klitorisimin üzerine sürüyorum ve sürtünme içime zevk dalgaları gönderiyor, kıvranmama ve ağaca doğru eğilmeme neden oluyor. Zihnimde beni döndürüyor, saçlarımı geriye çekiyor ve kendini sıcak, çaresiz girişime doğru bastırıyor. İnliyorum, parmaklarım hızlanıyor. Şu anda burada olsaydı bana ne derdi? Beni önünde domaltmış, yaymış ve çıplak bırakmış olsaydı. Hazır. *Çaresiz.*

Zihnimde onun sesini duyuyorum; derin ve buyurgan, vücuduma ürpertiler gönderiyor. *"Hepsini alacaksın," diye homurdanıyor. "Her santimini. Sen benim için bir prenses değilsin. Sen bir veletsin. Ve seni bir prenses gibi becereceğim."*

Sert bir şekilde orgazm oluyorum, zevk dalgaları üzerime çökerken onun adını haykırıyorum. Bedenim ağaca karşı titriyor, her santimim fantezi tarafından tüketiliyor. Zevk dalgaları dindiğinde, kaba tahtaya yaslanıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken verdiği destek için minnettarım.

Orgazm sonrası sersemliğimde bile onun güçlü varlığı düşüncelerime hükmediyor. Gözleri, sesi, aurası.

Yine de onun dokunuşunu tanımıyorum. Bileğime bakıyorum, beni tanımadan önce tuttuğunu ancak şimdi hatırlıyorum. Derim kırmızı ve sıcak.

Bana dokunamaz. İstese de istemese de, az önce hayal ettiğim gibi bana dokunamaz. Görüntüler geri geliyor ve ihtiyacım seksimde nabız gibi atıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Oh, Maddy, seni aptal.*

Vahşı ve tehlikeli biri. Featherblade'in hüküm giymiş bir mahkumu. Bana dokunmasını asla istememeliyim.

Ama görüntüler gözümün önünden geçiyor: vahşı gözleri, sert vücudu ve hınzır gülümsemesi. Elim kendiliğinden hareket ediyor, bana doğru bastırıyor.

Artık bunun sadece bir ateş perisi hayranlığı olduğunu iddia edemem.

Onu istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok.

BÖLÜM 35

MADDY

I önümüzdeki haftayı Kain the Ruinous'tan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçireceğim.

Ne zaman aklıma çıplak ya da başka bir şekilde onunla ilgili bir şey gelse, kız kardeşimin bana okuduğu bir buz-pixie hikayesinden satırlar okuyorum.

Bu sefer dümene dokunmanın hiçbir işe yaramadığını anlamam bütün bir günümü aldı. Belki üzerinde çalışacak zamanım olsaydı daha fazlasını öğrenebilirdim ama risk çok büyük. İtfaiyenin üzerimdeki etkisi tehlikeli derecede yoğun. Tüm rasyonel düşünceler - tüm mantıklı kararlar, kendi güvenliğimi düşünmek- beni o odada terk etti.

Kain bir kötü adam. Bunu kendisi söyledi. Kanatlarını kaybetti, tanrılara ya da müttefiklerine saygısı yok ve zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddet sızdırıyor.

Ondan uzak durmalıyım.

Ne miğfer ne de kurt heykeli bu yerde hayatta kalmaktan ve yılan *val-tivarımı* kazanmaktan daha önemli değil.

Bu düşünceleri önümüzdeki birkaç gün boyunca sayamayacağım kadar çok tekrarladım.

Orgid ve Inga yelken açmayı tercih ettiği için Perşembe günü mutfakta çalışıyorum. Branka'yı görmüyorum ama Navi mutfaklara geliyor. Çoğunlukla beni görmezden geliyor ve ben de bundan memnunum.

Bayılıyorum ama sürpriz bir şekilde Henrik beni kaldırım taşına doğru kayarken yakalıyor.

Ölümcül olmayan ancak bir fae'nin tepki süresini önemli ölçüde yavaşlatan ve daha zayıf bir dövüşçüye oldukça büyük bir avantaj sağlayacak yavaş etkili bir zehir yapmayı öğreniyoruz. Bir sürü not alıyorum ve bilgileri olabildiğince çabuk depoluyorum.

Ağırlık kaldırmak, koşmak ve Sarra ile geç saatlere kadar kalkanım üzerinde çalışmak arasında ölü gibi uyuyorum. Yatak odamdan kilitlendikten sonra kendimi çoğu gece Sarra'nın atölyesinde kalırken buluyorum. O aldırıyor gibi görünüyor. Aksine, çoğu sabah beni kahve ve neşeli bir sohbetle uyandırıyor.

Cuma günü, ben kahvaltımı yaparken Henrik yanıma geldi ve o rahat gülümsemesiyle bana baktı. "Bugün havuzda bir yarış var."

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum. "Havuz mu?"

"Silver Springs'in dibinde." Başımı sallıyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Bayılmalar falan derken yüzdüğünden emin değildim ama herkes yarışıyor, o yüzden sana anlatmanın adil olacağını düşündüm." Arkasını dönmeye başladı.

"Yüzebilirim," diyorum. "Ama haklısın. Bayılırsam ve kimse beni yukarı çekmezse boğulurum."

Bana döndüğünde heyecanlı görünüyor. "İyi yüzebilir misin? Ice-fae'lerin *Yggdrasil*'deki en iyi yüzücüler olması gerekiyor ve diğer takımda onların çoğu var."

"Evet. Oldukça iyiyim."

"Eğer bizimle yüzersen, boğulmayacağından emin olurum," diyor umutla.

Evet demek istiyorum. Gerçekten iyi olduğum bir konuda başkalarıyla yarışmak harika olabilir. Ama Henrik'in arkasında Orgid'in gözlerini kısmış beni izlediğini görüyorum. Ayrıca Henrik'in beni her saniye izleyeceğine güvenemem. Tek bir dikkat dağınıklığı yeter ve yılanımla tanışma şansını asla elde edemem. "Özür dilerim. Bugün başka bir şey üzerinde çalışmam gerekiyor," diyorum.

Henrik iç çeker, sonra gülümser. "Tamam. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Sen..." Başlıyorum. Kaşlarını kaldırarak devam etmemi istedi. "Takım yarışı için bir yük olmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet, eğer bayılırsan." Omuz silkiyor. "Ama eğer bayılmazsan ve herkesten daha hızlıysan, o zaman tüm farkı yaratabilirsin."

Bu konuşma beni yüreklendirdi. Katılma riskine girecek ve birine beni boğmaya çalışma şansı verecek kadar değil. Ama demirhanede kalkanım üzerinde çalıştığım süre boyunca oldukça neşeli olmamı sağlayacak kadar. Harald bana test etmem için iki metal türü verdi. Bunlardan biri ateşlendikten sonra hafifliyor, bu da düşündüğümden daha büyük bir kalkanı kaldırabileceğim anlamına geliyor.

İşime odaklanmış olmak Kain'i düşünmekten kaçınmama yardımcı oluyor, ancak kız kardeşimi düşünmemek giderek zorlaşıyor.

Aynayı denemekten çok korkuyorum, çünkü Freydis her cevap vermediğinde, bunun kasıtlı olmadığına kendimi ikna etmek daha da zorlaşıyor. Sanırım yatak odamdan kaçmamın ve atölyede bu kadar sık kalmamın bir başka nedeni de bu olabilir.

Frida bir kez ziyaretime geldi, asam üzerinde çalıştığını ama beklediğinden daha uzun sürdüğünü söyledi. Garip ve kaçamak cevaplar veriyor ve güç gösterisi ya da *Oskorela* için sihrimin olmaması konusundaki endişem artıyor.

Pazartesi günü Erik hepimize yaraların enfeksiyon kapmasını önleyen bir tentür hazırlattı. Sarra ile birlikte hurda deriden yaptığımız küçük bir çantayı yanımda taşımaya başladım ve küçük şişeyi her zaman içinde tutmaya karar verdim.

Salı günü Battleyard'ın etrafında ilk kez yedi tur attım. Orada sevincimi paylaşacak kimse yoktu ama yine de kutladım.

Kalkanın çerçevesini bitiriyorum ve deri kol kayışlarına ve onları bağlamanın en iyi yoluna bakmaya başlıyorum.

O akşam bayıldığımda neredeyse Sarra'nın atölyesindeki şömineye düşüyordum ama o beni yakalayıp rotamı değiştirecek kadar yakınımdaydı.

"665," diye mırıldanıyorum kendime geldiğimde. "Bir kez daha hayatta kaldım." Önce şömineye, sonra da Sarra'ya göz kırpyorum.

"Bu kadar çok mu bayıldın?" diye soruyor bana. "Evet."

"Bundan sonra ocaktan bir adımdan daha uzakta durmaya ne dersin?"

"İyi fikir."

Ertesi hafta Kain'le konuşmadan önce *Glima*'ya kadar gittim. Buralarda olduğunu biliyorum. Featherblade'in her yerinde beni izlediğini hissedebiliyorum ve ziyafet salonunda birlikte olduğumuzda bana bakıyor. Ama kararlılığım güçlü oldu ve onunla bir kez bile karşılaşmadım.

Rüyalarım başka bir konu ama onları kontrol edemiyorum.

"Prenses," diye homurdanıyor bana, ben onun yanından geçip *aydınlığa* doğru yürürken.

Eğitim odası. Kıvranmadan edemiyorum.

Rüyaları unut, Maddy. Unut onları.

Gözlerimi ileriye dikiyorum ve ağzımı kapatıyorum. Buraya antrenman yapmaya geldim, çılgın katillerle ilgili fanteziler kurmaya değil.

BÖLÜM 36

MADDY

Eldith bana ciddi bir antrenman yaptırıyor ve ben onun bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken kendimi o kadar kaptırmışım ki, içimi parçalayan bir çığlık antrenman odasında yankılanıyor ve ikimizi de şok ediyor.

Arkanı dön.

Branka bir gölge-fae dişisini boynundan tutarak yere yatırdı. Fae onun kollarına vuruyor, yüzü morarmış ama Branka kıpırdamıyor.

"Bırak onu!" ve "Ne yapıyorsun lan sen?" bağırışları odayı dolduruyor. Eldith ve ben ona doğru koşan kalelere katılıyoruz ama Kain oraya ilk varan oluyor ve bir şeyler havlıyor. Diğerlerinin seslerinden kelimeleri duyamıyorum ama Branka ona bakıyor.

Odadaki herkes sessizliğe gömülür ve atmosfer tamamen değişir.

Gözlerinde bir sorun var. Tamamen kararmışlar, sanki göz bebekleri tüm boşluğu doldurmuş gibi.

Tehlike. Koş.

Tanıdık, içgüdüsel korku beni ele geçiriyor. Yerdeki fae, nefes borusu Branka'nın parmakları altında eziliyor, hırıltılı, umutsuz nefesler alıyor.

Branka ani bir kükreme çıkarıyor, ayağa fırlıyor ve sonra ayağını gölge-fae'nin boğazına vuruyor. Mide bulandırıcı bir guruldama sesi duyulur. Fae'nin uzuvları kasılır ve sonra hareketsiz kalır.

Bir süre sessizlik oluyor ve ardından tam bir kargaşa başlıyor. Fae'ler hızla Branka'dan uzaklaşıyor, herhangi bir silahın yakınında duruyorlarsa kendilerini silahlandırıyorlar.

Gerçi bu *glima*, göğüs göğüse dövüş. Asalar kapının yanında, çoğu kişinin erişemeyeceği bir yığın halinde duruyor ve kimsenin kılıcı ya da baltası yok.

Branka hırlıyor ve tükürüyor, gözleri odadaki herkes arasında gidip geliyor. Kain alçak bir uyarı hırıltısı çıkarıyor. Odadaki ısı belirgin bir şekilde yükseliyor ve o tehlikeli aura yavaşça herkesin üzerine yayılıyor. Odadaki çoğu fae üzerinde garip bir etkisi var, buldukları silahları indirip duvarlara doğru geri çekiliyorlar.

Ama Branka değil. Branka *ele geçirilmiş* gibi görünüyor.

Bakışlarını Kain'e sabitlemiş, sanki bir tür meydan okumadalar ve ikisi de ilk hamleyi yapmak istemiyor. Sonra, insandan çok hayvana benzeyen bir kükremeye yana sığıyor ve kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir toprak-fae erkeğini yakalayıp yüzünü pençeliyor.

Hareketleri vahşi ve gaddarca ve adam bağıyor, tırnaklarının battığı yerden kan fışkırıyor. Onu sertçe itiyor ve adam ondan o kadar büyük ki onu üç metre tökezletiyor. Ama kadın bir başkasına çarpıyor, sonra anında yere düşüyor, bacaklarını altından çekip alıyor ve üstüne tırmanıyor. Bu başka bir altın-fae, bir dişi, ama elinde asası var. Branka'nın yüzüne ışık saçan bir atış yapıyor. Branka çığlık atıyor ve geriye doğru tökezleyerek ayaklarını buluyor. Yüzü kıpkırmızı, gözleri şişkin ve korku ayaklarını yere bağlıyor.

Ona korkunç bir şey oluyor.

Siyah, ruhsuz gözleri bana sabitleniyor ve onu ele geçirmiş olabilecek şeylere dair tüm düşünceler kaçıyor, yerini sadece hayatta kalma düşünceleri alıyor.

Daha önce hiç duymadığım bir sesle çığlık atıyor ve sonra doğruca bana doğru koşuyor. Eldith'in bana öğrettiği her şey devreye giriyor. Bana ulaştığında yere düşüyorum ve onu hamle yaparken üzerimden uçmaya zorluyorum. O kadar hızlı ayağa kalkıyor ki doğal gelmiyor ve bir an için onda başka bir şey hissediyorum. Tıpkı Kain'in kurdunu hissettiğim gibi. *Val-tivar*'ını alamaz, değil mi?

Ama sonra gözlerimin algılayabileceğinden daha hızlı hareket ediyor ve biliyorum ki öyle. Bir dakika önce bir metre uzağımdayken, bir dakika sonra üstüme çıkıyor, parmakları boğazıma dolanıyor, boynumu kazıyor ve sıcak kan çekiyor.

Hırlıyor, ağızından köpükler saçıyor ve içindeki kana susamışlık açıkça belli oluyor. O bir kurt.

Parmak eklemlerim defalarca kaburgalarına iniyor ama hiçbir şey fark etmiyor. Bir *gümbürtü* duyuyorum ve Eldith'in botunun kızın böğrüne değdiğini fark ediyorum; Branka hırlayarak ve tıslayarak ona dönüyor. Boynumdaki baskı gevşiyor ve nefes nefese kalıyorum, onun diğer kızın boğazına bastığı görüntü zihnimi dolduruyor. Kalçalarımıyla onu çevirmeye çalışıyorum ve bir saniyeliğine onu yerinden oynatmayı başarıyorum.

Tek gereken bu.

Artık bana dokunmadığı anda, Kain çıplak ellerini onun omuzlarına doluyor ve onu geriye doğru sürüklüyor. Yutkunarak nefes alıyorum ve görüşümün köşelerinde siyah noktalar var ama ateşi görebiliyorum, her iki elinden akan kızgın alevleri.

Alevler onu yutarken Branka çığlık atar ve sonra aniden sessizlik olur. Gitmiş.

Duyulabilen tek şey saldırdığı fae'nin nefes nefese kalışı ve benim odayı dolduran hırıltılı nefeslerim.

"Kurdu onu ele geçirdi," diye homurdanıyor Kain somut sessizliğin içinde. "Bunun geri dönüşü yok."

Az önce bir Fae'yi canlı canlı yaktı.

Branka'nın öldürdüğü ölü gölge-fae'ye, sonra da kanlar içindeki toprak-fae'ye bakıyorum. Kendi boynuma dokunuyorum ve parmaklarım sıcak ve ıslak bir şekilde geri geliyor. Gözlerinde onu hiçbir şeyin durduramayacağını gördüm. Ama onu etkisiz hale getirmek, bilincini kaybetmesini sağlamak *bundan* daha iyi olmaz mıydı? Gözlerim ayaklarının dibindeki kül yığınınına kayıyor ve midem bulanıyor.

Kain'in gözleri benimkileri buluyor. "Featherblade'in *val-tivarını* ona neden şimdi verdiğini bilmiyorum ama hazır değildi. Kurdu kontrol edemedi."

Kanayan toprak-fae Kain'e bakar, kül yığınınına bakar ve sonra kapıya doğru adım atar. "O herkes için bir tehlikeydi," dedi.

ve sonra odayı terk ediyor, muhtemelen şifa odalarına doğru gidiyor. Acaba ben de aynısını yapmalı mıyım? Başım dönüyor ve ağrı boynumdan göğsüme ve başıma doğru yayılmaya başlıyor.

Düşüncelerim dönüyor. Kain *bir dakika içinde bir fae'yi* yaktı. Ve ben rüyamda onun bana dokunduğunu mu gördüm?

Az önce hayatını kurtardı, Maddy.

Ben ve Eldith bile olsak Branka'yı durduramazdık; hiçbir şey durduramazdı. Yaşlı toprak-fae'ye döndüm. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Adil bir dövüş değildi," diyor. Gözleri eskiden bir altın-fae olan kül yığınının sabitlenmiş.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır, değildi."

Branka buraya geldiğinden beri gereksiz yere şiddet uyguluyordu. Buna Featherblade mi sebep olmuştu? Kurdu bir haftadan uzun bir süredir burada mıydı ve onu kontrol etmeye hazır olmadığı bir anda ortaya çıkmaya mı çalışıyordu?

Gözlerimi Kain'e çeviriyorum. Yoksa sadece akli dengesi mi bozuktu?

Doğası gereği vahşi mi? Açgözlülük ve kana susamışlık tarafından yönlendirilen bir kurt *val-tivar'a* uygun mu?

Dikkatlice ayağa kalkıyorum. Artık burada bu katliamla birlikte olmak istemiyorum.

Eldith dirseğime dokunuyor. "Erik'e gitmen gerek."

Başımı sallıyorum, bu acıtıyor, sonra onu kapıya kadar takip ediyorum. Yol boyunca Kain'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama arkamı dönmeyi reddediyorum.

37. BÖLÜM

MADDY

E Yılan Kanadı'na ulaştığımda Rik çoktan toprak-fae'yi tedavi ediyordu ve her zamanki sevecen gülümsemesinden eser yoktu. Öfkeli görünüyor.

Boynumu kısaca muayene etti, bana bir lapa verdi ve *val-tivar*'ının yardımına ihtiyaç duyacak kadar ciddi olmadığını söyledi.

"Çoğunlukla morarma var. Birkaç gün ağrıyacak. Üzgünüm ama başka bir yerde bana ihtiyaç var" diyor. Teşekkürümü mırıldanıyorum ve parlak gözleri benimkilere sabitleniyor. "Kain'in Branka'yı öldürdüğü doğru mu?"

Başımı sallıyorum. *Onu sadece öldürmedi, yaktı da.* "Ama şansı olsaydı o odadaki herkesi öldüreceğine gerçekten inanıyorum," diye törpülüyorum. "Onun kurdu... Kontrolde çıkmıştı."

Erik'in gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Ölüm ilk seçenek olmamalı," diyor sıkıca.

"Onu durdurmak zorundaydı," diyorum ve neden Kain'i savunduğumu anlayamıyorum. "Eğer bayıltılmış olsaydı, uyandığında *val-tivarı* kontrol altında olur muydu?" diye soruyorum.

Erik bana cevap vermiyor. Sadece derin bir iç çekti ve gitti.

Yılan Kanadı'ndan Sarra'nın atölyesine gitmek için acele etmiyorum. Küçük gruplar halinde konuşan birkaç fae'nin yanından geçiyorum.

Hararetle. Kimse bu durumu ciddiye almamış gibi görünüyor, ancak Navi'yi görmedim ve eğer biri bunu yapacaksa onun yapacağını hissediyorum.

Odin'in Yüksek Salonu'ndan gelen gong sesini duyduğumda neredeyse dönmüştüm. Toplanma çağrısı. Tüm Fae'lerin, kalelerin ve Valkyrie'lerin oraya gelmesi uzun sürmüyor. Kain hariç, hemen fark ediyorum.

Harald kürsünün önünde ayağa kalkar ve göğüs plakasına vurur.

"Bugün olanlar üzüntü verici" diyor. "Eğer bir kale *val-tivar* için hazır değilse ve özellikle saldırgan bir canavarsa, Branka'nın başına gelenler yaşanabilir." Herkes birbiriyle bakışıyor ve ben dile getirilmeyen korkuyu görebiliyorum.

Bu hepimizin başına gelebilir.

"Ancak," diye devam ediyor Harald, "büyüleri daha iyi hale geldiği için bir insanın hayatına son verilmesine göz yummuyoruz."

İfademi gizleyemedim kaşlarım birbirine yaklaşıyor.

Erik, Harald'ın yanına yaklaşıyor. "Önümüzdeki üç gün boyunca *Hersir* Kain'i görmeyeceksin, çünkü aceleci davranışlarının cezasını çekiyor. Onun kararından ders al. Ölüyü sorgulayamazsın ve ölüyü iyileştiremezsin."

Salon protestolarla dolup taşıyor. Hepsinin Kain'i savunduğunu fark ettim.

"Bizi öldürebilirdi!" "O deliydi!"

"Eğer onu o öldürmeseydi, içimizden biri öldürmek zorunda kalacaktı!"

Brynhild bir elini kaldırır ve protestolar yavaşça söner. "Kana susamış bir Valkyrie'yi ilk kez görüyorsun ve bu seni korkutmuş olabilir. Ayı ve kurt *val-tivar*'ın amacı budur. Düşmanlarının kalbine korku salmak."

Hepimizin aşırı tepki verdiğini mi söylüyor? Branka'nın gerçekten bir tehdit olmadığını mı?

"Kain'in hareketleri gereksizdi, kendi kurdunun kontrolünü kaybetme sınırındaydı."

Bu gerçek dışı olay karşısında içimde öfke kabarıyor. Onu öldürmek zorunda olduğuna ikna olmadım ama kontrolün onda olduğundan hiç şüphem yok.

"Bu konuda daha fazla tartışma olmayacak." Brynhild başka kimse bir şey söyleyemeden uzaklaştı.

"Hayır daha fazla EĞİTİM bugün," Harald arar,
ve sonra ve diğer Valkyrie'ler de gider.

Elimi yüzüme sürüyorum. Başım zonkluyor ve düşüncelerim kamakarışık. Biraz boşluğa ve düşünmeye ihtiyacım var.

Merdivenlere doğru yürüyorum, tapınağın bahçesine gitmeyi düşünüyorum ama Navi kolumu yakalıyor ve yanından geçerken beni durduruyor.

"Seni öldürebilirdi, biliyorsun," diyor bana. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Birini öldürdü," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Nerede yap sen tutmakgidiyor at Gece mi? Neden o o
"Ateş perisi sana takıntılı mı?"

Kolumu onun elinden çekiyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Hiçbir şey söylemiyor ve ona cevap vermeyeceğimi anlayınca gözlerini kısıyor. "Ona güvenmemelisin."

"Sizce Branka'yı öldürmeli miydi?" Sormadan edemiyorum. "Evet."

Cevabı hemen geldi ve beni şaşırttı, çünkü Kain'den hoşlanmadığını biliyorum.

"Gerçekten mi?"

"*Yggdrasil*'deki en seçkin savaş gücünde zayıf halkalar olması gerektiğine inanmıyorum," diyor sesi alçak ve keskin. "Branka'nın kurdu çok güçlüydü. Yaşadığı sürece bir risk olacaktı."

"Peki ya Kain? O *zayıf* bir *halka* değil." İkimiz de zaten öyle olduğumu düşündüğünü biliyoruz.

"Buradaki her kale ve Valkyrie'yi düşman olarak görüyor." Başını eğiyor. "Sen hariç."

"Neden buradaki herkes benimle bu kadar ilgileniyor?" diye soruyorum. "Beni rahat bırakın."

Boğazımın hâlâ ağrıyor olmasından rahatsız bir şekilde en yakın kapıya doğru yürüyorum.

"*Battleyard*'dayım."

Dışarı adımımı atar atmaz ses kafamda beliriyor ve olduğum yerde duruyorum.

Kain.

Bekliyorum ama daha fazlası yok. Odin'in Yüksek Salonu'nun ana girişinin en üst basamağına oturuyorum ve bir kez daha ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

O benim hayatımı kurtardı.

Ve bir Fae'yi canlı canlı yaktı.

Bana yaptıklarını haklı çıkarmak mı istiyor? Çünkü kasaya girmek için hâlâ bana ihtiyacı var sanırım. Dokunuşunun neler yapabileceğini bilmeden *önce* ondan uzak durmaya yemin etmiştim. Şimdi ona gitmenin ne anlamı var?

Çatışma içimde çalkalanıyor. Yaptığı şeyin doğru olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Daha fazla Fae öldürebilirdi, bundan eminim. Ama Erik'in dediği gibi, ölmüş birini iyileştiremez ya da ona yardım edemezsin. Eminim daha iyi bir yolu vardır?

Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Branka'yı yakalamadan önce bana dokunmamasını beklediğinden eminim. Kazara beni yakarsa diye mi?

Bileğime baktım. Dokunuşunun hafif yanığı bir gün içinde soldu, orada hiçbir iz kalmadı. Ama... Branka bir anda yandı.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum.

Cevapsız kalacakmışım gibi davranmanın bir anlamı yok. Ona gideceğim.

BÖLÜM 38

MADDY

I Battleyard'a ulaştığımda bakıyorum. Kain tozlu halkanın ortasındaki bir sütuna zincirlenmiş durumda. Etraftaki diğer Valkyrie'lerden hiçbirini hissedemiyorum - hiçbiri benden kolayca saklanamaz.

Ama burası geniş bir alan ve yalnız olmak istiyoruz.

Yaklaştığımda gözlerinde parlayan bir ateş yok ve kurdunu hissedemiyorum. İnce zincirli uzun eldivenleri kollarında, onlar da arkasındaki ahşap direğe bağlı.

"Demek cezan bu?" Ona ulaştığımda söyledim. "Bir direğe bağlanmak mı?"

Bana bakarken gözlerinden kül süzülüyor. "Hareketsiz kalmayı sevmiyorum. Bunu biliyorlar," diye hırlıyor. "Onu neden öldürdüğümü biliyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum. Bana yaptıklarını haklı çıkarmak istiyor.

"Neden bilmemi istiyorsun?" diye sordum. "Kasaya girmene yardım edeyim diye mi?"

Yüz ifadesi değişmiyor. "Onu öldürdüm çünkü bayılmış olsaydım onu bekleyen uzun, yavaş ve çileli ölümü hak etmiyordu," diyor.

Ona bakıyorum. "Kurtulmuş olabilir," diyorum ama buna inandığımdan emin değilim.

"Hayır. Ve kısa, eziyet dolu hayatının geri kalanına eşlik edecek olan suçluluk duygusunu hak etmedi."

"Suçluluk mu?"

"Kurdu onu almadan önce her kimse, akılsızca öldürdüğünü bilmek isteyeceğinden şüpheliyim."

Ses tonunda bir acılık var ve başımı eğiyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa, Branka buraya gelmeden önce akılsızca şiddet uygulamıyordu.

"Sana olan bu mu? Kurdun seni ele mi geçirdi? Bu yüzden mi kanatlarını aldılar? Ve şimdi bununla mı yaşıyorsun?"

Hırlıyor, vücudu direğe doğru geriliyor. "Kurdumun kontrolünü *asla* kaybetmeyeceğim." Yüzü bir parça yumuşuyor. "Ama kana susamışlığın gücünü biliyorum. Açlığı biliyorum."

"Ölümü neden bu kadar uzun sürsün ki?" Ona soruyorum.

"Çünkü kurdu onu tamamen ele geçirdi. Bağı geri almak için artık çok geçti. Erik belki onu yavaşlatabilir, yaptıklarından dehşete düşmesine yetecek kadar uzun bir süre ona akıllı başında anlar yaşatabilirdi." Dişlerini sıkıyor. "Ama Erik Tanrı'nın lanetlediği bir aptal. Ona bunun olacağını bir hafta önce söylemiştim. Kafanı ilk salladığında kurduyla kavga ettiğini biliyordum." O devam ederken sertçe yutkunuyorum. "Çok güçlüydü ve daha önce halledilmesi gerekirdi. Onun kanı onların ellerinde, benim değil."

"Bunu yapmanın başka bir yolu yok muydu?" diye sordum. "Onu yakmaktan başka?"

"Evet."

"Yavaş yavaş ölmesini mi tercih ederdin? Yoksa boynunu kırıp cesedini bir kenara atmamı mı? Yakmak hızlı bir ölüm şekli."

Elimde değil ama ürperiyorum. Cinayetin bir merhamet olduğuna inanmamı istiyor.

"Gözlerini gördüm," diyorum sessizce. "O artık Fae bile değildi. O..." Duraksadım.

"Bir hayvan mı?" diye soruyor. "Akılsız bir canavar mı?" Yaralı, sert yüzüne bakarken başımı sallıyorum.

"Kana susamışlık bir Valkyrie'nin sahip olabileceği en güçlü büyülü güçlerden biridir. Ölümcüldür. Ya o ya da onunla birlikte o odadaki herkes öldü. Senin ölümünle durmazdı."

Ona güvenmek istememe neden olan şey ne? Güvenmemeliyim. Güvenmemem gerektiğini *biliyorum*.

Çenemi kaldırıyorum. "Ama o *bana* saldırdığında içe ri." Bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Garip, kararlı bir sakinlik çöküyor Ben. Gücü kontrol altında olduğunda ve kurdunu hissedemediğimde daha kolay oluyor. Risk alıyorum.

"Ben senin için neyim?" diye sordum.

"O kasaya girmenin bir yolu," diye hırlıyor. "Dümen nedir?" Ben soruyorum.

"Bu benim hakkım," diyor. "Önce sen aldığın için mi?"

"Hayır, çünkü o benim aileme ait."

Bir nefes çekiyorum. "Nedir bu? Ne işe yarıyor?" diye soruyorum.

"Bu Eljudnir'in bir parçası. Kor Miğferi. Ve eğer geri kalanını bulabilirsem, büyük bir büyü yeteneğine sahip olacak."

"Bunu birini incitmek için kullanacak mısınız?" Yavaşça soruyorum. Neredeyse cevabı bilmek istemiyorum.

"Evet."

Uzun bir nefes aldım, midem bulanıyordu.

O bir cani. Hüküm giymiş bir katil, Maddy. Ne bekliyordun ki?

"Kime zarar vereceksin?"

"Bana haksızlık eden herkes, prenses," diye tıslıyor. "Her biri lanet olası."

Başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum. "İnsanlara zarar vermene yardım edemem. Yardım etmeyeceğim."

"Ve sana yalan söylemeyeceğim," diye yanıtlıyor. "Her Valkyrie'nin elinde kan vardır, can almışlardır, ölüme sebep olmuşlardır."

"Yine de kanatları olmayan tek kişi sensin."

Gözleri yarıklara kadar daralıyor ama hâlâ kurdunu hissetmiyorum. "Adalet, en güçlülerin olmasını istediği şeydir, dürüst bir intikam değil. Bu dünya güç delisi, narsist yalancılar tarafından yönetiliyor."

Bunun doğru olduğunu biliyorum. İktidarlarını nasıl sürdürdüklerini görecektim kadar uzun süre kendi güçlü ailem tarafından kullanıldım. Onurla ya da kudretle değil. Sırlarla ve gerçek dışı şeylerle.

"Bu da ayırım gözetmeksizin öldürebileceğiniz anlamına mı geliyor?" Meydan okuyorum.

"Bu intikamımın bana ait olduğu anlamına geliyor. Bu benim hakkım ve bu lanet olasıca şey gerekleŖecek."

Bu sözün içimi korkuyla doldurması için kurda ihtiyacı yok. Sözlerindeki zehir, gözlerindeki nefret, gergin vücudundaki öfke... Ona inanıyorum. Ona karşı gelenlerin sonunu getirecek.

Daha fazla geri adım atıyorum. "Sana yardım edemem."

Kulakları sağır eden bir gürültü havada yankılanıyor ve ikimizin de başımızı o yöne çevirmemize neden oluyor. Battleyard'ın yanında bayrakları gururla sergileyen küçük ahşap bina yıkılmış, arkasında bir toz ve enkaz bulutu bırakmıştı.

Kaşlarımı çatıyorum ama sonra bir hareket gözüme çarpıyor.

Enkazdan bir yaratık çıkarken kanım damarlarımda buza dönüşüyor. En az yirmi beş metre boyuyla Battleyard'ın üzerinde yükseliyor. Derisi buz mavisi, attığı her adımda çatırdayan ve çıtırdayan, parıldayan beyaz bir don tabakasıyla kaplı. Buz parçaları kafasında saç görevi görüyor ve delici kırmızı gözleri üzerimize düştüğünde parlıyor.

İnanılmaz bir şey. Bir efsaneden çıkmış gibi. Ya da bir kabustan.

Kain'in konuştuğunun hayal meyal farkındayım ama gördüklerim o kadar inanılmaz ki, tüm vücudum çalışmayı bıraktı ve tek yapabildiğim, üzerimize doğru gelen canavarı hayretler içinde izlemek.

Kain'in sesi transın içinden patlıyor. "Prenses, eğer bir Buz Devi tarafından ezilmek istemiyorsan, öz beni!"

BÖLÜM 39

MADDY

I Kain'in bileklerini bağlayan zincirlere koşuyor, onu serbest bırakmak için titreyen parmaklarıyla çılgınca çalışıyordu.

Ona güvenmesem bile, onu burada lanet bir canavara yem olarak bırakmayacağım.

Ayaz Devi ilerlemeye devam ederek ayaklarımızın altındaki zeminin titremesine neden oluyor. Buzlu nefesi sis püskürterek etrafımızdaki havayı donduruyor.

"Onu ikna edebilir miyiz?" Sonunda zincirlerden birini kurtararak nefes nefese kaldım.

Devin gölgesi üzerimize düşüyor ve kulakları sağır eden bir kükreme çıkarıyor. Korku beni teşvik ediyor ve zincirlerimi çekiştirirken ellerim hâlâ titriyor. Neredeyse çözülüyorlar ve sonra Kain canavara bağırarak karşılık veriyor, kollarını parçalıyor ve onu tutan son metal halkayı da yok ediyor.

Bir sıcaklık hücumuyla, onun kurdunu hissediyorum.

"Geri çekil," diye homurdanarak eldivenleri elinden çekip aldı.

Bir Buz Devi'yle tek başına başa çıkamaz, değil mi? Büyü olmadan olmaz.

Gözleri alev alev yanıyor, irislerinde alevler yükseliyor. Mücadelesini içime çekmeye, göğsümü bir mengene gibi saran korkuyu dışarı atmaya çalışıyorum. Savaşın gürültüsü uzaklarda yankılanıyor ama biz yalnızız.

Yaratık devasa bir kolunu kaldırıp saldırmaya hazırlanıyor. İkimiz de yana savruluyoruz ve Dev'in yumruğundan kıl payı kurtuluyoruz.

Kain'in bağılı olduğu direği yıktı.

Zihnim saatte yüz mil hızla düşünceler arasında yuvarlanıyor. Burası dövüş için bir antrenman ringi. Her yerde silah dolu sandıklar var.

Gözlerim bayrak binasının molozları arasında parıldayan bir metal yığınınına takılıyor.

"Kılıç!" Bağıriyorum, işaret ediyorum.

Kain tereddüt etmeden ona doğru koşar, Valkyrie'nin bahşettiği hız onu bir bulanıklığa dönüştürür.

Alıştırma halkasını taradım ve aradığım şeyi buldum. Bir sandık yay.

Ben koşarken dev beni takip ediyor ama bir hayvan kükremesi onu Kain'e geri çekiyor. Ona saldırıyor, darbelerinden acı bakla çevikliğiyle kaçıyor. Göğsüne ulaşıyorum, bir yay ve sadak çıkarıyorum ve bir ok yerleştirirken ellerimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Kain donmuş derisine darbe üstüne darbe indirirken Buz Devi öfkeyle kükrüyor. Kılıcının indiği yerde buz cızırdıyor.

Okumu salıyorum, Kain'i vurmamak için yükseğe nişan alıyorum. O şeyin omzuna çarpıyor. Ona doğru savruluyor ama onu yaraladığımı sanmıyorum. Kain'e şanslı bir hamle yapıyor ve onu tökezletiyor ama ateş fae'si tekrar saldırmadan önce sadece birkaç saniye yerde kalıyor. Bu sefer kılıcını bırakıyor ve kendini devin bacağına doğru fırlatıyor.

O şeye bir ağaç gibi tırmanıyor. Şöyle bir bakıyorum, sonra yaratığın bacaklarına nişan alıyorum. Dev dönüp duruyor, Kain'i yerinden oynatmaya ve oklarımdan kaçmaya çalışıyor.

Onu indireceğimizden eminim; dengesi en iyi ihtimalle istikrarsız görünüyor.

Kain hayvanın boynuna ulaştığında, elini hayvanın devasa kafasının yan tarafına bastırıyor.

Acı içinde uluyor, öfke ve acı devasa yüz hatlarını şekillendiriyor. Bana doğru dönüyor, gözleri yeni keşfedilmiş bir öfkeyle dolu, sonra havaya sıcıyor ve çömelerek yere iniyor. Darbe o kadar büyük ki yer sarsılıyor. Kain yerinden fırlıyor ve yere çarparken zarifçe yuvarlanıyor.

Ama Dev, Kain'in fark ettiğinden daha yakındadır. Bir elini o kadar hızlı indirir ki, buz ve topraktan oluşın gürültülü bir çıtırtıyla ateş perisini yere yapıştırır.

"Kain!"

Devin diğerk buzlu yumruğunu ölümcül bir darbe indirmeye hazır bir şekilde kaldırmasını dehşet içinde izliyorum.

Zaman yavaşlar.

Kain'in ayakta durmasını, Dev'in pençesinden kurtulmasını, o iğrenç şeyi eritip bir su birikintisine dönüştürmesini istiyorum.

Ama yüzüstü yatan figürden hiçbir hareket yok. Hiç düşünmeden Kain'e doğru koşmaya başladım.

Oraya zamanında varırsam ne yapabileceğim aklıma bile gelmiyor. Sadece denemek zorundayım.

Ama ona önce başka bir şey ulaşır.

Devasa ve beyaz bir şey başımın üstünden süzülerek Buz Devi'ne çarpıyor ve onu on metre ya da daha fazla geriye uçuruyor. Kayarak Kain'in yanında duruyorum. Bilinci zar zor yerindeydi ama yaşıyordu.

Kafamı kaldırdığımda, var olabileceğini bildiğimden çok daha büyük bir ayının Buz Devi'nin boynundan bir parça buz kopardığını görüyorum.

Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve Dev uluduktan sonra yere yığılırken görüşüm daralıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, nefesim düzgün gelmiyor, duyumlarım köreliyor.

Bana bir şeyler oluyor. Cildim çok sıkı hissediyor; vücudum düzgün çalışmıyor.

Kain adımı söylüyor ve tepemden kanat sesleri geliyor ama tek görebildiğim önümdeki kas ve beyaz kürk devi.

Freya ve yukarıdaki kaderler.

Ayının kocaman siyah gözleri benimkilere kilitleniyor, bulanık görüşümde görebildiğim tek gerçek şey bu ve biliyorum.

O benim *val-tivar*'ım.

DEVAM EDECEK

THANKS FOR READING!

Of Blades and Wings'i okuduğunuz için çok teŖekkr ederim, umarım beđenmiŖsinizdir!

Bu karakterlere ve bu dünyaya gerçekten aŖıđım ve bundan sonra olacaklar için çok heyecanlıyım.

Aslında bu kitabı daha az uçurum tehlikesi olan büyük, etli bir kitap yapmaya alıŖtım. İŖe yaramadı.

Beynim, biraz Maddy'ninki gibi, benim iznim olmadan yapacağını yapıyor ve sonuç bu. Uçurum için zgnm ama bana güvenin, buna değecek!

Hikaye, buradan edinebileceğiniz bir sonraki kitap olan Of Frost and Feather'da devam ediyor.

Ayrıca, elizaraine.com adresindeki [haber bltenime](#). kaydolursanız, sanat eserlerine ve hikaye fikirlerine özel ilk bakıŖların yanı sıra ücretsiz kısa hikayeler ve sesli kitaplar da edinebilirsiniz

Seni seviyorum, muhteŖem okuyucular!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

